

รายงานสืบเนื่อง
การประชุมนำเสนอผลงานวิชาการ
ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย
ค.ศ. 2022
Thailand Theological Academic Conference 2022

วันศุกร์ที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022
ห้องประชุมแบบออนไลน์ผ่านโปรแกรม ZOOM

รายงานสืบเนื่อง

การประชุมนำเสนอผลงานวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022

บรรณาธิการอำนวยการ	สาธัญญ์ บุญยเกียรติ	(มหาวิทยาลัยพายัพ)
บรรณาธิการต้นฉบับ	วันดี วนะถาวรชัย	(มหาวิทยาลัยคริสเตียน)
	สุรศักดิ์ กิติเรืองแสง	(สภาคริสตจักรในประเทศไทย)
	เสรี หล่อกันภัย	(สมาคมพระคริสตธรรมไทย)
	วารุณาฏ เชื้อหน่วย	(Langham Partnership Thailand)
	นที ตันจันทร์พงศ์	(สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์)
	ณรงค์ ทองสุข	(The Bible League Thailand)
พิสูจน์อักษร	ทีมบรรณาธิการ	
ภาพปกและภาพประกอบ	ทีมบรรณาธิการ	

สงวนลิขสิทธิ์ © 2022 โดย วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี เชียงใหม่

ISBN (e-Book) 978-974-670-178-5

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2022

จัดพิมพ์โดย

วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ

(เขตแก้วนวรัฐ) อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

โทร. 099-272-0770, 0-5385-1478 ต่อ 6223 หรือ 6226

Email: mcd@payap.ac.th

คำสั่งมหาวิทยาลัยพายัพ
ที่ 315/2564

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงาน
ทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022

เพื่อให้การดำเนินการจัดการประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 (Thailand Theological Academic Conference 2022) เป็นไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 43 (1) (5) และ (13) แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2550 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 จึงให้ยกเลิกคำสั่งมหาวิทยาลัยพายัพ ที่ 313/2564 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2564 และแต่งตั้งให้บุคคลดังมีรายชื่อต่อไปนี้เป็น คณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 คือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นงนภัส พันธุ์พลกฤต	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์เอนก ชิตเกษร	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
ครูศาสนา ดร. ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
1. ศาสนาจารย์ ผศ. ดร. สาธัญญ์ บุญเกียรติ	มหาวิทยาลัยพายัพ	ประธานกรรมการ
2. ศาสนาจารย์ ดร. วันดี วณะถาวรชัย	มหาวิทยาลัยคริสเตียน	รองประธานกรรมการ
3. บาทหลวง ผศ. ดร. อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ	วิทยาลัยแสงธรรม	กรรมการ
4. ศาสนาจารย์ ดร. นที ตันจันทร์พงศ์	สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์	กรรมการ
5. ศาสนาจารย์ ผศ. ดร. ฟลอเรียน เฟอร์ก	มหาวิทยาลัยพายัพ	กรรมการ
6. ศาสนาจารย์ ดร. เสรี หล่อกันภัย	สมาคมพระคริสตธรรมไทย	กรรมการ
7. ครูศาสนา ดร. วารุณา เชื้อหน่าย	Langham Partnership Thailand	กรรมการ
8. ศาสนาจารย์ ดร. สุรศักดิ์ กิติเรืองแสง	สภาคริสตจักรในประเทศไทย	กรรมการ
9. ศาสนาจารย์ ดร. ฌรงค์ ทองสุข	The Bible League Thailand	กรรมการและเลขานุการ
10. นายนิธิวัฒน์ โพธิ์ทอง	มหาวิทยาลัยพายัพ	ผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 20 ตุลาคม 2564

สำนักงานอธิการบดี
ออ/นพ/ตศ/กค/อน/ศก

คำนำ

คริสต์ศาสนศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่มีพัฒนาการมาอย่างยาวนาน และมีความสำคัญยิ่งต่อมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า จิตวิญญาณของมนุษย์ ศีลธรรม และจริยธรรม ผ่านทางคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งตลอดประวัติศาสตร์คริสต์จักรได้นำองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์นี้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต และการทำพันธกิจในสังคม

ด้วยเหตุนี้ การประชุมนำเสนอผลงานวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ระดับชาติจึงเป็นโอกาสสำคัญที่ช่วยให้อาจารย์และนักศึกษาสถาบันคริสต์ศาสนศาสตร์ต่าง ๆ ได้ศึกษาและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ อีกทั้งได้เผยแพร่องค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แก่คริสตจักร และชุมชนเพื่อประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 (Thailand Theological Academic Conference 2022 - TTAC 2022) เป็นการประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ระดับชาติ ซึ่งจัดขึ้นโดยมีภาคีเครือข่าย 4 สถาบัน อันประกอบด้วย

- 1) วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ
- 2) คณะคริสต์ศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน
- 3) วิทยาลัยแสงธรรม
- 4) คณะกรรมการศาสนศาสตร์ศึกษา สภาคริสตจักรในประเทศไทย

จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อนำเสนอผลงานวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ของอาจารย์ นักศึกษา และนักวิชาการจากสถาบันด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ในประเทศไทย
2. เพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ให้แก่คริสตจักร และบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสนใจด้านคริสต์ศาสนศาสตร์

ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณทุกสถาบัน และขอบคุณทุกท่านที่ทำให้การประชุมฯ ในครั้งนี้สำเร็จด้วยดี คณะกรรมการดำเนินงาน TTAC 2022 หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานสืบเนื่องการประชุมนำเสนอผลงานวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้อ่าน และนำไปสู่การพัฒนาคริสตจักร ชุมชน และสังคมไทยต่อไป

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าอวยพระพรท่านให้เจริญขึ้นในพระคุณและความรักของพระองค์สืบไป

คณะกรรมการดำเนินงาน TTAC 2022

สารบัญ

อิทธิพลของการเทศนาต่อชีวิตคริสตชน	1
ศึกษาความหมายของอะดัมเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82	18
ศึกษามิติด้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง	35
คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย	44
ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ ชนชาติอิสราเอล.....	61
ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี	75
การโจรกรรมวรรณกรรมในการเทศนา : ปัญหา และแนวทางการแก้ไขสำหรับพระคริสต์ธรรม	89
แนวทางการบริโภคอาหารในคริสต์ศาสนา ตัวตน ปัญหาโลกร้อน และคริสต์ศาสนศาสตร์เชิงนิเวศ	106
แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากรโรงพยาบาลแห่ง หนึ่งในจังหวัดนครปฐม.....	120
แนวทางและประโยชน์ของการปลีกวิเวกสำหรับคริสตชนไทย	135
ภาวะผู้นำของพระเจ้า.....	148
Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?	157
โครงการ	ก
กำหนดการ.....	ง
คณะกรรมการดำเนินงาน	จ
ภาพบรรยากาศ	ฉ

อิทธิพลของการเทศนาต่อชีวิตคริสตชน

The impact of preaching on Christian life

Rev. Chaiporn Panya, D. Min.¹

ศาสนาจารย์ ดร.ชัยพร ปัญญา

Abstract

The impact of preaching on Christian life is the subject of this study. The writer demonstrates that preaching is more than just a speech that utilizes high-level rhetoric, presenting skills, and the preacher's knowledge. Preaching, the author asserts, is the exegesis of the Word of God to Christians that aims at bringing out what the author and God's will in the Word of God intended to communicate to the listeners. This paper also includes recommendations about how to use God's word effectively and appropriately in daily life. Furthermore, preaching is based on knowledge and skills in both academic education and the art of communication, so that God's Word can be effective in the lives of the listeners. The author proposes that preaching is the most vital aspect of worship, or the heart of worship. Preaching therefore is thought to have a significant impact on the audience, because God's Word will improve, correct, transform, and strengthen the listener's habits to live a life that is pleasing to God and has a positive effect on the people around.

This paper is divided into four sections. The first section will look at the definition of preaching to gain an understanding of preaching. In the second section, which is an investigation on why Christians should listen to sermons, the writer discusses the importance of preaching. Section three will look at sermons from both the Old and New Testament to see how God's servants responded to sermons and how sermons affected the audience at the time. Finally, the findings of the study will be used to determine how today's preaching has an influence on the audience, particularly Christians.

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรม
แมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ e-mail: chaipornpanya@hotmail.com

Keywords: Genesis creation narrative, Christianity and science, canonical approach

บทคัดย่อ

บทความนี้เกี่ยวกับอิทธิพลของการเทศนาที่มีต่อชีวิตคริสตชน โดยผู้เขียนได้กล่าวถึงการเทศนาว่าไม่ใช่เป็นเพียงการพูดโดยการใช้สำนวนโวหารชั้นสูง ทักษะการนำเสนอ และความรู้ของนักเทศน์เท่านั้น แต่การเทศนาเป็นการนำพระวจนะของพระเจ้ามาอธิบายให้ผู้ฟังที่เป็นคริสตชนทั้งหลายได้เข้าใจว่าผู้เขียน และพระประสงค์ของพระเจ้าที่ปรากฏในพระวจนะของพระเจ้าต่อนั้นต้องการสำแดง หรือสื่ออะไรให้ผู้ฟังได้เข้าใจ รวมทั้งแนวทางในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม การเทศนาจึงต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ควบคู่กันไป นั่นคือต้องฟังความรู้ ทักษะทั้งในทางวิชาการของกรตีความพระคัมภีร์ และศิลปะในการสื่อสาร เพื่อพระวจนะของพระเจ้าที่จะเกิดผลในชีวิตของผู้ฟังได้ การเทศนาถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของการนมัสการพระเจ้าหรืออาจจะเรียกว่าเป็นหัวใจของการนมัสการพระเจ้า ดังนั้นการเทศนาจึงถือว่ามีอิทธิพลต่อผู้ฟังเป็นอย่างมาก เพราะพระวจนะของพระเจ้าที่นำมาเทศนานั้นจะทำให้เกิดการปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลง เสริมสร้างนิสัยของผู้ฟังให้มีชีวิตที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และเกิดผลดีต่อคนรอบข้าง

บทความนี้ประกอบด้วยสี่ตอน โดยตอนแรกจะเป็นการศึกษาความหมายของการเทศนาเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของการเทศนา เมื่อเกิดความเข้าใจในความหมายของการเทศนาแล้วจะนำไปสู่ตอนที่สองได้แก่ความสำคัญของการเทศนา เป็นการศึกษาว่าทำไมคริสตชนต้องฟังเทศนา ฟังแล้วได้อะไร ในตอนที่สามจะเป็นการศึกษาการเทศนาที่ปรากฏในพระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิม และภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อจะนำไปสู่ความรู้ว่าในพระคัมภีร์ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ตอบสนองต่อการเทศนาอย่างไร และมีผลอะไรต่อผู้ฟังในเวลานั้น และในตอนสุดท้ายจะเป็นการนำผลการศึกษาข้างต้นมาพิจารณาว่า ในปัจจุบันนี้การเทศนามีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้ฟังโดยเฉพาะคริสตชนอย่างไร

คำสำคัญ การเทศนา อิทธิพลของการเทศนา คริสตชน

บทนำ

การเทศนาถือว่าเป็นหัวใจหลักของการนมัสการพระเจ้าของคริสตชน (Warren & David Wiersbe, 1986, pp. 21-22) เพราะการเทศนาเป็นการให้ความกระจ่างว่า เรามีความเชื่ออย่างไร ผ่านพระวจนะของพระเจ้า บทความนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาถึงอิทธิพลของการเทศนาที่มีต่อชีวิตคริสตชน โดยเป็นบทความที่น่าหลักคิดมาจากพระคัมภีร์ที่ได้เขียนเกี่ยวกับการเทศนา หรือมาจากความคิดของนักเขียนต่างๆ เพื่อความเข้าใจถึงอิทธิพลของการเทศนาจึงต้องเริ่มจากการศึกษาความหมายของการเทศนาเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของการเทศนา เมื่อเกิดความเข้าใจในความหมายของการเทศนาแล้วจะนำไปสู่ประเด็นที่สองได้แก่ความสำคัญของการเทศนา เป็นการศึกษาว่าทำไมคริสตชนต้องฟังเทศนา ฟังแล้วได้อะไร ในประเด็นที่สามจะเป็นการศึกษาการเทศนาที่ปรากฏในพระคัมภีร์ ทั้งภาคพันธสัญญาเดิม และภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อนำไปสู่ความรู้ว่าในพระคัมภีร์ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ตอบสนองต่อการเทศนาอย่างไร และมีผลอะไรต่อผู้ฟังในเวลานั้น และในประเด็นสุดท้ายจะเป็นการนำผลการศึกษาข้างต้นมาพิจารณาว่า ในปัจจุบันนี้การเทศนามีอิทธิพลต่อชีวิตของผู้ฟัง โดยเฉพาะคริสตชนอย่างไร

1. ความหมายของการเทศนา

การนำเสนอในประเด็นแรกจะนำเสนอเนื้อหาที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของการเทศนา โดยมี 3 คำที่เข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องของความหมายการเทศนาคือ ได้แก่ 1) คำว่า Homiletic 2) Sermon 3) Exegesis ทั้งสามคำนี้มีส่วนทำให้เห็นภาพของการให้ความหมายของการเทศนาชัดเจนมากยิ่งขึ้น

1) Homiletic

ความหมายการเทศนาตามความหมายทั่วไป ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้เขียนไว้ว่า การเทศนาที่ถูกลำเอียงใช้ในทางศาสนามีความหมายคือ การแสดงธรรมะเพื่อการสั่งสอน ส่วนความหมายที่ถูกลำเอียงใช้เพื่อการเปรียบเทียบมักจะแสดงถึงการถูกดูต่ำกว่ากล่าว เช่น วันนั้รับรองฉันถูกเทศนาแน่ๆ เป็นต้น

ในการศึกษาตามนิรุกติศาสตร์ของคำว่า การเทศนา ในภาษาอังกฤษได้ใช้คำว่า Homiletic ซึ่งในคริสตจักรสมัยเริ่มแรกเรียกว่า Homily ที่มีรากศัพท์มาจากภาษากรีก “Homilia” (ὁμιλία) ที่แปลว่า การสนทนา (Conversation) (Wallace, 1978, p. 479) ดังนั้นจึงจะเห็นภาพว่า การเทศนาในสมัยเริ่มแรกนั้นจะมีลักษณะของการนั่งพูดคุยเพื่อการสนทนาที่มีลักษณะถามตอบมากกว่าการสื่อสารทางเดียวแบบในปัจจุบันนี้ (Monologue) แต่ในปัจจุบันนี้คำว่า Homiletic มี

ความหมายที่แสดงถึงศิลปะของการเตรียมและการสื่อสารคำเทศนา (sermon) ไปยังผู้ฟัง โดยตามความคิดเห็นของ Ronald นักศาสนศาสตร์ด้านพระคัมภีร์ (Biblical Theologian) ได้มองว่า Homiletic เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับศิลปะและศาสนศาสตร์ของการเทศนา (Preaching) โดยมีเป้าหมายคือการนำคำเทศนาไปสู่ผู้ฟังได้อย่างถูกต้อง

2) Sermon จากการศึกษาข้างต้นทำให้เห็นอีกคำที่มีส่วนในคำว่า Homiletic คือคำว่า Sermon เพราะในการเทศนานั้นจำเป็นต้องมีคำเทศนาที่จะนำไปสู่ผู้ฟัง คำว่า Sermon มาจากภาษาอังกฤษที่มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินจากคำว่า sermo ที่จะเน้นการกล่าวถึงประเด็นต่างๆในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับหลักศาสนศาสตร์ หรือศีลธรรม ซึ่งมักจะอธิบายเกี่ยวกับความเชื่อ กฎบัญญัติต่างๆ หรือแนวทางการประพฤติที่ได้รับจากเหตุการณ์ หรือบริบทในอดีตเพื่อนำมาเรียนรู้ในยุคปัจจุบัน ดังนั้นจึงจะเห็นว่าองค์ประกอบของคำเทศนา ได้แก่ การอธิบาย การตักเตือน และการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติ เหมือนดังที่จอห์นสันยกคำพูดของพิตท์ วัตสันว่า คำเทศนาจะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าก่อน แล้วจึงจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรา ไม่มีทางเป็นไปได้เลยที่จะรู้ว่าเราเป็นใครจนกว่าจะรู้ว่าพระองค์เป็นใคร และพระองค์ทำอะไรเสียก่อน (จอห์นสัน, 2011, น. 89)

3) Exegesis คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษากรีก “ἐξήγησις” ที่มีความหมายว่า การขุดออกมา การนำออกมา หรือการตีให้แตกเพื่อเอาแก่นแท้ข้างในออกมา Exegesis เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ข้อความต่างๆ ผ่านการวิเคราะห์ลักษณะของภาษา ศาสตร์ ประวัติศาสตร์ แหล่งที่มาของภาษา รวมไปถึงการศึกษาด้านวัฒนธรรมของผู้เขียน และของผู้ฟังในเวลานั้น และเป็นการศึกษาประเภทของวรรณกรรมที่มีอยู่ในข้อความนั้น สำหรับภาษาไทยคำที่ถูกใช้แปลคำว่า Exegesis คือ การอธิบาย หรือการตีความ (Interpretation) ซึ่งคำนี้มักจะถูกใช้ร่วมกับคำว่า Hermeneutics แต่อาจมีความหมายที่กว้างกว่า Exegesis เพราะเป็นการศึกษารวมถึงการสื่อสารด้วยการเขียน วาจา และอวัจนภาษา และที่สำคัญ Hermeneutics จะเป็นการศึกษาผลของการตีความ (Exegesis) ว่าจะเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร (Malcolm, 2018, unpagged)

การอธิบายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเทศนา เพราะกระบวนการตีความนั้นจะทำให้นักเทศน์สามารถขุดเอาความหมายที่ซ่อนอยู่ในข้อพระวจนะของพระเจ้าออกมาได้อย่างถูกต้อง ลึกซึ้ง และสามารถอธิบายข้อพระคัมภีร์ตอนนั้นๆที่นำมาเทศนาได้อย่างเข้าใจตามความต้องการของผู้เขียน หรือตามความหมายที่พระวจนะของพระเจ้าได้เขียนไว้ ดังที่ฮาตอน ดับเบิลยู รอบินสันได้เขียนไว้ว่าการเทศนาไม่ใช่การเล่านิยายโบราณเรื่องพระเยซูและความรักของพระองค์ แต่เป็นการศึกษาเนื้อความในพระคัมภีร์ทั้งทางด้านประวัติศาสตร์ หลักไวยากรณ์และวรรณคดี แล้วถูกส่งผ่านมายังนักเทศน์ไปสู่ผู้ฟัง (รอบินสัน, 1994, น. 9-10)

ด้วยเหตุนี้เมื่อเอาทั้งสามคำมารวมกันจึงจะเห็นว่า การเทศนาหมายถึงกระบวนการนำพระวจนะของพระเจ้ามาสู่ผู้ฟังโดยผ่านกระบวนการตีความ เพื่อสามารถนำความหมายที่ซ่อนอยู่ออกมาวิเคราะห์ และอธิบายให้ผู้ฟังได้อย่างถูกต้อง ไบรอัน ซาเพลล์ เห็นความสำคัญของการให้พระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญของการเทศนา โดยได้ยกคำพูดของโรเบิร์ต จี เรย์เบิร์ดไว้ว่า “พระคริสต์เท่านั้นทรงเป็นกษัตริย์เหนือการศึกษาของคุณ และการเทศนาก็เป็นเหมือนราชาินี” (ซาเพลล์, 2019, น. 24) นั่นหมายความว่า การศึกษาพระวจนะของพระเจ้าของนักเทศน์ไม่ใช่เพื่อให้เกิดองค์ความรู้สำหรับตัวเองเท่านั้นแต่เพื่อป่าวประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าให้ทุกคนได้เข้าใจด้วย ถ้าผู้ฟังไม่เข้าใจในพระวจนะของพระเจ้าแล้วเขาเหล่านั้นจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร จอห์นสันมองว่านักเทศน์คือผู้ที่ถูกเรียกให้มาเป็นล่ามแปลพระวจนะของพระเจ้า (จอห์นสัน, 2011, น. 30) ด้วยเหตุนี้การตีความจึงถือว่าสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับการเทศนา เพื่อให้ความหมายของข้อความในพระคัมภีร์มีประโยชน์ต่อคนในปัจจุบันนี้

นอกจากนี้การเทศนายังมีความหมายรวมถึงวิธีการนำพระวจนะของพระเจ้าที่ผ่านการตีความแล้วนั้นไปสื่อสารสู่ผู้ฟังโดยวิธีการต่างๆ เช่น การพูด การสนทนา หรือการแสดง เป็นต้น จอห์นสันมองว่าการเทศนาเป็นการสื่อสารของมนุษย์จากคำเขียนออกมาเป็นคำพูดเพื่อนำไปสู่คำแห่งชีวิต (Written Word-Spoken Word-Living Word) (จอห์นสัน, 2011, น. 35) ความสามารถของนักเทศน์ที่จะทำให้ตัวอักษรที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของคนได้นั้นต้องมีทักษะในการสื่อสารที่ดีเยี่ยม ผู้ที่เทศนาจึงจำเป็นต้องได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องและน่าสนใจด้วยเพื่อจะสามารถนำข้อพระคัมภีร์ที่ถูกบันทึกในสมัยโบราณและในวัฒนธรรมที่แตกต่างมาสู่ผู้ฟังได้อย่างเข้าใจและสามารถนำไปใช้ในชีวิตปัจจุบันนี้ได้ด้วย O.C. Edwards ได้เขียนไว้ว่า คำเทศนาในการนมัสการเป็นการประยุกต์ใช้หลักข้อเชื่อที่นำมาจากข้อพระคัมภีร์สู่ชีวิตของสมาชิกคริสตจักรโดยวิธีการวิเคราะห์เรื่องเล่า หรือภาษาที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์นั้นไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตได้ (Edwards, 2004, unpagged)

ดังนั้นจึงพอจะสรุปได้ว่า การเทศนาเป็นศาสตร์และศิลป์ที่ผู้เทศนานั้นต้องเข้าใจ และเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะ ความสามารถในการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม การเทศนาเป็นศาสตร์คือผู้เทศนาต้องมีการเรียนรู้วิธีการนำพระวจนะของพระเจ้ามาตีความ เพื่อให้เกิดการวิเคราะห์ และนำสู่การประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้ การเทศนาเป็นศิลป์นั้นได้แก่ผู้เทศนาจำเป็นต้องเรียนรู้ เข้าใจ และมีทักษะในการสื่อสารพระวจนะของพระเจ้าให้ผู้ฟังได้ฟังอย่างตั้งใจ และมีใจจดจ่อกับการเทศนานั้น

2. ความสำคัญของการเทศนา

จากการศึกษาความหมายข้างต้น ทำให้เห็นว่าการเทศนาเป็นวิธีการนำพระวจนะของพระเจ้ามาอธิบายสู่ผู้ฟังโดยผ่านกระบวนการตีความ เพื่อผู้ฟังจะสามารถเรียนรู้ เข้าใจ และนำพระวจนะของพระเจ้าไปใช้ในชีวิตได้อย่างถูกต้อง เป้าหมายของการเทศนาจึงมุ่งไปที่ผู้ฟังที่จะสามารถนำพระวจนะของพระเจ้ามาปรับใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อจะสามารถเกิดผลในชีวิตได้ ดังนั้นสิ่งสำคัญหรือพระเอกของการเทศนาคือ พระวจนะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ความสำคัญของการเทศนาจึงมุ่งเน้นไปที่พระวจนะของพระเจ้า และผู้ฟัง ดังนี้

- 1) การเทศนาเป็นการนำพระวจนะของพระเจ้าไปสู่ผู้ฟัง เพื่อเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า และเพื่อมนุษย์จะเข้าใจพระเจ้ามากขึ้น

จอห์นสันได้มองว่า พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่สำคัญที่คริสตชนจะเข้าใจพระเจ้ามากขึ้น เพราะพระคัมภีร์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารกับมนุษย์ ดังนั้นการเทศนาช่วยให้ผู้ฟังและพระเจ้าพบกันแบบตัวต่อตัว(จอห์นสัน, 2011, น. 27-28, 45) ซึ่งความคิดนี้ได้สอดคล้องกับ ฮาดอนว่าพระเจ้าตรัสผ่านพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารที่พระองค์ทรงใช้ในการติดต่อกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะในปัจจุบัน (รอบินสัน, 1994, น. 9) เมื่อคริสตชนได้มีโอกาสอ่านพระคัมภีร์จึงเป็นโอกาสที่จะเข้าใจว่าพระเจ้ามีพระประสงค์อะไรต่อมนุษย์ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านเห็นพระลักษณะของพระเจ้าอย่างชัดเจนมากขึ้น โดยไบรอัน ชาเพลล์ได้อธิบายเรื่องพระวาทาทะที่ปรากฏในพระเยซูคริสต์ว่า การที่พระเจ้าตรัสว่าพระเยซูทรงเป็นพระวาทาทะก็เพื่อบอกว่าข่าวสารของพระองค์และบุคลิกภาพของพระองค์ไม่สามารถแยกจากกันได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าจดหมายและกระดาศของพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า แต่สังฆธรรมที่มีอยู่ในพระคัมภีร์เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงสำแดงบุคลิกภาพและการสถิตอยู่ของพระองค์ให้ประจักษ์แก่ประชากรของพระองค์ (ชาเพลล์, 2019, น. 26)

การเทศนาจึงเป็นโอกาสที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจ และรู้จักพระทัยพระเจ้ามากขึ้นผ่านพระวจนะของพระองค์ที่ถูกบันทึกเป็นพระคัมภีร์ซึ่งได้รวบรวมการสำแดงและการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านประสบการณ์ของผู้เขียน นอกจากนี้พระคัมภีร์ยังรวบรวมคำสอนต่างๆ ทั้งจากพระเจ้าโดยตรง และผ่านการบันทึกของเหล่าสาวกที่ติดตามและมีประสบการณ์กับพระเจ้า การเทศนาจึงเป็นการเปิดเผยพระลักษณะของพระเจ้าที่พระองค์ได้สำแดงผ่านผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละเล่ม ไม่ว่าจะผ่านกระบวนการประวัติศาสตร์ ผ่านการนำเสนอแบบวรรณกรรม หรือผ่านชีวิตของผู้เขียนพระคัมภีร์เอง ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่คุณฟังคำเทศนาจะเกิดความเข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้า และเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าต่อการใช้ชีวิตของผู้ฟัง เป้าหมายที่ชัดเจนของการเทศนาได้แก่ การให้ผู้ฟังเข้าใจพระเจ้า และเข้าใจแผนการของพระองค์ที่มีต่อผู้ฟัง

2) การเทศนาเป็นการเสริมสร้าง และเปลี่ยนแปลงชีวิตคริสเตียนในการดำเนินชีวิตใน
ชุมชน และสังคม

การเทศนาที่ดีไม่ใช่เพียงแต่ให้ความรู้ด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ฟังเท่านั้น แต่ควรจะให้เนื้อหาของการเทศนานั้นเสริมสร้าง หรือเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ฟังไปในทางที่ดีด้วย ไบรอัน ชาเพลล์ ได้เริ่มต้นการเขียนหนังสือของท่านที่ชื่อ “การเทศนาที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง” ไว้ว่า การเทศนาที่มีคุณค่าไม่ได้มีเป้าหมายเพียงเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้ฟัง แต่เป็นการเตรียมทางเพื่อนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงของชีวิตตามที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ (ชาเพลล์, 2019, น. 23) ไบรอันยังได้เน้นย้ำว่า นักเทศน์ที่สัตย์ซื่อต่อพระวาทะของพระเจ้าจะนำมาซึ่งการกลับใจ การสำนึก และจะเปลี่ยนแปลงวิญญาณจิตของมนุษย์ชั่ววินิจนรันดร์ เพราะพระวาทะของพระเจ้าเป็นอุปกรณ์แห่งพลานุภาพของพระเจ้า (ชาเพลล์, 2019, น. 26) ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับความคิดของจอห์นสัน ที เค ลิมว่า เป้าหมายของการเทศนาคือเพื่อก่อให้เกิดผลเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ฟัง (จอห์นสัน, 2011, น. 33) นั่นหมายความว่า คำเทศนาที่ทรงพลังจะสามารถเปลี่ยนแปลงหรือเสริมสร้างชีวิตของผู้ฟังให้เกิดผลอันดีในการใช้ชีวิตร่วมกับคนในครอบครัว คริสตจักร ชุมชน และสังคม อัมราฮัม คูรูวิลลา ได้มองไปไกลกว่าการที่คริสตชนจะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นได้ไว้ว่า การเทศนาในแต่ละสัปดาห์จะทำให้พระวาทะของพระเจ้าที่อยู่ในคำเทศนามีผลต่อชีวิตผู้ฟังโดยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนิสัย แล้วบุคลิกภาพใหม่ๆจะถูกสร้างขึ้นเพื่อให้คนรอบข้างเห็นพระเยซูคริสต์ผ่านชีวิตคริสตชนทุกคน (Kuruville, 2019, unpagged)

การใช้ชีวิตร่วมกันให้มีความสุขได้นั้นย่อมต้องมีกฎระเบียบเข้ามาเพื่อให้แต่ละคนเคารพสิทธิ หน้าที่ของคนอื่น แต่เวลาใดก็ตามที่คนไม่เคารพและรู้จักหน้าที่ของตนเองสังคมย่อมจะเกิดปัญหาความไม่สงบตามมา การเทศนาจึงเป็นโอกาสที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจหน้าที่ของตนเองต่อการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นในชุมชน และสังคม การเทศนาเป็นโอกาสที่จะให้พระวาทะของพระเจ้าที่เป็นดังอาหารของชีวิตจิตวิญญาณเสริมสร้างชีวิตคริสเตียนให้เจริญเติบโตด้านจิตใจและจิตวิญญาณขึ้น เพื่อจะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีสันติสุข และสามารถเผชิญหน้ากับวิกฤติที่เกิดขึ้น และสามารถผ่านพ้นวิกฤติเหล่านั้นไปได้ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ คนรอบข้างจะเห็นพระเยซูคริสต์ผ่านชีวิตของคริสตชนด้วย จนเกิดคำถามของคนรอบข้างเหล่านั้นว่า “Are you Jesus?”

3) การเทศนาเป็นการเชิญชวนให้ผู้ฟังเกิดการตัดสินใจรับใช้พระเจ้า

J. Kent Edwards ได้เขียนไว้อย่างน่าคิดว่า พลังแห่งการรับใช้ของคริสตชน เคียงข้างไปด้วยกันกับคำเทศนาที่สดใหม่เสมอ (Edwards, 2009, p. 32)²

นอกจากการเทศนาจะเป็นการแนะนำผู้ฟังให้ใช้ชีวิตในแต่ละวันได้แล้วนั้น การเทศนายังเป็นโอกาสที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจหน้าที่ของตนเองต่อการรับใช้พระเจ้าด้วย ทุกครั้งของการเทศนา นอกจากเนื้อหาที่จะหนุนใจ ให้กำลังใจผู้ฟังแล้ว การเชิญชวนให้ผู้ฟังเห็นพระคุณที่พระเจ้ามีต่อผู้ฟัง การโน้มน้าวให้ผู้ฟังเห็นความรัก ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคนผู้มีความบาป แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนมนุษย์ทุกคนจึงพ้นจากบาปนั้น หรือเห็นถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าทำให้ผู้ฟังพ้นจากความทุกข์ยากลำบากแล้ว การเทศนาเป็นโอกาสดีที่จะนำไปสู่การมอบกายถวายชีวิตของผู้ฟังในการรับใช้พระเจ้าเพื่อเป็นการขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงนำ และช่วยเหลือในยามยากลำบาก

3. การเทศนาในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

เนื้อหาในประเด็นนี้จะศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาที่ถูกนำมาเทศนาที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นการศึกษาว่าในแต่ละยุคสมัยนั้น สาระของการเทศนาจะถูกเน้นในเรื่องใด

3.1 การเทศนาในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

การเทศนาในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมได้ปรากฏตั้งแต่สมัยของโมเสส โยชูวา มาจนถึงสมัยของผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า โดยส่วนมากการเทศนาในสมัยพันธสัญญาเดิมมักจะออกมาในรูปแบบของการเผยพระวจนะที่พระเจ้ามอบให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ในเวลานั้น ผู้ที่มีหน้าที่หลักในการนำพระดำรัสของพระเจ้า หรือที่เรียกว่า *ดาร์บาร์ ยาห์เวห์ (קֹהֲנִים יְהוָה)* มาเปิดเผยให้แก่ชนชาติของพระเจ้าจะเป็นหน้าที่ของผู้เผยพระวจนะ (Prophet) มากกว่า เนื้อหาที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าจะนำมาประกาศแก่ประชากรของเจ้านั้นต้องได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงผ่านการได้ยิน (Audition) หรือการมองเห็น (Vision) โดยส่วนมากจะเห็นจากประโยคที่ว่า “พระเจ้าตรัสมายัง...” นั้นหมายความว่า เนื้อหาต่อไปนี้ที่ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าจะพูด จะประกาศออกมานั้นมาจากพระเจ้าโดยตรง เนื้อหาของการเผยพระวจนะของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมจึงมักจะเน้นในเรื่องดังต่อไปนี้

² J. Kent Edwards ยังได้ยกตัวอย่างผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนที่กลับใจมารับใช้พระเจ้าหลังจากฟังคำเทศนาอันทรงพลัง เช่น คริสต์ตัม, ออกัสติน, มาร์ติน ลูเธอร์, จอห์น คาร์วิน, จอห์น เวสเลย์, และโจนาธาน เอ็ดเวิร์ด

1) เน้นในเรื่องพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์โดยเฉพาะต่อชนชาติอิสราเอล ได้แก่ - การเป็นพระฉายาของพระเจ้า คำที่ถูกใช้บ่อยในการเผยพระวจนะคือ อิสราเอลเป็นเจ้าสาวหรือภรรยา ส่วนพระเจ้าเป็นเจ้าบ่าวหรือสามี เพราะคำที่พระเจ้ามักจะต่อว่าชนชาติอิสราเอลบ่อยครั้งคือ อิสราเอลมักจะเล่นซุกกับพระอื่น ซึ่งไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้า - การเชื่อฟังพระเจ้า คำนี้พบบ่อยจากคำว่า *เซมา* ที่ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของชนชาติอิสราเอลที่พวกเขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า - การใช้ชีวิตด้วยความยุติธรรม โดยนอกจากจะรักพระเจ้าโดยการเชื่อฟังพระองค์แล้ว อิสราเอลต้องมอบความยุติธรรมให้กับคนอื่นด้วย พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมมักจะเน้นว่าให้ดูแลคนเลวี หญิงม่าย ลูกกำพร้า และคนต่างด้าว เป็นต้น

2) เน้นในเรื่องการลงโทษจากพระเจ้า เนื่องจากชนชาติอิสราเอลไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ที่กล่าวมาข้างต้น และพวกเขายังเล่นซุกกับพระอื่น ซึ่งถือว่าทำผิดกับพระเจ้าอย่างมาก การเผยพระวจนะที่พระเจ้ามอบให้กับผู้เผยฯ เพื่อนำมาป่าวประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลจึงเป็นภาพของการพิพากษามากกว่า คำที่มักจะถูกใช้บ่อยในเรื่องของการพิพากษาได้แก่ วันของพระเจ้า (*ยมาห์เวห์*) ซึ่งคำว่าวันของพระเจ้านี้จะมีอยู่ 2 ลักษณะ ได้แก่ วันแห่งความชื่นชมยินดีโดยเฉพาะจะเกิดขึ้นกับคนที่พระเจ้าทรงพอพระทัย วันนี้จะนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีที่พระเจ้าจะอวยพรพวกเขา แต่ในทางตรงกันข้ามลักษณะที่สองจะเป็นวันแห่งการพิพากษาที่นำมาซึ่งความหายนะ เช่น การล่มสลายของอิสราเอลเหนือ และของยูดาห์

3) เน้นในเรื่องของการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ การเผยพระวจนะของพระเจ้าในลักษณะนี้มักจะปรากฏในภาพของนิมิต (Vision) หรือการพยากรณ์ (Prophecy) ว่าจะมีผู้หนึ่งที่จะมาเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์จะปกครองด้วยความยุติธรรมที่ไม่สามารถหากษัตริย์องค์ใดมาเทียบได้ เช่น ในอิสยาห์ 9: 6 ที่ท่านอิสยาห์ได้บันทึกว่า ผู้ปกครองที่จะมาภายหลังจะเป็นผู้นำที่เป็นที่ปรึกษา महत्ศรรย์ จะเป็นผู้สร้างสันติ จะปกครองด้วยความยุติธรรมและด้วยความชอบธรรม เป็นต้น

4) เน้นในเรื่องแผนการช่วยให้รอดของพระเจ้า จากสามประเด็นข้างต้นทำให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้มีพระประสงค์ที่จะพิพากษามนุษย์โดยเฉพาะชนชาติของพระองค์จนล่มสลายไป การลงโทษของพระเจ้าเป็นการตีสอนของพระองค์เพื่อให้ชนชาติของพระองค์ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ การเผยพระวจนะของผู้เผยฯ จึงยังมีข่าวดีที่แทรกอยู่ในข่าวร้ายอยู่เสมอ เช่น การพูดถึงพันธสัญญาใหม่ที่จะมาถึงในพระธรรมเยเรมีย์บทที่ 31 ที่ว่าในการพิพากษาของพระเจ้า พระองค์สัญญาที่จะให้พันธสัญญาใหม่โดยการไม่จดจำความผิดของพวกเขาอีกต่อไป หรือการสร้างพระวิหารหลังใหม่ที่มีสง่าราศีกว่าพระวิหารหลังเดิมในพระธรรมเอเสเคียลบทที่ 43 เป็นต้น แผนการแห่งความรอดนี้จึงทำให้ชนชาติอิสราเอลมีความหวังที่พวกเขาจะกลับมาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่อีกครั้ง

เนื้อหาการเทศนาที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิมนั้นถือว่าส่งผลกระทบต่อคริสตชนเป็นอย่างมาก เพราะพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถือว่าเป็นพื้นฐานของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และเป็นพื้นฐานที่พระเยซูคริสต์ และสาวกของพระองค์นำมาสอนตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ผลกระทบจากการเทศนาในพันธสัญญาเดิมนั้นทำให้คริสตชนเข้าใจในพระประสงค์ของพระเจ้ามากขึ้น และจากการที่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพื้นฐานของภาคพันธสัญญาใหม่ก็ทำให้คริสตชนมีความเข้าใจพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่มากยิ่งขึ้น และสุดท้ายคริสตชนได้มองเห็นชนชาติอิสราเอลก็กลับมาสะท้อนถึงชีวิตของตัวเองว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากชนชาติอิสราเอลมากน้อยเพียงไร

3.2 การเทศนาในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

สาระของการเทศนาในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นมักจะมีทิศทางไปในเรื่องของการพิพากษา ลงโทษจนถึงกับขนานนามว่าเป็นยุคแห่งพระเดช แต่สาระของการเทศนาที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาพของความรัก ความเมตตาของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ที่สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปมนุษย์ทุกคน จนเรียกยุคนี้ว่ายุคแห่งพระคุณ เนื้อหาที่มักจะมีพบในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จึงมีจุดมุ่งหมายไปที่องค์พระเยซูคริสต์ และการดำเนินชีวิตติดตามพระองค์ ทั้งที่ปรากฏในพระกิตติคุณสัมพันธทั้งสี่เล่ม และการเทศนาของสาวกของพระเยซูคริสต์ โดยส่วนมากจะปรากฏในพระธรรมกิจการ เช่น เปโตร และเปาโล เป็นต้น สาระของคำเทศนาที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่จึงมีดังนี้

- 1) การเทศนาเน้นการกลับใจเพื่อเตรียมตัวสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์ การเทศนาที่เห็นชัดเจนที่สุดในเรื่องนี้ได้แก่การเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (มธ. 3:1-12; มก. 1:1-8; ลก. 3:1-20; ยน. 1:19-28) ซึ่งเป็นการเทศนาที่ปรากฏครั้งแรกในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ โดยมีสาระที่เน้นให้เกิดการกลับใจ การสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า และเปลี่ยนชีวิตจากคนเห็นแก่ตัวมาเป็นคนที่ช่วยเหลือคนอื่น โดยเฉพาะคนยากจนเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์
- 2) การเทศนาที่เน้นให้ดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับแผ่นดินของพระเจ้า โดยเฉพาะคำเทศนาบนภูเขาของพระเยซูคริสต์ที่สอนว่า แผ่นดินสวรรค์เหมาะสมสำหรับคนที่รู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ และสามารถควบคุมชีวิตของตนเองให้อยู่ในความบริสุทธิ์และดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (มธ. 5-7) โดยเป้าหมายของคำเทศนาบนภูเขานั้นเน้นในเรื่องของการกลับใจเสียใหม่ที่มีมุ่งไปยังการเปลี่ยนแปลง

ความคิด จิตใจอย่างสิ้นเชิง และให้รู้ว่าชีวิตและสังคมของมนุษย์ที่อยู่ภายใต้การครอบครองของพระเจ้าควรมีลักษณะอย่างไร (สตอท์, 2006, น. 14)

3) การเทศนาเน้นการรู้จักความรักที่แท้จริงของพระเจ้าพระบิดา โดยเฉพาะความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนผิดบาป การเทศนาแบบนี้มักจะพบในช่วงเวลาที่พระเยซูคริสต์ได้ทำพันธกิจท่ามกลางสาวกและประชาชน พระเยซูคริสต์ได้ใช้การเทศนาแบบนี้ทั้งจากการเทศนาสั่งสอนของพระองค์ และจากการกระทำของพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น เรื่องของหญิงโสเภณีที่จะโดนหินขว้างให้ตาย การกระทำของพระองค์ทรงเน้นเรื่องการยกโทษนั้นถือว่าการเทศนาที่มีชีวิต และมีพลังที่สามารถเห็น และจับต้องได้ว่าการยกโทษควรเป็นเช่นไร (ยน. 8:1-11) เป็นต้น

4) การเทศนาเน้นให้เห็นความรักของพระเจ้าพระบิดาผ่านทางพระเยซูคริสต์ มีหลายครั้งที่พระเยซูคริสต์ได้เทศนาสั่งสอนประชาชนโดยพระองค์กำลังพูดถึงพระองค์เอง เช่น การที่พระองค์ตรัสสอนว่า ไม่มีทางอื่นใดที่จะไปถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางพระองค์เอง “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” (ยน. 14:6-7) และการที่พระองค์บอกว่าพระองค์เป็นพระเจ้าด้วย ดังที่ตรัสไว้ในยอห์น 10:30 “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” และการที่พระเยซูคริสต์ทรงยอมรับพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าที่ปรากฏในมาระโก 14:61-64 “แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ไม่ได้ตอบประการใด ท่านมหาบุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ‘ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ควรแก่การนมัสการหรือ’ พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็นและท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพและเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ซึ่งการเทศนาสั่งสอนเช่นนี้ได้สร้างความไม่พอใจมายังผู้นำศาสนาในเวลานั้นอย่างมาก ถึงกับพูดประณามพระองค์ว่าหมิ่นประมาทพระเจ้า

5) การเทศนาเน้นในเรื่องการดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เพื่อเหมาะสมสำหรับการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า การเทศนาสั่งสอนแบบนี้มักพบบ่อยครั้งจากการเทศนาสั่งสอนขององค์พระเยซูคริสต์ที่ปรากฏในพระกิตติคุณสัมพันธทั้งสี่เล่ม พระเยซูคริสต์ได้สอนให้สาวก และผู้ติดตามพระองค์มีชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้แก่ การเทศนาที่เน้นในการอภัยยกโทษ การช่วยเหลือและรักซึ่งกันและกัน

การมีชีวิตที่เกิดผล การพ้นจากความผิดบาปที่เข้ามาล่อลวง และการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นต้น

6) การเทศนาที่เน้นเรื่องความรอดโดยพระคุณและความเชื่อในพระเยซูคริสต์ การเทศนาสั่งสอนในเรื่องนี้จะเน้นการจะรอดจากความบาปนั้นไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะโดยตัวของธรรมบัญญัติไม่สามารถช่วยให้มนุษย์รอดได้ แต่กลับนำมาซึ่งการพิพากษา แต่มนุษย์จะรอดได้โดยพระคุณที่พระเจ้ามีต่อเรา และโดยความเชื่อของเราที่มีในองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น ยกตัวอย่างในกิจการ 13: 16-41 ที่เปาโลได้เทศนาถึงการมาของพระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างไร เปาโลได้ใช้โอกาสมากที่สุดในชีวิตของท่านที่จะเทศนาเพื่อให้คนฟังเห็นถึงความรอดที่แท้จริงมาจากพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์โดยเฉพาะท่านจะเป็นพยานว่าท่านกลับใจมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้อย่างไร และทำไมไม่ต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์ (กจ. 22:6-16, 26:12-18) ไม่ว่าท่านจะอยู่ในธรรมศาลา ตามท้องถนน หรืออยู่ในคุก ท่านได้ใช้เวลาให้คุ้มค่าในการเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐแก่คนรอบข้าง นอกจากเปาโลแล้วท่านเปโตรอัครสาวกก็ได้เทศนาในเรื่องนี้เหมือนกันตามที่ปรากฏในกิจการ 10:34-43 เปโตรได้เทศนาว่าทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะยกความผิดบาปของเขาซึ่งแสดงถึงว่า ความรอดมาได้ทางเดียวเท่านั้นคือทางพระเยซูคริสต์

7) การเทศนาที่ปกป้องความเชื่อของคริสตชน โดยเฉพาะท่านเปาโล มักจะหนุนใจให้ผู้เชื่อในพระเจ้าได้ยืนหยัด และยึดมั่นในความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์ให้มาก ถึงแม้จะพบกับการสอนที่เทียมเท็จที่มักจะล่อลวงให้ผู้เชื่อหลงไปจากทางของพระเจาก็ตาม คำเทศนาของท่านมักเปรียบเทียบคนที่มาขัดขวางงานของพระเจ้าว่าเป็นเหมือนสุนัขป่าที่เข้ามาทำลายฝูงแกะของพระเจ้า (กจ. 20:28-30) ท่านเปาโลจึงเน้นให้ผู้เชื่อตื่นตัว และยึดมั่นในคำสอนของท่านอยู่เสมอ

การเทศนาที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ค่อนข้างจะมีความเกี่ยวข้องกับคริสตชนมากกว่าที่ปรากฏในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เนื่องจากแนวทางการเทศนาสั่งสอนในพันธสัญญาใหม่มีความใกล้เคียงกับชีวิตของคริสตชนซึ่งในพันธสัญญาเดิมจะเน้นในเรื่องที่เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลมากกว่า ด้วยเหตุนี้นักเทศน์จึงนิยมนำข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่มาเทศนาในคริสตชนฟัง ทั้งนี้อาจจะเพราะการตีความไม่ยากเกินไป และดูจะมีความใกล้เคียงกับวิถีชีวิตในปัจจุบันนี้ เนื้อหาการเทศนาจึงเน้นในเรื่องของการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าพอพระทัย และดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างไร

4. อิทธิพลของการเทศนาต่อชีวิตคริสตชน

จากการศึกษาข้อมูลต่างๆในข้างต้น ทำให้เห็นว่าการเทศนามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของคริสตชนเป็นอย่างมาก คาร์วินได้พบว่า ที่ไหนไม่มีการเผยพระวจนะของพระเจ้า ที่นั่นไม่ใช่คริสตจักรของพระเจ้า (“Wesminster Seminary California: The Importance of Preaching”) ซึ่งสอดคล้องกับงานเขียนของ H.B. Charles, JR. ที่ได้เขียนไว้ว่า การเทศนาเป็นสัญลักษณ์ที่เด่นชัดว่าคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ที่แท้จริงเป็นอย่างไรเพราะการเทศนาจะทำให้ผู้เชื่อเข้มแข็ง และเหมาะสมเป็นพระกายของพระเยซูคริสต์ที่แท้จริง (Charles, 2014, unpagged) ดังนั้นการเทศนาจึงมีอิทธิพลต่อคริสตชนดังนี้

1) การเทศนาเป็นการนำพระวจนะของพระเจ้ามาเปิดเผยให้ผู้ฟังได้เข้าใจว่า พระเจ้าคือใคร พระลักษณะของพระเจ้าที่เราพบ เห็น และสัมผัสความมีอยู่ของพระองค์เป็นอย่างไร และพระลักษณะของพระองค์ผ่านพระวจนะที่ถูกเทศนาออกมานั้นจะทำให้เราเข้าใจในพระประสงค์ของพระองค์ โดยเฉพาะองค์พระเยซูคริสต์ที่เสด็จมาในโลกนี้เพื่ออะไร พระองค์สอนให้เราใช้ชีวิตอย่างไร เพื่อเราจะสามารถใช้ชีวิตตามพระประสงค์ที่พระองค์ต้องการให้เราทำได้อย่างถูกต้อง

2) การเทศนาทำให้ชีวิตของผู้ฟังใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น เพราะพระวจนะของพระเจ้าจะทำให้เราเห็นแผนการแห่งความรอดของพระองค์ที่มีต่อเรา โดยเริ่มตั้งแต่สมัยพันธสัญญาเดิมว่าแผนการแห่งความรอดนั้นผ่านการถวายเครื่องบูชา แต่พอมาสมัยพันธสัญญาใหม่แผนการแห่งความรอดคือการที่พระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปมนุษย์ทุกคน ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องรู้ว่าเราจะใช้ชีวิตอย่างไรเพื่อเหมาะสมต่อการไถ่ของพระองค์ และเพื่อเราจะมีแนวทางการมีชีวิตที่ติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด

3) การเทศนาทำให้ชีวิตของผู้ฟังเกิดการเปลี่ยนแปลง โดยพระวจนะของพระเจ้าที่ฟังนั้นจะมีส่วนเสริมสร้าง แก่ไข และปรับปรุงชีวิตของผู้ฟังให้มีชีวิตที่ดีขึ้นตามพระวจนะของพระองค์ พระวจนะที่ถูกนำมาเปิดเผยอย่างถูกต้องนั้นเปรียบดังแสงสว่างที่จะส่องทางว่าเราควรจะใช้ชีวิตไปในทิศทางใด ที่ถูกต้อง ดังที่บันทึกในพระวจนะของพระเจ้าดังต่อไปนี้ สดุดี 119:105 “พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์” 2 ทิโมธี 3:16-17 “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้แค้นสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถและพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง” ฮีบรู 4:12 “เพราะว่าพระวจนะของเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งแยกจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” และ 1 เธสะโลนิกา 2:13 “เรา

ขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านที่เชื่อ” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

4) การเทศนาทำให้ชีวิตของผู้ฟังเข้มแข็งขึ้นในการเผชิญหน้ากับปัญหาที่เข้ามาในชีวิต เพราะพระวาทะของพระเจ้าเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต จะช่วยชี้แนะแนวทางในการเผชิญกับปัญหา หรือทำให้ผู้ฟังมีความอดทน ความเข้มแข็งในการรับมือกับความทุกข์ที่เกิดขึ้นด้วยความชื่นชมยินดี และมีสันติสุขท่ามกลางปัญหาที่เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น สดุดี 119:165 “บรรดาผู้ที่รักษารบรมบัญญัติของพระองค์มีความสมบูรณ์พูนสุขอย่างมาก ไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขาสะดุดได้” โรม 15:4 “เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความทรหดอดทน และโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

5) การเทศนาทำให้ความเชื่อของคริสตชนเข้มแข็งขึ้นโดยเฉพาะเมื่อต้องพบกับคำสอนมากมายในปัจจุบันที่เป็นคำสอนเทียมเท็จ หรืออาจจะเป็นคำสอนที่ทำให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ผิดไป การเทศนาที่สัตย์ซื่อกับพระวาทะของพระเจ้าจะทำให้คริสตชนไม่หวั่นไหว และไม่หันเหไปเชื่อฟังคำสอนที่ไม่ถูกต้อง เพราะมีพระวาทะหลายตอนที่อ้างถึงการสอนเทียมเท็จ เช่น มัทธิว 7:15; 24:24, กิจการ 20:29-30, 2 โครินธ์ 11:3-4, 1 ยอห์น 2:18, 22 และยูดา 1:4

6) การเทศนาสามารถคลายความเหงาแก่ผู้ฟังได้ เพราะในปัจจุบันที่มีระบบการสื่อสารที่ไร้พรมแดน ระบบอินเทอร์เน็ตกระจายไปทั่วทุกทิศ การเทศนาจึงสามารถไปถึงคนทุกทิศทั่วแดนได้ คนบางคนคลายความเหงาด้วยเสียงเพลง บางคนคลายความเหงาด้วยการดูทีวี หรือยูทูบ แต่บางคนโดยเฉพาะคริสตชนชอบฟังเทศนาเพื่อคลายเหงา นี่จึงเป็นโอกาสดีที่จะนำพระวาทะของพระเจ้ามายังผู้ฟังเหล่านั้น

การเทศนาจะไม่มีพลัง หรือนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ฟัง ถ้าชีวิตของนักเทศน์ไม่ได้เป็นแบบอย่างตามที่เทศนา ดังนั้นชีวิตของนักเทศน์ก็มีส่วนสำคัญต่อชีวิตของคริสตชนผู้ฟังเทศนาด้วย ดังที่ท่านเปาโลบอกกับทิโมธีว่า “จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงประพฤติสิ่งเหล่านี้อยู่เสมอ เพราะเมื่อทำอย่างนี้แล้ว ท่านจะสามารถช่วยทั้งตัวท่าน และทุกคนที่ฟังท่านให้รอดได้” (1 ทธ. 4:16, ฉบับมาตรฐาน 2011) ถึงแม้ในปัจจุบันนี้จะมีการเทศนาแบบออนไลน์ผ่านสื่อโซเชียลต่างๆ อาจจะทำให้ผู้ฟังไม่รู้จักรักนักเทศน์เป็นการส่วนตัว มีผู้ฟังหลายคนติดตามฟังคำเทศนาจากนักเทศน์เหล่านี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อมีการติดตามการติดต่อสื่อสาร หรือการสืบเกี่ยวกับชีวิตของนักเทศน์ ก็ต้องเริ่มขึ้น เหมือนดังที่หลายคนเป็นผู้ติดตามของคนที่ชื่อเสียงหลายๆคน หรือที่เรียกว่า เป็นแฟนคลับ (FC) คนเหล่านั้นก็ต้องเริ่มติดตาม และศึกษา ค้นหาข้อมูลส่วนตัวของผู้ที่ถูกติดตามด้วย นักเทศน์

ก็เหมือนกัน ถึงแม้จะไม่มีกรู๊จ๊กเป็นการส่วนตัว แต่ในที่สุดก็ต้องมีการสืบค้นหาตัวตนของนักเทศน์ว่าเป็นใคร รับผิดชอบต่อ

สรุป

จากการศึกษาค้นคว้าการเทศนา ทำให้เห็นว่าการเทศนามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อคริสตชน โดยเฉพาะการเทศนาที่ยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้าเป็นหลัก นำพระวจนะของพระเจ้ามาอธิบายผ่านกระบวนการตีความก่อนจะประยุกต์ใช้ในชีวิตของผู้ฟังในปัจจุบันจะทำให้คริสตชนมีความเข้มแข็งในความเชื่อมากขึ้น ดังที่อาจารย์บุญรัตน์ บัวเย็น ได้เขียนไว้ในหนังสือ “ท่านก็เป็นนักเทศน์ได้” ว่านักเทศน์ต้องตระหนักอยู่เสมอว่าประชากรของพระเจ้าที่อ่อนกำลังมาหาเราเพื่อต้องการการหนุนใจและเสริมกำลังกลับบ้าน คำเทศนาของนักเทศน์จึงต้องมีคุณค่า และเสริมความเข้มแข็งให้ผู้ฟัง (บุญรัตน์, 2552, น. 18) ซึ่งความเข้มแข็งนี้จะทำให้ชีวิตคริสตชนดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพมากขึ้น และจะมีผลกระทบต่อคนที่อยู่รอบข้างที่จะเห็นองค์พระเยซูคริสต์ หรือความรักของพระองค์ผ่านชีวิตของบรรดาผู้เชื่อทั้งหลายแล้วคนเหล่านั้นจะเข้ามาหาพระองค์ รับเชื่อในพระองค์เพื่อถูกสร้างให้เป็นสาวกของพระองค์คนต่อไป ข้าพเจ้ามองว่าคริสตชนที่ปราศจากการฟังการเทศนาเหมือนดังคนที่ไม่ได้กินข้าว ซึ่งจะทำให้ไม่มีเรี่ยวแรงในการต่อสู้กับชีวิต และการได้ฟังการเทศนาที่ไม่มีพระวจนะของพระเจ้านั้นก็เหมือนคนได้กินข้าวแต่ไม่มีสารอาหารใด ๆ เข้ามาบำรุงชีวิตให้เติบโตได้ ดังที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4, ฉบับมาตรฐาน 2011)

นอกจากนี้นักเทศน์ก็ต้องเข้าใจหลักของการเทศนาด้วยว่าสิ่งสำคัญที่สุดของการเทศนาคือพระวจนะของพระเจ้านักเทศน์จึงต้องเข้าใจหลักการนำพระวจนะของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้ฟังให้ได้ โดยผ่านกระบวนการตีความ การเทศนาโดยปราศจากพระวจนะของพระเจ้านั้นก็เหมือนดังรายการทอล์คโชว์ที่เน้นความสนุกสนาน และการเทศนาที่ขาดการตีความพระวจนะของพระเจ้านั้นก็เหมือนกับการเล่าเรื่องราวในพระคัมภีร์ให้ผู้ฟังฟังเท่านั้น เหมือนดังเด็กเล็กเรียนรวิวารศึกษา ผู้ฟังก็จะได้รับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณแบบเด็กๆ ดังกรูณา รัตน์วิจารณ์ เขียนไว้ว่า การเทศนาหากผู้ฟังยังไม่เข้าใจ การเทศนาก็ยังไม่นับว่าเป็นการเทศนา การเทศนาควรมีการให้ข้อคิดและข้อพระคัมภีร์ที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจและรับไปปฏิบัติได้ (กรูณา, 1999, น.8) และการเทศนาที่ขาดทักษะในการสื่อสารที่ดี ที่น่าสนใจก็เหมือนดังการอ่านบทความให้ผู้ฟังฟังเท่านั้น นักเทศน์ต้องอย่าลืมนักเทศน์ต้องอย่าลืมว่าผู้ฟังแต่ละคนมีหูที่จะฟังเพียงสองข้างเท่านั้น ถ้าการสื่อสารไม่ชัดเจน ไม่น่าสนใจอาจจะสร้างความเบื่อหน่ายให้แก่ผู้ฟังก็ได้ การเทศนาเป็นการสื่อสารทางเดียว ผู้ฟังมีความสามารถในการรับรู้ในระดับต่างกัน นักเทศน์ต้องใช้วิธีการสื่อสารที่ชัดเจน (กรูณา, 1999, น. 25) อีกประการที่นักเทศน์ต้อง

ตระหนักด้วยคือ ผู้ฟัง พระวาระของพระเจ้าที่ผ่านนักเทศน์ก็เปรียบดั่งอาหาร ถ้าอาหารอร่อย ถูกปากผู้ฟัง อาหารนั้นก็จจะถูกนำไปด้วยความสนใจ และเกิดผล ดังที่เขียนไว้ว่า “จงพูดโดยมองจากผู้ฟัง อย่าพูดโดยมองจากตนเอง” (กรูณา, 1999, น. 16) นักเทศน์จึงต้องสนใจชีวิตของผู้ฟังด้วยว่าต้องการได้รับการหนุนใจด้วยเรื่องอะไรบ้างจึงจะทำให้คำเทศนานั้นเกิดผลในชีวิตของผู้ฟัง

เอกสารอ้างอิง

- กรูณา รัตนวิจารณ์. *นักเทศน์: เทคนิคพื้นฐานในการเทศนา เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์. 1999.
- เคอ์ลสัน, จอย. *ชีวิตพระเยซู: เทศนาบนภูเขา และคำอุปมา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. อัมพันธ์ จิตรุ่งเรืองนิจ (แปล). กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์. 1996.
- เจ. เอช. ไรต์, คริสโตเฟอร์. *หวานล้ำกว่าน้ำผึ้ง: การเทศนาพระคัมภีร์เดิม*. สกุกนี เกรียงชัยพร (แปล). กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร. 2020.
- จอร์แดน, แคลเรนส์. *คำเทศนาบนภูเขา*. ปัทศรา เกตุอุดม (แปล). กรุงเทพฯ: คณะแบ็บติสต์ประเทศไทย.
- ซาเพลล์, ไบรอัน. *การเทศนาที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: พระคริสต์ธรรมกรุงเทพ. 2019.
- ที. เค. ลิม, จอห์นสัน. *พลังแห่งการเทศนา*. กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร. 2011.
- ทูเซนท์, สแตนลีย์ ดี. *กิจการของอัครทูต*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ปฎิมา เอื้อศรี (แปล). กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส. 2007.
- บลันด์, เจฟฟ์. *พระธรรมกิจการ*. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร. 1999.
- บุญรัตน์ บัวเย็น. *ท่านก็เป็นนักเทศน์ได้*. เชียงใหม่ : วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ, 2552.
- รอบินสัน, ฮาดอน ดับเบิลยู. *การเทศนาตามแนวพระคัมภีร์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส. 1994.
- สตอท์, จอห์น. *ค่านิยมทวนกระแส*. สถาพร พาชีรัตน์ (แปล). กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร. 2006.
- The Encyclopedia of Christianity V.4. P-Sh*. Erwin Fahbusch (Ed.). Grad Rapids: William B' & Eermans Publishing Company. 2005.
- New Dictionary of Biblical Theology*. T. Desmond Alexander & Brian S. Rosner (Eds.). Downers Grove, IL: Inter Varsity Press. 2000.
- Chapple, Allan. *Preaching: A Guidebook for Beginners*. London: The Latimer Trust. 2013.

- Charles, H.B. JR. *On Preaching: Personal & Pastoral insights for the preparation & practice of preaching*. Chicago: Moody Publishers. 2014.
- Edwards, J. Kent. *Deep Preaching: Creating Sermon That Go Beyond the Superficial*. Nashville: B&H Academic. 2009.
- Edwards, O.C. *A history of preaching*. Nashville: Abingdon Press. 2004.
- Hamilton, Donald L. *Homiletical Handbook*. Nashville: Broadman Press. 1992.
- Keck, Leander E. *Proclamation Commentaries: Paul and His Letters*. Philadelphia: Fortress Press. 1988.
- Kuruwilla, Abraham. *A Manual for Preaching: The Journey from Text to Sermon*. Grand Rapids: Baker Academic. 2019.
- Malcolm, Mathhew R. *From Hermeneutics to Exegesis: The Trajectory of Biblical Interpretation*. Nashville: B&H Publishing Group. 2018.
- Matheson, Steven D. *The Art of Preaching Old Testament Narrative*. Grand Rapids: Baker Academic. 2002.
- Mbewe, Conrad. *Pastor Preaching: Building a People for God*. Cumbria, UK: Langham Preaching Resources. 2017.
- New, Geoff. *Live, Listen, Tell: The Art of Preaching*. Cumbria, UK: Langham Preaching Resources. 2017.
- Schnelle, Udo. *Postle Paul: His life and Theology*. Grand Rapids: Baker Academic. 2005.
- Segal, Alan F. *Paul the Convert: The Apostolate and Apostasy of Saul the Pharisee*. New Haven and London: Yale University Press. 1990.
- Wallace, Ronald S. Homiletics. *The New International Dictionary of the Christian Church*. Douglas, J.D. (Ed.). Grand Rapids: The Paternoster Press. 1978.
- Warren & David Wiersbe. *The Elements of Preaching: The Art of Biblical Preaching Clearly and Simply Presented*. Carol Stream: Tyndale House Publishers. 1986.
- Westminster Seminary California. *The Importance of Preaching*. สืบค้นวันที่ 20 กันยายน 2564, จาก <https://www.wscal.edu/resource-center/the-importance-of-preaching>

ศึกษาความหมายของอะดัทเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82

Study the meaning of the “‘adat’ el” (Heavenly Council) in Psalm 82

รุ่งอรุณ ผจงจิตวรเพียร¹

Rungarun Phajongjitworapian

ศจ.ดร.โฟลเรียน เฟิร์ก²

Rev. Florian Foerg, Ph.D.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของอะดัทเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 โดยเน้นให้เห็นถึงอำนาจของพระเจ้าที่มีบนฟ้าสวรรค์ รวมถึงความชัดเจนเกี่ยวกับลักษณะของพระทั้งหลายว่ามีความเป็นเทพหรือมนุษย์ การวิจัยครั้งนี้ยังมีส่วนช่วยในการหนุนใจให้ผู้นำคริสตจักรสนใจและสอนเกี่ยวกับเรื่องบนฟ้าสวรรค์มากขึ้น อีกทั้งสนับสนุนคริสเตียนที่จะรู้จักพระลักษณะของพระเจ้ามากขึ้นผ่านการอ่านพระคัมภีร์

บทความวิจัยนี้ผู้วิจัยศึกษาผ่านแหล่งข้อมูลเอกสารที่สำคัญหลายแหล่ง จากผลการวิจัยพบว่า อะดัทเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 นั้นเป็นที่ประชุมของชาวสวรรค์ ซึ่งประกอบไปด้วยบรรดาทูตสวรรค์และเทพทั้งหลาย ซึ่งทำให้ตระหนักถึงฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้านั้นว่ามีทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก และพระองค์ยังทรงเปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมต่อทุกสิ่ง ส่วนพระทั้งหลายในสดุดี 82 คือบรรดาเทพหรือทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อรับใช้พระองค์เท่านั้น แม้ว่าในสดุดี 82 ใช้คำว่า “เอโลฮิม” สำหรับทั้งพระยาห์เวห์และบรรดาเทพหรือทูตสวรรค์ก็ตามนั้นเป็นเพราะว่าในภาษาฮีบรูเรียกทุกสิ่งที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ว่า “เอโลฮิม”

จากผลการศึกษาความหมายของอะดัทเอล (สภาสวรรค์) ในครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่เสนอแนะมุมมองสำหรับผู้ผู้นำคริสตจักร คือ การให้ความสำคัญและตระหนักถึงการใช้อำนาจในการตัดสินลงโทษผู้อื่นเพราะอำนาจนั้นมาจากพระเจ้า และสำหรับคริสเตียนที่เกรงกลัวต่ออำนาจของเหล่าวิญญาณชั่วจะเกิดความเข้าใจที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องกลัวต่อวิญญาณชั่วอีกต่อไปเพราะมันไม่มีสิทธิและอำนาจที่จะทำร้ายคริสเตียนอีก

คำสำคัญ อะดัทเอล สภาสวรรค์ เอโลฮิม

¹ เจ้าหน้าที่มูลนิธิเอวาชวนสุขสวัสดิ์ e-mail: sunpeizhen1987@gmail.com

² อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ e-mail: ffoerg@gmx.de

Abstract

The purpose of this research was to study the meaning of the “‘adat’ el” (Heavenly Council) in Psalm 82, focusing on Yahweh’s divine power in heaven. This study tried to give a clear answer whether the gods in Ps 82 are deities or human beings. This research is helpful to encourage church leaders to pay attention and teach about Yahweh and his heavenly council and supports Christians to know clearly about Yahweh’s attributes which will be helpful to open new horizons in their personal bible reading.

This research study was conducted as documentary research. As a result, the researcher found that the “‘adat’ el” (Heavenly Council) in Psalm 82 is a heavenly meeting. It consists of angels and gods with Yahweh being the supreme head of the council. This created awareness about the almighty power of God (Yahweh) both in heaven and on earth. God is also faithful and just to all. The other gods therefore are deities or angels who were created by God to serve Him only, even though Ps 82 calls both Yahweh and the deities “’elohim”. Is used for supernatural beings in general.

Hence, the result of this study about the meaning of “‘adat’ el” (Heavenly Council), the researcher intended to introduce this perspective for church leaders to be aware of using their power to criticize others because power is given to them from God. Also, Christians who fear the power of evil spirits may not feel so anymore because no power at all could harm them.

Keyword: adat’ el, Heavenly Council, Elohim, Psalm 82

บทนำ

จากการศึกษาคริสตจักรในสังคมไทยมีจำนวนไม่มากนักที่มีการสอนและอ้างถึงข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับเรื่องราวบนฟ้าสวรรค์ (โลกฝ่ายวิญญาณ) ซึ่งฟ้าสวรรค์ที่กล่าวถึงในงานวิจัยนี้เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่บนฟ้าสวรรค์ (โลกฝ่ายวิญญาณ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมสดุดี 82 ซึ่งมีมุมมองที่แตกต่างกัน

เนื่องมาจากการศึกษาพบว่างานเขียนวรรณกรรมในเรื่องบนฟ้าสวรรค์นั้นมีน้อยมาก ซึ่งส่งผลให้ผู้นำคริสตจักรไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างชัดเจนจึงไม่มีการสอนในคริสตจักรว่าแท้จริงแล้วพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยเรื่องราวบนฟ้าสวรรค์ (โลกฝ่ายวิญญาณ) ผ่านทางพระคัมภีร์อยู่เสมอแต่น้อยคนนักที่จะทำการศึกษาและทำความเข้าใจในเรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้เองคริสเตียนส่วนใหญ่จึงคิดไม่ถึงว่าบนสวรรค์นั้นจะมีสภาพของพระเจ้าอยู่ด้วย

สาธัญญ์ บุญเกียรติ (2017) กล่าวว่า เป็นเพราะคริสเตียน ไทยมองว่าพระเจ้าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แทนที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ จึงส่งผลให้คริสเตียนไทยจำนวนมากเกิดความเข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่แต่อยู่ห่างไกล จึงทำให้ความสัมพันธ์ที่มีต่อพระเจ้าเกิดขึ้นเฉพาะเวลาพิธีบูชาเมื่อเจอปัญหาหรือหันมาสวามิภักดิ์ต่อเมื่ออยู่ที่คริสตจักรเท่านั้น ผลที่ตามมาคือคริสเตียนไทยจำนวนมากรู้จักพระเจ้าแค่ผิวเผิน และพร้อมที่จะทิ้งพระเจ้าไปหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ หากพระองค์ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของพวกเขา โดยลืมไปว่าพระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสร้างแผ่นดินโลกเท่านั้นแต่ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วย ทั้งยังทรงเป็นพระเจ้าที่มีอำนาจเหนือทุกสิ่งที่อยู่บนฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกอีกด้วย รวมถึงมีการพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์บนฟ้าสวรรค์เพื่อสำแดงถึงความยุติธรรมและความสัจย์ซื่อของพระเจ้า

เช่นเดียวกับผู้เขียนพระธรรมสดุดี 82 ที่พบเจอกับเหตุการณ์ที่ไม่ยุติธรรมและลำเอียงของผู้ที่มีต่อประชากร จึงได้ร้องขอความยุติธรรมจากพระเจ้า เป็นการบรรยายภาพบนฟ้าสวรรค์ (โลกฝ่ายวิญญาณ) เพื่อให้เห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้านั้นไม่ได้มีแค่บนแผ่นดินโลกเท่านั้น แต่รวมไปถึงบนฟ้าสวรรค์ด้วยนั่นคือการที่พระเจ้าทรงลุกขึ้นยืนในสภาสวรรค์ เป็นการบ่งบอกถึงอำนาจของพระเจ้าด้วยการพิพากษาพระเหล่านั้นที่มีความลำเอียง เพื่อให้รู้ว่าผลที่พวกเขากระทำคือ ความอยุติธรรมและความลำเอียงนั้นทำให้รากฐานของโลกสั่นคลอน

ผู้วิจัยสนใจใคร่รู้ที่จะทำเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ “ความหมายของอะดัมเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82” เนื่องจากต้องการที่จะทราบว่า “พระทั้งหลาย” สดุดี 82:1,6 ที่กล่าวถึงนั้นเป็นมนุษย์ หรือว่าเทพต่าง ๆ เพราะหากเป็นเทพก็ต้องมีเรื่องทูตสวรรค์เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างแน่นอน ทั้งนี้เมื่อกล่าวถึงเหล่าทูตสวรรค์เรื่องของซาตานก็มักจะเพื่องฟูไปด้วย แต่ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนั้นกล่าวชัดเจนว่าซาตานเป็นผู้ที่อยู่ใต้อำนาจและการปกครองของพระเจ้า ดังนั้นซาตานจะทำได้ไม่ได้เลยหากไม่ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า (โยบ 1:6, 2:1) รวมถึงอำนาจของพระเจ้าที่มีอยู่บนฟ้าสวรรค์มีความเป็นมา

อย่างไรและผู้ร่วม ประชุม “พระทั้งหลาย” นั่นคือใคร เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้นำคริสตจักรที่จะตระหนักถึงความสำคัญในการใช้อำนาจมาจากพระเจ้า ทั้งใส่ใจในการสอนถึงเรื่องบนฟ้าสวรรค์ให้กับผู้เชื่อเพื่อจะได้รู้ถึงเรื่องบนฟ้าสวรรค์มากขึ้น

1. วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

เพื่อทำการศึกษา อะดัมเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 ว่ามีความหมายอย่างไร

2. คำถามการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย (Research Questions / Hypothesis)

ผู้วิจัยต้องการที่จะทราบความหมายของคำว่า อะดัมเอล (สภาสวรรค์) นั้นเป็นอย่างไร อำนาจของพระเจ้าที่มีบนฟ้าสวรรค์นั้นมากมายเท่าใด รวมถึง “พระทั้งหลาย” ที่พูดถึงนั้นแท้จริงแล้วเป็นมนุษย์ หรือเทพจึงได้เลือกทำการศึกษาจากสดุดี 82

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits)

1) ให้เข้าใจและเห็นภาพของโลกฝ่ายวิญญาณได้ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยผ่านทางพระคัมภีร์ เพื่อที่จะเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้าชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะอำนาจในความยุติธรรมและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า นอกจากนี้ช่วยให้ผู้นำคริสตจักรเปิดมุมมองที่กว้างในการสอนพระคัมภีร์ให้กับคริสเตียนด้วย

2) เป็นการช่วยให้คริสเตียนเข้าใจถึงความจำกัดของสิ่งทรงสร้างรวมถึงทูตสวรรค์ต่าง ๆ โดยเฉพาะเหล่าวิญญาณที่อยู่เหนือมนุษย์ รวมถึงเรื่องภูตผีต่าง ๆ ที่สร้างความกลัวในด้านมิติของฝ่ายวิญญาณต่อคริสเตียน

4. ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

ศึกษาเฉพาะพระธรรมสดุดี 82 เป็นหลัก โดยเน้นอำนาจของพระเจ้าทั้งความหมายของอะดัมเอล (สภาสวรรค์) รวมถึงคำว่า “พระทั้งหลาย” ในพระธรรมสดุดี 82 ว่าเป็นมนุษย์หรือเทพเท่านั้น จะไม่ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อของชาวคานาอัน ถึงแม้ว่าชาวคานาอันมีเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ทางความเชื่อเกี่ยวกับสภาสวรรค์ เพราะหาข้อมูลได้ยากและต้องศึกษาทั้งประวัติศาสตร์ และพระต่าง ๆ ของชาวคานาอัน ทั้งต้องใช้เวลาในการศึกษานานพอสมควร นอกจากนี้อยู่นอกขอบเขตการศึกษาด้วย รวมถึงแม้จะมีการอ้างชื่อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงซาตานแต่จะไม่ศึกษาเรื่องราวของซาตาน สำหรับชื่อพระคัมภีร์ที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 ในการศึกษาค้นคว้าอ้างอิง

5. วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเอกสาร โดยมีการแบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร

ขั้นตอนที่ 2 ทำการอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์

ขั้นตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัย

6. ผลการวิจัย (Research Results)

หลังจากผู้ทำวิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้คำตอบในเรื่องความหมายของอะดัทเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 จึงได้ผลวิจัยดังนี้

6.1. เวลาเขียน และผู้เขียน

คอนสแตนติน แอล โทมัส (2014) ได้อธิบายว่า อาสาฟผู้ถูกกล่าวถึงในหัวเรื่องนั้นเป็นลูกหลานของเกอร์โซนคนเลวี ผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นนักร้อง นักดนตรี ในพระธรรม 1 พงศาวดาร 16:5 ในพระธรรม 2 พงศาวดาร 5:12 อาสาฟได้รับราชการตั้งแต่สมัยกับกษัตริย์ดาวิดและรับใช้ซาโลมอนด้วยเช่นกัน ฉะนั้นช่วงเวลาที่เขาได้เขียนพระธรรมเล่มนี้ก็อยู่ในช่วงสมัยของดาวิดระหว่างราว 1020-975 กคศ. พระธรรมสดุดีที่อาสาฟได้เขียนนั้นมีอยู่ 12 บทด้วยกัน (สดด. 50, 73-83)

6.2. ศึกษาบริบท (สดด. 81, 83)

การศึกษาบริบทเป็นการมองภาพกว้างของพระธรรมตอนที่ทำการศึกษา คือพระธรรมสดุดี 82:1-8 เพื่อสามารถเข้าใจพระธรรมตอนที่เลือกได้มากยิ่งขึ้น (คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์, 2550) คือพระธรรมสดุดี 81 เป็นบทที่มีคำพยากรณ์มากมาย เช่น สำหรับเทศกาลอยู่เพิง ได้พูดถึงความยุติธรรมของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติของพระองค์ การสรรเสริญพระเจ้าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พระเจ้าได้ยื่นมือในสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ชนชาติของพระองค์ได้เห็นถึงความสำคัญในการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ คือการที่มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวห้ามไปกราบไหว้พระอื่น ส่วนในพระธรรมสดุดี 83 มีการยกเอาชื่อของชนชาติที่เป็นศัตรูของชนชาติอิสราเอลมาตลอดในประวัติศาสตร์ และมีการขอให้พระเจ้าทรงลงโทษศัตรูที่มากุศคามในปัจจุบันเหมือนศัตรูในอดีต เพราะพวกศัตรูต่างก็ร่วมมือกันสู้กับชนชาติอิสราเอลและพระเจ้าพระยาห์เวห์ เป็นการตอกย้ำให้พระเจ้าทราบว่าพระองค์เคยช่วยชนชาติอิสราเอลมาแล้วอย่างไร เพื่อให้ทั่วได้ฟ้าได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแห่งอิสราเอล

Elohistic Psalms

Rogerson J. W. & McKay, J. W. (1977, 4) อธิบายว่า “เริ่มต้นด้วยเพลงสดุดี 42 จะเป็น Elohistic Psalter (สดด. 42-83) ที่กล่าวเช่นนี้เพราะบรรณาธิการมีการเปลี่ยนชื่อของพระเจ้าในเพลงสดุดีจากต้นฉบับ ‘the Lord’ (Yahweh) เป็น ‘God’ (คือ Elohim ในภาษาฮีบรู) ดังนั้นคำว่า

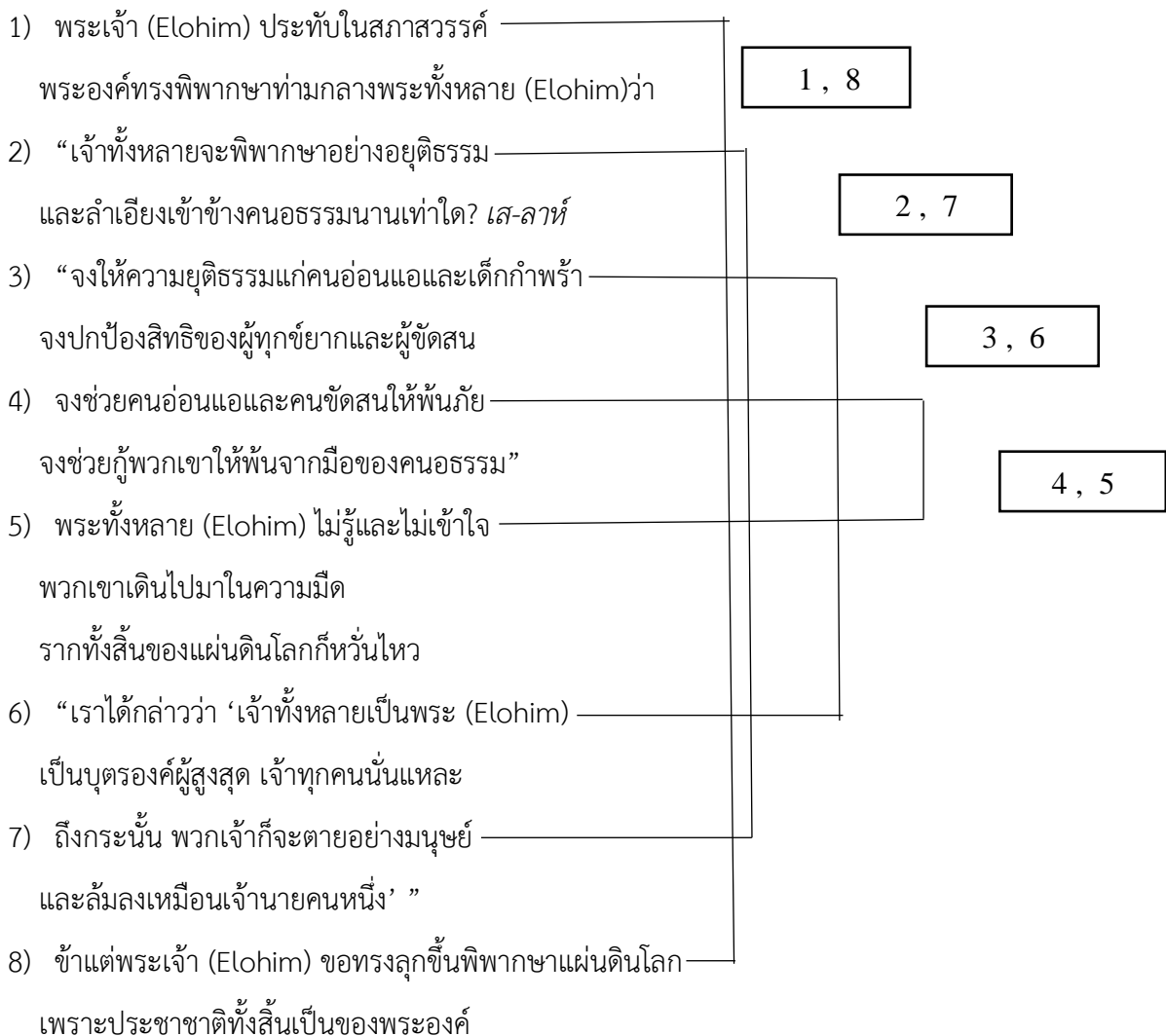
Elohistic) สิ่งนี้สามารถเห็นได้จากสดุดี 14 เทียบกับ สดุดี 53” และ “การปฏิบัติของบรรณาธิการเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้านี้เริ่มต้นทันทีหลังจากเพลงสดุดีกลุ่ม ‘Davidic’ (สดด. 3-41)”

การออกพระนามเฉพาะในสดุดี 42-83 คือ “ยาห์เวห์” จะปรากฏ 45 ครั้ง และ “เอโลฮิม” 243 ครั้ง หนังสือสดุดีเป็นส่วนหนึ่งของหมวดที่เรียกว่าเพลงสดุดี Elohist Psalter คือเพลงสดุดี 42-83 เรียกว่า Elohist เพราะชื่อยาห์เวห์ที่ออกเสียงไม่ได้

Wagraham (2017) เสนอว่าเหตุผลที่ Elohim ปรากฏใน Psalter เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจทาง เทววิทยามากกว่าเพียงแค่เป็นคำอธิบายการตอบสนองเท่านั้น ซึ่งเป็นไปได้ว่า Elohim เป็นคำที่เข้าใจโดยทั่วไปหมายถึง “ผู้ทรงฤทธิ์” ซึ่งอาจพบความหมายเช่นเดียวกันนี้ปรากฏในที่อื่น ๆ (โยบ. 1:6; 2:1; สดด. 82:1) ภาษากรีก คำว่า “angelos” (ἄγγελος) “ทูตสวรรค์” เป็นการแปลความหมายที่ยอมรับถึงลักษณะของ “ผู้ทรงฤทธิ์”

6.3. ศึกษาโครงสร้าง

สดุดี 82 คำวิงวอนขอความยุติธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ (ฉบับมาตรฐาน 2011)

6.4. ศึกษาความหมายของคำ

การศึกษาโครงสร้างของพระธรรมสดุดี 82:1-8 ความหมายของคำที่ผู้วิจัยเลือกมาทำการศึกษามีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องราวในสภาสวรรค์ ประกอบไปด้วย 4 คำที่น่าสนใจ (พระเจ้า, อะดัทเอล, อำนาจของพระเจ้า, บุตรองค์ผู้สูงสุด) เพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำที่เลือกมาได้มากยิ่งขึ้นดังนี้

6.4.1. พระเจ้า

ตามที่พระคัมภีร์ได้บันทึกพระนามของพระเจ้าที่ชนชาติอิสราเอลใช้เพื่อยกย่องสรรเสริญและนมัสการ นั้นมีอยู่ 3 พระนามใหญ่ คือพระยาห์เวห์ เอโลฮิม และอาโดไนย์ แต่เนื่องจากพระธรรมที่ผู้วิจัยศึกษานั้นไม่ปรากฏคำว่า อาโดไนย์ ดังนั้นจึงขอกกล่าวถึงเพียงสองพระนามที่พระธรรมสดุดีใช้มากที่สุดคือ พระยาห์เวห์ และเอโลฮิม

6.4.1.1. พระยาห์เวห์

ในภาษาเดิมนั้น เราเป็น และพระนามยาห์เวห์ **יהוה** มีความหมายว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” หรือ “เราเป็นผู้ที่ดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง” (TOTG Thailand, 2021) ในพระคัมภีร์ดั้งเดิมคือภาษาฮีบรูนั้นเขียนด้วยอักษร 4 ตัว (ยฮวฮ YHWH) แต่เมื่อเขียนเป็นอักษรโรมัน 4 ตัวได้เป็น YHWH แล้วผสมสระจึงได้การออกเสียงเป็น "เยโฮวาห์"

จอห์น อาร์ ครอส (2012) กล่าวว่า ชาวอิสราเอลโบราณนั้นเกรงกลัวองค์ยาห์เวห์มาก และแม้ว่าหลายศตวรรษต่อมาพวกเขา ก็ยังไม่ยอมออกพระนามของพระเจ้าเลย เมื่อพบเจอคำว่า “ยาห์เวห์” นั้นพวกเขาจะเลี่ยงไปเป็นคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระนาม” แทน และทุกคนเข้าใจดีว่านั่นหมายถึง “ยาห์เวห์” นั่นเอง จนถึงทุกวันนี้ เมื่อใดที่อ่านคำที่พระเจ้าตรัสตอบโมเสสก็จะใช้คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” แทนคำว่า “ยาห์เวห์” (อพย. 3:15) (ยรม. 10:6) ซึ่งในพระธรรมสดุดี 42-83 นี้ปรากฏคำว่า YHWH ถึงจำนวน 45 ครั้ง

6.4.1.2. เอโลฮิม “Elohim” (אֱלֹהִים)

1. “เอโลฮิม” [ที่ใช้กับพระเจ้า “พระยาห์เวห์”]

สำหรับคำว่า “เอโลฮิม” ในพระคัมภีร์เดิมที่ใช้กับพระยาห์เวห์นั้น John Goldingay (2007) ให้ความหมายว่า “พระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว” เป็นการใช่วิทยาการที่อัศจรรย์เพราะเป็นการพูดถึงพระเจ้าองค์เดียวแต่มีสามพระภาค ซึ่งในสดุดี 82 นี้ได้ออกพระนามของพระเจ้าว่า (אֱלֹהִים) “Elohim” พระเจ้าผู้สูงสุดและความเป็นตรีเอกภาพของพระเจ้า (พระเจ้าผู้สร้าง ผู้ครอบครอง พระเจ้าจอมโยธา องค์บริสุทธิ์ ชื่อสัตย์ และยุติธรรม) ในพระธรรมสดุดี 82:1 และสดุดี 89 คือเป็นการกล่าวถึงพระนามที่ยิ่งใหญ่ที่สองของพระเจ้าในพระธรรมสดุดีคือ “เอโลฮิม” บ่งบอกถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่และพระกำลังของพระองค์

2. “เอลอฮิม” [ที่อ้างถึงพระเจ้าเทียมเท็จ]

หลายครั้งในพันธสัญญาเดิมคำว่า “เอลอฮิม” หมายถึงพระหรือเทพเจ้าเทียมเท็จ (John Goldingay, 2007) เช่นบรรดาพระของอียิปต์ (อพย. 12:12) ในสดุดี 82 เขียนไว้ว่า พระทั้งหลาย “Elohim” ที่ลำเอียง และอยุติธรรม พวกเขาจะถูกพิพากษา ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 32:8 กล่าวว่า “เมื่อองค์ผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ พระองค์ทรงกำหนดเขตตามจำนวนของชนชาติทั้งหลายแทนจำนวนคนอิสราเอล” นั้นแสดงให้เห็นว่าจะมีเจ้าผู้ครอบครองเขตการปกครองของแต่ละชนชาติจะมีผู้ดูแลประจำอยู่ในเขตของตนเอง ในพระธรรมดาเนียล 10:13-20 ได้บันทึกว่า “เมื่อดาเนียลอธิษฐานแล้วทูตของพระเจ้าจะมาหาเพื่ออธิบายถึงนิมิต แต่เจ้าผู้ครอบครองราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางไว้ถึง 21 วัน แต่มีคาเอลเจ้าผู้ครอบครองชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยไว้ เป็นการกล่าวถึงผู้มีอำนาจครอบครองของแต่ละอาณาจักรที่ตนเองต้องรับผิดชอบที่เรียกว่า “เอลอฮิม” เป็นการบรรยายภาพการปกครองในย่านฟ้าอากาศที่มีเจ้าผู้ครองของแต่ละประเทศดูแลอยู่ ซึ่งเป็นการทำสงครามระหว่างทูตสวรรค์ฝ่ายพระเจ้าและเจ้าผู้ครอบครองประเทศที่เป็นฝ่ายต่อต้านพระเจ้า (โยบ 15:15)

3. “เอลอฮิม” [ที่ใช้กับมนุษย์]

ในหนังสือ Got questions (2020) ได้อธิบายถึง “เอลอฮิม” ที่ใช้สำหรับมนุษย์ ตัวอย่างเช่น โมเสส (อพย. 4:16; 7:1) กษัตริย์แห่งอิสราเอล (สดด. 45:6) จากพระธรรมเอเฟซัส 6:12 ได้บันทึกว่า “พระทั้งหลาย” หมายถึง เจ้าหน้าที่ปกครอง ผู้พิพากษาและคนอื่น ๆ ที่ดำรงตำแหน่งผู้มีอำนาจและปกครอง การเรียกเจ้าหน้าที่ปกครองว่า “พระทั้งหลาย” แสดงถึง 3 อย่างคือ

ก. เขาเป็นผู้มีอำนาจเหนือมนุษย์คนอื่น ๆ คือ “พระ” หรือ “เทพ” ที่สายตาของมนุษย์มองไม่เห็น ตัวอย่างเช่น ตอนที่พระเจ้าทรงฆ่าบุตรหัวปีของชนชาติอียิปต์นั้น พระองค์ทรงทำลาย “พระ” ของพวกเขาด้วย จากอพยพ 34:17 กล่าวว่า “ห้ามหล่อรูปพระไว้สำหรับตัวเอง” ดังนั้นการกล่าวถึงรูปเคารพ และการได้มาซึ่งมิตรภาพระหว่างประเทศด้วยการแลกเปลี่ยน “พระ” หรือความเชื่อทางศาสนา

ข. อำนาจที่เขาใช้ปกครองในฐานะเป็นผู้มีอำนาจพลเมืองนั้นเป็นที่น่ายำเกรง “พระ” หรือว่า “เทพ” ที่สายตาของมนุษย์มองเห็นได้ เช่น ในพระธรรมดาเนียล 3:10-11 และดาเนียล 6:7 กล่าวถึง “กษัตริย์” ผู้ที่ครอบครองประเทศ ซึ่ง ณ เวลานั้นเป็นช่วงที่อิสราเอลตกเป็นเชลยที่บาบิโลน ได้พบเจอการข่มเหงจากกษัตริย์บาบิโลนอย่างมากมาย

ค. เขาได้รับพลังและสิทธิอำนาจมาจากพระเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงภาพว่ากำลังดูแลปกครองคนในโลกเช่นในสดุดี 82:8 ซึ่งการใช้คำว่า “พระทั้งหลาย” นี้ หมายถึง มนุษย์นั้นหาพบได้ยาก จึง

น้อยมากในการที่เราจะพบคำว่า “Elohim” ที่หมายถึง สิทธิอำนาจของมนุษย์ เพราะเหตุว่าการใช้คำนี้หมายถึงสิ่งมีชีวิตที่ไม่เหมือนลักษณะของมนุษย์ปกติ เช่น พระธรรมสดุดี 86:8; 96:4; 97:7-9

จากพระธรรมสดุดี 82 มีการใช้ “เอโลฮิม Elohim” ที่แตกต่างกันโดยสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

สดุดี 82:1 พระเจ้า (Elohim) ประทับในสภาสวรรค์ พระองค์ทรงพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลาย (Elohim) ว่า

“Elohim” คำแรกนั้นเป็นการใช้เรียกแทนพระเจ้าพระยาห์เวห์ และ “Elohim” คำที่สองนั้นใช้เรียกพระทั้งหลายที่เข้าร่วมประชุม

สดุดี 82:6 “เราได้กล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระ’ (Elohim) เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด เจ้าทุกคนนั้นแหละ

“Elohim” ในข้อนี้เป็นการเรียกพระทั้งหลายซึ่งถูกเรียกว่าเป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด

สดุดี 82:8 ข้าแต่พระเจ้า (Elohim) ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะประชาชาติทั้งสิ้นเป็นของพระองค์

“Elohim” ในข้อนี้เป็นการใช้เรียกแทนพระเจ้าพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเพียงแต่องค์เดียว

6.4.2. อะดัทเอล (สภาสวรรค์)

การใช้คำที่มี “สภา” เป็นที่ประชุมของพระเจ้าและเหล่าเทพ (พระทั้งหลาย) หรือบุตรองค์ผู้สูงสุด และเป็นที่มีการประชุมโดยมีพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาเพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือพระเหล่านั้น ให้เปรียบเทียบกับ สดุดี 82:1 (พระเจ้าประทับในสภาสวรรค์ พระองค์ทรงพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลาย) กับ โยบ 1:6 ซึ่งใช้คำที่ไม่มี “สภา” (อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด້วย)

6.4.3. อำนาจของพระเจ้า

John Goldingay (2007) ได้อธิบายอำนาจของพระเจ้าโดยการใช้คำกริยา 2 คำ sapat และ sadeq สอดคล้องกับคำนามคู่ mispat และ sadaqa ซึ่งเป็นแบบฉบับการแปลของความชอบธรรมและความยุติธรรม แสดงถึงการแสดงออกด้วยการตัดสินใจที่มีความซื่อสัตย์ต่อคนที่เรามีความสัมพันธ์ ซึ่งคำนามทั้ง 4 คำนี้ต้องมาอยู่รวมกัน ดังนี้

Authority (mispat สิทธิอำนาจ sapat ใช้สิทธิอำนาจ แสดงสิทธิอำนาจ) ในพระธรรมสดุดี สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เขียนสดุดีพูดถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือการปกครองของพระองค์ (ไม่ใช่การพิพากษา) หรือการตัดสินใจเพื่อคนจน (ไม่ได้พิพากษาเขา สด. 96:13; 98:9; 103:6; 146:7) โดยพื้นฐานคำนี้เกี่ยวกับอำนาจ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ mispat จะแสดง

ออกมาในรูปแบบที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งทำให้ผู้เขียนพระคัมภีร์เห็นว่า พระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ ด้วยความจงรักภักดี และความสัตย์ซื่อ (สดด. 119:7; 96:13; 98:9)

Faithful, faithfulness (saddiq, sedeq, sadaqa) คำนี้มีความหมายเหมือนกับคำว่า “ความยุติธรรม” และ “ความชอบธรรม” ซึ่งในพระธรรมสดุดี 82 ข้อ 1 ข้อ 2 และ 8 นี้ เราจะเห็นอำนาจของพระเจ้าที่สำแดงถึงความยุติธรรมและความชอบธรรม เมื่อสังเกตเราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ในการพิพากษาซึ่งเป็นสิทธิอำนาจของพระองค์อยู่แล้ว ส่วนการใช้อำนาจการพิพากษาของพระทั้งหลายนั้นเป็นไปในทางที่ไม่ดีคือความลำเอียง และความอยุติธรรมที่สำแดงออกถึงการใช้แต่สิทธิอำนาจไม่คำนึงถึงความถูกต้อง

6.4.4. บุตรองค์ผู้สูงสุด

“บรรดาบุตรของพระเจ้า” ในพระธรรมโยบ 1:6 เรียกว่า “ทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์” คือ “บรรดาทั้งหมดแห่งฟ้าสวรรค์” (คณะผู้เชี่ยวชาญของโลออนส์, 2537) ในพระธรรมสดุดี 89:5 กล่าวว่า “มีคายาห์ผู้อธิบายภาพที่ได้รับการเปิดเผยถึงบรรดาเหล่าบริวารทั้งหมดแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งได้ยืนอยู่ข้าง ๆ พระยาห์เวห์ คือทั้งทางข้างขวาและข้างซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ บรรดาบุตรของพระเจ้าที่อยู่บนฟ้าสวรรค์คือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างบนสวรรค์”

7. ศีลศาสตร์

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) ได้กล่าวไว้ว่ามีหลักฐานสามประเภทเกี่ยวกับพระเจ้าองค์เดียว 1) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเดียวและเป็นเอกภาพ 2) พระเจ้าทรงมีสามบุคคล 3) ทั้งสามบุคคลรวมเป็นหนึ่งเดียว โยซีอีโกะ ฮิดากะ (2014) กล่าวอีกว่าอิสราเอลมีและนมัสการพระเจ้าองค์เดียวเป็นลักษณะพิเศษที่สืบต่อมาทั้งในศาสนายิว ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม แต่ชาวยิวไม่ได้ถือศาสนาแบบเอกเทวนิยม ซึ่งภายหลังค่อยมีการพัฒนาการหลักความเชื่อดังต่อไปนี้

เอกเทวนิยม (Monolatry)

ศาสนาที่ยอมรับว่ามีพระเจ้าหลายองค์แต่นมัสการพระหรือพระเจ้าต่างจากเอกเทวนิยมที่นมัสการพระเจ้าแต่องค์เดียว (โยซีอีโกะ ฮิดากะ, 2014)

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) บันทึกว่าศาสนาของชาวฮีบรูโบราณและชาวยิวในปัจจุบันเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวอย่างเคร่งครัด ซึ่งความเป็นเอกภาพของพระเจ้าได้สำแดงให้แก่ชนชาติอิสราเอลหลายยุคหลายสมัยโดยหลากหลายวิธี ตัวอย่างเช่น พระบัญญัติสิบประการเริ่มต้นด้วยถ้อยคำที่ว่า “เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากแดนทาส ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา” (อพย. 20:2-3)

โยชิฮิโกะ ฮิดากะ (2014) ได้เขียนเพิ่มเติมว่าสำหรับอิสราเอลยุคแรกพระยาห์เวห์คือพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นใน (ยชว. 24:15) แต่ในภาษาฮีบรูเรียกพระอื่น ๆ ว่า “เอโลฮิม” จากตรงนี้โยชูวาแนะนำให้อิสราเอลนมัสการพระยาห์เวห์อย่างจริงจังในฐานะพระของตน ดังนั้นโยชูวาไม่ถือว่าพระอื่นเป็นพระเท็จแต่เห็นว่ามีความเหมาะสม และชาวฮีบรูต้องตัดสินใจเลือก (วณ. 11:23-24) ทั้งยังมีการพูดถึงพระแต่ละตนมีเขตปกครองของตน เช่นแผ่นดินของชาวอัมโมนอยู่ในอำนาจปกครองของพระเคโมช ส่วนของอิสราเอลนั้นคือพระยาห์เวห์ ซึ่งในยุคสมัยที่มีกษัตริย์นั้นได้มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นคือเรื่องแม่ทัพนาอามานของอาณาจักรซีเรียได้มาหาผู้เผยพระวจนะเอลีชาเพื่อรับการรักษาจากพระยาห์เวห์ (2พงษ. 5:1-14) หลังจากที่ได้รับรักษาแล้วทำให้นาอามานรู้เลยว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว (2พงษ. 5:15-17) โดยการขอคืนบางส่วนจากอิสราเอลเพื่อนำกลับไปบูชาสาเหตุที่ท่านไม่ใช้ดินที่ซีเรียเพราะท่านรู้ว่าเป็นขอบเขตการปกครองอำนาจของพระเจ้าซีเรีย (2พงษ. 5:18) แต่เนื่องจากท่านเป็นข้าราชการของซีเรียจึงยังคงต้องทำตามธรรมเนียมของชาตินั้น แต่สำหรับอิสราเอลในแผ่นดินอิสราเอลพวกเขาต้องนมัสการพระยาห์เวห์องค์เดียวเท่านั้น (ลนต. 26:1; อพย. 20:5; ฉธบ. 5:9)

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน 2009 ได้กล่าวว่า พระบัญญัติห้ามกราบไหว้รูปเคารพ (ข้อ4) เป็นการบอกถึงพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว พระองค์ไม่ทรงทนต่อการกราบไหว้รูปเคารพที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเอง และพระคัมภีร์เดิมไม่ยอมรับเรื่องมีพระเจ้าหลายองค์ เพราะเชื่อว่าพระเจ้ามีองค์เดียวคือพระยาห์เวห์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดเหนือทุกสิ่ง คือ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ (เช่น อพย. 3:13-15) โดยเฉพาะคำว่า Shema ได้บ่งบอกความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าอย่างชัดเจนซึ่งเป็นสังฆธรรมยิ่งใหญ่ที่ชาวอิสราเอลที่ต้องรับรู้และสั่งสอนลูกหลานอยู่เสมอไม่ว่าอยู่ที่ใดหรือเวลาไหนก็ตาม โดยบันทึกความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ที่ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้ พวกเขาต้องรักและยำเกรงนมัสการปรนนิบัติพระเจ้าองค์เดียว เพราะพระยาห์เวห์องค์เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระอื่น ๆ ของชนต่างชาติไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ (อพย. 15:11 และ ศคย. 14:9) ซึ่งแม้แต่ในพระธรรมยากอบ 2:19 ก็ได้ยกย่องความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว อีกทั้งเปาโลก็ได้ยืนยันผ่านเรื่องการกินของที่บูชารูปเคารพว่ารูปเหล่านั้นไม่มีตัวตน เพราะไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากพระบิดา สิ่งทั้งปวงเกิดขึ้นจากพระองค์และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียวทั้งทุกสิ่งก็เป็นมาจากพระองค์ (1คร. 8:4,6) จุดประสงค์ที่สำคัญเพื่อให้เห็นว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นองค์ผู้เที่ยงแท้ (รูปเคารพไม่ใช่พระเจ้า)

เอกเทวนิยม (Monotheism)

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน (2009) กล่าวว่าหลักฐานทุกอย่างนำไปถึงความเชื่อพระเจ้าองค์เดียว แต่สิ่งที่ผลักดันให้คริสตจักรไปไกลเกินกว่าหลักฐานคือ พยานจากพระคัมภีร์มากขึ้น เรื่องพระเจ้ามีสามบุคคลจากงานเขียนของเปาโลใน (1คร. 8:4,6; 1ทธ. 2:5-6) ในกรณีที่พระเยซูทรงยืนยันพระบิดาเป็นพระเจ้า (มธ. 2:26) การพูดถึงการจัดเตรียมของพระบิดาว่าทรงรอบรู้ทุกสิ่งเห็นได้ถึงพระเยซูทรงอ้างพระบิดาอย่างชัดเจนขึ้น (เช่น มธ. 19:23-26; 27:46; มก. 12:17; 24:27) รวมถึงในพระธรรมฟีลิปปี 2:5-11 เปาโลได้กล่าวถึงพระเยซูในฐานะพระเจ้า

โยชิฮิโกะ ฮิตากะ (2014) บันทึกว่าเมื่อเวลาผ่านไปความเชื่อของชาวยิวเริ่มเปลี่ยนไปจากเอกเทวนิยมสู่เอกเทวนิยมสังเกตจากการเปลี่ยนคำเรียกพระเจ้าอื่น ๆ ของอิสราเอลใน (อพย. 20:4) ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตนคือรูปสกัดเป็นคำเรียกพระเจ้าอื่น ๆ มากที่สุดในพระคัมภีร์ (อพย. 34:1, 4) ดังนั้นรูปสกัดในบริบทนี้คือวัตถุ (เช่น หินหรือไม้) ที่สกัดเป็นรูปพระเจ้า และใน (อพย. 34:17 คือ “รูปหล่อ”) ตามบริบทข้อนี้ไม่ว่า “รูปหล่อ” จากโลหะเช่นทองสัมฤทธิ์ ดังนั้นคำที่เรียกพระเจ้าอื่นนั้นไม่มีความหมายแฉลบหรือเชิงตำหนิแต่บอกถึงวัสดุและวิธีทำรูปพระเจ้าเหล่านั้น ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ (อสย. 1,3) ซึ่งคำในภาษาฮีบรู “รูปเคารพ” ในสองข้อนี้แปลว่าไร้ค่าไร้ประโยชน์ ซึ่งอาจใช้คำที่เป็นพหูพจน์ออกเสียงคล้ายคำว่า “เอโลฮิม” ที่แปลว่าพระเจ้า แต่เมื่อฟังแล้วจะรู้ว่าไม่ใช่พระเจ้า ในยุคสมัยนั้นผู้นำยูดาห์หวังที่จะพึ่งอียิปต์เพื่อให้พ้นจากอำนาจของอัสซีเรีย แต่อิสยาห์ได้เตือนว่าอย่าพึ่งพาอียิปต์ เพราะการเมืองนั้นมีเรื่องศาสนาเกี่ยวข้องด้วย การทำสัญญาจะอ้างถึงพระเจ้าของตนถ้าใครผิดสัญญาต้องให้พระเจ้าลงโทษ

การพัฒนาความเชื่อในยุคฮาบากุกผู้เผยพระวจนะที่ร่วมสมัยกับเยเรมีย์ในช่วงปี 610 กคศ. (ฮบค. 2:18-19) จะพบคำศัพท์สองคำที่เกี่ยวกับรูปเคารพคือ รูปหล่อและรูปสกัด ซึ่งฮาบากุกได้ย้ำแล้วว่าสิ่งเหล่านั้นไร้ค่า เพราะพระเจ้าอื่นเป็นพระเจ้าที่เทียบเคียงกับพระยาห์เวห์ไม่ได้เลย และเอเสเคียลเองก็เช่นกัน (อสค. 6:4; 7:20) คือในยุคสมัยของเอเสเคียลท่านก็ถือว่ารูปเคารพนั้นไม่เพียงไร้ค่าไร้ประโยชน์แต่ถึงขั้นน่าดูหมิ่นน่ารังเกียจด้วย ต่อมาในยุคศตวรรษที่ 6 กคศ. จึงได้มีการแสดงความเชื่อแบบเอกเทวนิยมอย่างสมบูรณ์ (อสย. 46:1-7) ซึ่งอิสยาห์ได้สรุปว่าพระเจ้าทั้งหลายของชาวต่างชาติเป็นเพียงสิ่งของที่เป็นภาระให้มนุษย์เท่านั้น เพราะแม้แต่ชาวต่างชาติก็บอกกับชาวอิสราเอลว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพวกท่านแน่แล้ว (อสย. 45:14-25) ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระยาห์เวห์แล้ว ดังนั้นความเชื่อแบบเอกเทวนิยมจึงได้ปรากฏอย่างสมบูรณ์นั่นคือ พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียวสำหรับทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะจากเหตุการณ์ที่ชาวยิวเป็นทาส

อยู่ที่บาบิโลนคือเอเศเคียลได้พบพระยาห์เวห์ที่แม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจยิ่ง (อสค. 1:1) ต่อมาชาวอียิปต์ได้เห็นอีกว่าพระยาห์เวห์ทรงใช้กษัตริย์ไซรัสชาวเปอร์เซียเป็นเครื่องมือในการช่วยกู้ชนชาติของพระองค์ ชนชาติอิสราเอลจึงเห็นพระเจ้าในลักษณะใหม่ คือพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนั้นไม่ใช่พระประจำถิ่น แต่เป็น “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก (อสค. 5:11) ทั้งหมดนี้ทำให้ชาวอียิวในบาบิโลนทั้งความเชื่อแบบเอกเทวนบูชาและมีความเชื่อใหม่แบบเอกเทวนิยม

การประชุมของชาวสวรรค์ที่เรียกว่า “อะดัทเอล” (สภาสวรรค์) คำว่า “Elohim” ซึ่งอ้างถึง (Yahweh) หรือ “เทพเจ้า” “เทพอื่น” “ผี” ฯลฯ ในสดุดีที่ใช้ “Elohim” เพราะสดุดี 82 นี้เป็นส่วนหนึ่งของ Elohist Psalter (Wagraham, 2017) การเรียกพระเจ้าด้วยการใช้ “Elohim” เหมือนการเรียก “พระทั้งหลาย” แต่ความแตกต่างคือ “Elohim” ที่ใช้เรียก “พระเจ้าพระยาห์เวห์” นั้นเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เพียงแต่เพียงองค์เดียว (อพย. 3:14-15; ยรม. 10:6; สดต. 82:1)

พระเจ้าได้ทรงยืนอยู่ท่ามกลางสภาแล้วทรงตรัสเป็นวลีต่อผู้รับว่า (יְהוָה טַף נָאן כְּאֵלֵינוּ, ข้อ 2) ด้วยเหตุนี้การใช้วลีอาจมีจุดมุ่งหมายให้เห็นว่าผลลัพธ์นั้นไม่ดีอย่างแน่นอน ดังนั้นจะเห็นว่าคำพูดที่พระเจ้าทรงตรัสกับผู้รับเป็นการพูดที่มีนัยยะกล่าวถึงสิ่งที่พวกเขาชอบมากกว่า นั่นคือการกระทำที่แสดงความโปรดปรานต่อคนชั่ว แต่พระทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจตั้งแต่ในอดีตคือตั้งแต่ที่พระทั้งหลายเลือกที่จะอยู่ฝ่ายต่อต้านพระเจ้าคือฝ่ายซาตานแล้ว สังเกตได้ว่าเป็นภาพที่พระยาห์เวห์กำลังบอกหรือให้คำบรรยายแก่พระทั้งหลายถึงสิ่งที่พระทั้งหลายอีกกลุ่มได้กระทำ ซึ่งทำให้รากฐานของโลกเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจักรวาลนั้นทรุดโทรม จึงเห็นได้ว่าความอยุติธรรมที่พระทั้งหลายได้กระทำนั้นเป็นความอยุติธรรมระดับจักรวาลซึ่งร้ายแรงมากทีเดียวจากนั้นพระเจ้าจึงตรัสต่อพระเหล่านั้นโดยเน้นถึงฐานะของพวกเขาคือ พวกเขาเป็น “บุตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุด” ในพระธรรมโยบ 1:2 ยังอธิบายอีกว่า พวกเขา คือ “เหล่าทูตสวรรค์” แต่เนื่องจากพวกเขาไม่เพียงแต่เมินเฉยต่อสิ่งที่ควรทำ คือไม่มอบความยุติธรรมแก่ผู้ที่อ่อนแอและเด็กกำพร้า และไม่ช่วยให้คนเหล่านี้ให้พ้นภัยหรือพ้นจากมือของผู้ธรรม โยบ 15:15 “ดูเถิด แม้ทูตสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ก็ไม่วางพระทัย เออ ในสายพระเนตรของพระองค์ ฟ้าสวรรค์ก็ไม่สะอาด” พระเจ้าจึงให้พวกเขาเห็นผลที่จะตามมาจากการกระทำของพวกเขาคือพวกเขาจะตายเหมือนมนุษย์ทั้งสูญเสียสิทธิและอำนาจในการครอบครอง และในดาเนียล 10:20 เขียนอีกว่า “แล้วท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทราบหรือไม่ว่าเรามาหาท่านทำไม? แต่บัดนี้เราจะกลับไปต่อสู้อกับเจ้าผู้ครอบครองเปอร์เซีย และเมื่อเราไปแล้ว นี่แน่ะ เจ้าผู้ครอบครองกริชจะมา’” ในที่สุดจะมีพระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวที่มีอำนาจในการปกครองประชาชาติ ดังนั้นพระยาห์เวห์จะทรงครอบครองทุกสิ่งที่ทรงสร้างและทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ของบรรดาประชาชาติทั้งหลาย

8. ศึกษาเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

สดุดี 82 เป็นวรรณกรรมการพยากรณ์เกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาเทพเจ้าของคนต่างชาติ ผู้ประพันธ์ได้เพิ่มรายละเอียดโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้ ส่วนที่หนึ่ง ข้อ 1-4 คือเป็นการบรรยายภาพหรือนิมิตของบัลลังก์แห่งสวรรค์ที่ซึ่งพระเจ้าได้พิพากษาพระทั้งหลาย และสรุปความ ข้อ 2-4 เกี่ยวข้องกับความผิดที่ต้องรับโทษ ส่วนที่ 2 ข้อ 5-7 คือส่วนที่ผู้เขียนได้บรรจุถ้อยคำที่โจมตีพระทั้งหลายที่โง่เง่าในเรื่องศีลธรรมเพราะขาดความรับผิดชอบ ซึ่งทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในโลกและพวกเขาต้องรับผิดชอบต่อการขาดจากความเป็นอมตะและการถูกขับไล่ออกจากทั้งสวรรค์และโลก ส่วนที่ 3 ในข้อ 8 ผู้ประพันธ์สดุดีได้อธิษฐานขอการรื้อฟื้นความยุติธรรมแห่งจักรวาลภายใต้การปกครองของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว เพราะว่าสดุดีบทนี้มีคล้ายคลึงกับในพระธรรมอิสยาห์ 3:13 และเอเสเคียล 28:1-10

9. ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

พระธรรมโยบ สุภาพษิต ปัญญาจารย์ อยู่ในหมวดวรรณกรรมภูมิปัญญา (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2560) ลีลาการเขียนแบบนี้ปรากฏในพันธสัญญาเดิมเล่มอื่นด้วย โดยเฉพาะสดุดี ซึ่งหนังสือประเภทนี้ปรากฏในวรรณกรรมของประเทศเพื่อนบ้านของชนชาติอิสราเอลด้วยเช่นกัน เช่น บทกวีเชิงละครอันยอดเยี่ยมนี้ปรากฏใน พระธรรมโยบทั้งเล่ม กล่าวถึงปัญหาความทุกข์ทรมานที่คนทุกสมัยฉงนสนเท่ห์ โดยเล่าถึงคนดีชื่อโยบผู้สูญเสียทุกอย่าง แต่ยังเชื่อมั่นในพระเจ้า แม้ว่าพระธรรมโยบจะไม่ได้ให้คำตอบเกี่ยวกับความทุกข์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความข้องใจสำหรับผู้อ่านมากมาย แต่กลับให้มุมมองเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้า ผู้อ่านจะพบว่าแม้โยบและคนรอบข้างจะไม่รู้และเข้าใจว่าทำไมโยบผู้ชอบธรรมแต่ต้องเผชิญกับความทุกข์มากมาย แต่มีสิ่งหนึ่งที่โยบได้กระทำคือเขาแม้ว่าเขาจะเจอความทุกข์ใจมากเพียงใดเขาก็ไม่ทอดทิ้งพระเจ้า เขายังคงยึดมั่นและยืนหยัดอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้าว่าพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของเขา ดังนั้นพระธรรมโยบจึงสอนให้รู้ว่าความทุกข์ทรมานไม่ได้เป็นการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้าเสมอไป แต่ความทุกข์อาจเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดประโยชน์มากมาย เมื่อเราสามารถผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ไปได้ ดังเช่น พระเยซูผู้ทรงยอมทนทุกข์ทรมานเมื่อทรงอยู่บนโลกนี้เพื่อให้แผนการทรงไถ่ของพระเจ้าสำเร็จในพระองค์

10. บทสรุปและข้อเสนอแนะ (Conclusion and Suggestions)

จากการศึกษาพบว่าความหมายของอะดัมเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 ไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณจริง ซึ่งเป็นการประชุมของเหล่าทูตสวรรค์หรือเหล่าเทพเทพ โดยมีพระเจ้าเป็นประธาน จึงสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้นำคริสตจักรควรศึกษาเพิ่มเติมและนำไปสอนผู้เชื่อให้เข้าใจโลกฝ่ายวิญญาณมากขึ้น เพราะจะทำให้เห็นถึงความสำคัญของ

สภาสวรรค์ที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นไม่เพียงแต่สำหรับการประชุมเท่านั้น แต่ยังมีภารกิจของพระเจ้า เพื่อเป็นการสำแดงถึงอำนาจที่เปี่ยมไปด้วยความยุติธรรมและชื่อเสียงของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว ซึ่งจะช่วยให้ผู้เชื่อรับรู้ถึงความยิ่งใหญ่และสัมผัสความรักของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา โดยจากเหตุการณ์ของพระทั้งหลายที่ถูกเรียกว่าบุตรองค์ผู้สูงสุดนั้นคือเหล่าทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงสร้าง เป็นผู้มีหน้าที่รับใช้พระเจ้า แต่การกระทำของพระทั้งหลายนั้นเป็นการชี้ว่าพวกเขาเลือกผู้ฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า คือโดยการที่พวกเขาเลือกทำสิ่งที่ลำเอียงและอยู่ตรงกันข้ามกับพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาจึงต้องรับการพิพากษาจากพระเจ้าโดยการลดฐานะและศักดิ์ศรีให้เป็นเหมือนมนุษย์ คือต้องตายเหมือนอย่างมนุษย์ เป็นการชี้ให้เห็นถึงว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นที่มนุษย์พึงพาหรือกราบไหว้ เพราะพระเจ้าไม่เพียงแต่สร้างโลกเท่านั้นยังทรงสร้างฟ้าสวรรค์รวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนโลกและฟ้าสวรรค์ด้วย ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญในการชี้ให้เห็นว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นบนฟ้าสวรรค์จริงมี ดังนี้

1. สภาสวรรค์

สภาสวรรค์เป็นสถานที่ประชุมของบรรดาท่านผู้บริสุทธิ์ คือ ที่ประชุมของชาวสวรรค์ในโลกฝ่ายวิญญาณ โดยมีพระเจ้าทรงเป็นประธาน เพื่อเป็นการแสดงถึงสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชของพระยาห์เวห์ บ่อยครั้งที่ปรากฏภาพของพระยาห์เวห์นั่งบนบัลลังก์เหนือสภาของเทพทั้งหลาย ผู้ทำหน้าที่รับใช้ในการแจกจ่ายกฤษฎีกา/คำพิพากษาและข้อความต่าง ๆ ของพระเจ้า นอกจากนี้ยังสามารถพิสูจน์ได้จากพระคัมภีร์อีกว่า สภาสวรรค์เป็นการประชุมของเหล่าทูตสวรรค์ด้วย และพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงมีอำนาจอนุญาตให้ซาตานทดสอบความเชื่อของโยบตามคำขอ (โยบ 1:6; 2:1; วว. 12:10)

2. อำนาจของพระเจ้า

อำนาจของพระเจ้านั้นมีอยู่เต็มบนฟ้าสวรรค์และจักรวาลเป็นอำนาจยิ่งใหญ่เหนืออำนาจใด ๆ ทั้งยังเป็นเกรงกลัวของผู้ประชุมบริสุทธิ์ เพราะอำนาจของพระเจ้านั้นเปี่ยมไปด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรม ความสัตย์ซื่อ และความรักอันมั่นคงนิรันดร์

3. พระทั้งหลาย

การใช้คำว่า “เอโลฮิม” ในการเรียก “พระทั้งหลาย” ให้เห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน (เดวิด เอฟ. ฮินสัน, ม.ป.ป.) เพราะพระยาห์เวห์ทรงเรียกพวกเขาว่าเป็น “บุตรองค์ผู้สูงสุด” เช่นเดียวกับที่เรียก “ทูตสวรรค์” การที่พวกเขาจะตายเหมือนอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งนั้น แสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วพวกเขามีชีวิตที่เป็นอมตะ มีอำนาจในการปกครอง ซึ่งบางครั้งผู้เขียนพันธสัญญาเดิมพูดถึง “เทพ” ต่าง ๆ ที่หมายถึง “ทูตสวรรค์” ผู้เขียนสมัยเริ่มแรกบางคนคิดว่ามี “เทพ” หรือ “พระต่าง ๆ” เป็นจำนวนมากโดยเน้นความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้ามากกว่า

และพูดถึงเทพทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ที่รับใช้พระเจ้า (สดด. 82:1, 138:1) ในพระธรรมสดุดี 97:7 ผู้ประพันธ์ปฐิเสฐว่ารูปเคารพไม่มีอำนาจอะไรเลย แต่บอกว่าพระทั้งหลาย “กราบลงต่อพระองค์” บุตรของพระเจ้าก็เช่นกัน หลายครั้งที่แปลว่า “ชาวสวรรค์” คือชาวสวรรค์ที่เชื่อฟังพระเจ้าถือว่าเป็นทูตสวรรค์ (สดด. 29:1, 89:6, โยบ 1:6) และเป็น “ผู้บริสุทธ์” (ฉธบ. 33:2; สดด. 89:5; ศคย. 14:5) แต่เพราะความลำเอียงในการใช้อำนาจในการพิพากษา การไม่ยอมมอบความยุติธรรมให้กับคนอ่อนแอหรือคนขัดสน การไม่ยอมปกป้องเด็กกำพร้า ทำให้ศีลธรรมบนแผ่นดินโลกได้รับความสั่นคลอน ก็เพราะพระทั้งหลายเหล่านี้เลือกที่จะอยู่ฝ่ายต่อต้านพระเจ้าคืออยู่ฝ่ายซาตาน ในพระธรรมดาเนียล 10:21 แต่เราจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งสัจจะ ไม่มีใครร่วมแรงกับเราต่อสู้พวกเขาเลย นอกจากมีคาเอลเจ้าผู้ครอบครองของท่าน

10.1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้นำคริสตจักรและคริสเตียน

1. ผู้นำคริสตจักรควรเปิดกว้างในการสอนเรื่องเกี่ยวกับโลกฝ่ายวิญญาณจากพระคัมภีร์ โดยอาจมีการสอดแทรกถึงความรู้ในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวมิติฝ่ายวิญญาณ ผ่านการเทศนาหรือบทเรียนต่าง ๆ รวมถึงผู้นำคริสตจักรและคริสเตียนเองจะไม่ละเลยในการหันมาใส่ใจในการอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานมากขึ้น

2. ผู้นำคริสตจักรและคริสเตียนควรให้ความสำคัญกับอำนาจและการตัดสินผู้อื่นด้วยความสัตย์ซื่อและยุติธรรม เอาใจใส่ในการเข้าร่วมประชุม รวมถึงการให้ความเท่าเทียมกันกับสมาชิกในคริสตจักร ทั้งตระหนักถึงความสำคัญในด้านฝ่ายวิญญาณให้มากขึ้นด้วย

10.2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทบทวนในครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยใครเสนอให้เพิ่มเติมในส่วนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของซาตาน เนื่องจากทุกครั้งที่มีการกล่าวถึงทูตสวรรค์มักจะมีเรื่องของซาตานปรากฏขึ้นมาด้วย รวมถึงพระทั้งหลายที่กระทำความลำเอียงนั้นมีความสัมพันธ์กับซาตานอย่างไร

2. คริสตจักรไม่มีการสอนหรือกล่าวถึงเรื่องนี้เท่าที่ควร ถึงแม้คริสตจักรส่วนใหญ่จะรู้ว่าแผ่นดินสวรรค์ทั้งยังรู้ว่าเป็นที่ประทับของพระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ แต่ก็แทบจะไม่พูดถึงหรือนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับสภาที่เป็นการประชุมของชาวสวรรค์ (โลกฝ่ายวิญญาณ)

3. ในพระธรรมอพยพ 34:2 บันทึกว่า “จงเตรียมให้พร้อมในเวลาเช้า แล้วจงขึ้นภูเขาซีนาย แต่เช้า จงเข้าเฝ้าเราที่นั่นบนยอดเขานั้น” ซึ่งเป็นกริยาเดียวกับ สดุดี 82:1 คือการยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทั้งนี้ยังมีข้อพระคัมภีร์ที่สามารถนำมาอ้างหรือสนับสนุนได้อีกหลายข้อ เช่น เฉลยธรรมบัญญัติ 33:2 พระธรรมผู้วินิจฉัย 5:4 หากเป็นเช่นนั้นผู้วิจัยเองต้องการทราบว่าสภาสวรรค์นั้นอยู่

บนฟ้าสวรรค์เท่านั้นหรือทุกที่ที่พระยาห์เวห์ทรงปรากฏพร้อมเหล่าทูตสวรรค์ ซึ่งถือว่าเป็นสภาสวรรค์ได้หรือไม่อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

รอส. แอลเลน พี. (2551). *สดุดี [Psalms]*. แปลจาก The Bible Knowledge Commentary Old

Testament - Psalms. แปลโดย พัชรินทร์ ชัยมนมาศ กรุงเทพฯ : ศูนย์ที่รันนัส (สำนักพิมพ์ จีพี).

Goldingay, John. (2007). *Psalms Volume 2: Psalms 42-89*: Grand Rapids, Baker Academic.

Rogerson J. W. & McKay J. W. (1977). *Psalms 51-100*. Cambridge: The University Press.

สาธัญญ บุญเกียรติ. (2560). *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัวมุมมองใหม่ พิมพ์ครั้งที่ 1*. กรุงเทพฯ: กนก บรรณสาร

คอนสแตนติน โทมัส แอล (ฉบับ 2557) *บทความศึกษาพระธรรมสดุดี*. สืบค้น 5 กันยายน 2020, จาก www.planobiblechapel.org > tcon > notes > thai > psalms

Wagraham. (June, 16, 2017). *Review of Elohim within the Psalms*. Retrieved Nov 18, 2020, from <https://wyattgraham.com/review-of-elohim-within-the-psalms/>

Gotquestions. (2020). *How Should Christians View the Myers-Briggs Type Indicator (MBTI)?*. Retrieved 10 December 2020, from <https://www.gotquestions.org/Myers-Briggs-Type-Indicator.html>

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2560). *พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับศึกษา ปริญญาโท โยบ สุภาชีวิต*

ปัญญาจารย์ พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย

ครอส. จอห์น อาร์. (2555). *ความจริงที่โลกต้องรู้*. แปลจาก The Truth The World Must Know. แปลโดย ประพันธ์ พิพัฒน์มหกิจ หน่อราช, ธารา นิมมานเหมินทร์. เชียงใหม่: Biblica Thailand.

คณะผู้เชี่ยวชาญของไลออนส์ (2537). *เจาะโลกพระคัมภีร์*. แปลโดย เฮเลน ยังก์. กรุงเทพฯ: กนก บรรณสาร

โยชิฮิโกะ ฮิตากะ. (2557). *ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์เดิม: มองพระคัมภีร์จากหลากมิติ*. แปลจาก Theology of the Old Testament: Reading the Old Testament from Various Perspectives. แปลโดย ภัทรา คะนิงไกวล์. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมดาเพรส.

มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน. (2009). *ศาสนศาสตร์คริสเตียน พิมพ์ครั้งที่ 1*. แปลโดย ธนาภรณ์ ธรรมสุจริตกุล. กรุงเทพฯ: พระคริสตธรรมกรุงเทพ.

ศึกษามิติต้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง
Study of Spirituality in Hmong Embroidery

สุนิดา ดูแสง¹

Sunida Doosaeng

ผศ.ดร.สกุณี เกรียงชัยพร²

Asst. Prof. Sakunee Kriangchaiporn, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างมิติต้านจิตวิญญาณกับการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง โดยคำจำกัดความของคำว่า “จิตวิญญาณ” ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของชีวิต ความมุ่งหมายในชีวิต ความสามารถในการมองเห็นการกระทำและการดำเนินชีวิตของตนในมุมมองที่กว้างขึ้น และลึกซึ้งขึ้นอย่างมีคุณค่าและมีความหมาย รวมทั้งความสามารถในการประเมินการกระทำหรือวิถีการดำเนินชีวิตของตนได้ลึกซึ้งกว่าคนทั่วไป ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาครั้งนี้คือ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการใช้วัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชนในการทำพันธกิจด้านจิตวิญญาณกับชาติพันธุ์ม้ง นอกจากนี้ยังสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการใช้การปฏิบัติฝ่ายวิญญาณต่างๆ เพื่อช่วยเสริมสร้างจิตวิญญาณให้แก่คนกลุ่มต่างๆ ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยนี้คือสตรีชาติพันธุ์ม้งที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอเชียงดาว อำเภอแม่แตง อำเภอแม่ริม และอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และเป็นหญิงม้งที่อยู่ในช่วงวัยต่างๆ ที่สามารถปักผ้าได้ การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 20 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์และจดบันทึกพร้อมบันทึกเสียงในขณะสัมภาษณ์ แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยการใส่รหัสจัดหมวดหมู่ตามแต่ละประเด็น ผลที่ได้จากการศึกษาชี้ให้เห็นมิติต้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง ได้แก่บทบาทของการปักผ้าที่มีต่อจิตวิญญาณของสตรีชาติพันธุ์ม้ง 4 ประการหลัก ได้แก่ 1) การปักผ้าเป็นสัญลักษณ์แสดงอัตลักษณ์ 2) การปักผ้าเป็นเครื่องมือสื่อสารความเชื่อ 3) การปักผ้าเป็นสายใยผูกพันจากรุ่นสู่รุ่น 4) การปักผ้าเป็นสิ่งนำทางชีวิต

คำสำคัญ: จิตวิญญาณ การปักผ้า ชาติพันธุ์ม้ง

¹ อาจารย์ฝ่ายคริสเตียนศึกษา คริสตจักรรุ่งอรุณแห่งชีวิต e-mail: nidnidnoinoi137@gmail.com

² อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมกคิลวารี่ มหาวิทยาลัยพายัพ e-mail: sakunee_k@payap.ac.th

Abstract

This research has the objective of studying the spirituality of Hmong embroidery. It is a case study in search of the spiritual meaning that is within the practice of embroidery of the Hmong tribe, and to find guidelines for Christian ministry with the Hmong tribe.

The informants in this research are Hmong women who reside in Chiang Dao district, Mae Tang district, and in Chiang Mai city. They are Hmong women of different ages who are capable and have knowledge in Hmong cloth materials and embroidery. The population and sample groups of 20 people were chosen by purposive sampling. The researcher collected data by interviewing the women individually, along with taking notes and recording the information. The data was then analyzed by adding codes and categorized according to each issue.

This research of the spirituality of Hmong embroidery consists of four main aspects, which are 1) Embroidery is a symbol of identity, 2) Embroidery is a tool in communicating beliefs, 3) Embroidery is a relational bond from generation to generation, and 4) Embroidery guides lives.

Key words: Purpose, The Man of Lawlessness, correct, Parousia.

บทนำ

การปักผ้าเผ่าม้งเป็นอัตลักษณ์และเป็นจิตวิญญาณของสตรีชาวม้ง (เกศินี ศรีรัตน์, 2553) และเป็นวัฒนธรรมที่ฝังรากอยู่ในวิถีชีวิตของชาติพันธุ์ม้ง โดยเฉพาะในกลุ่มสตรีชาวม้ง ผลงานปักมีลักษณะพิเศษและเป็นเอกลักษณ์ ลวดลายที่ปักมีลักษณะเฉพาะตัว บอกเล่าเรื่องราววิถีชีวิตของชนเผ่าม้ง วัตถุดิบส่วนใหญ่ที่นำมาใช้เป็นผ้าไหมดิบที่ผลิตขึ้นเอง หญิงชาวม้งต้องปักผ้าเป็นเพราะมีความเชื่อว่า “ปักผ้าไม่ได้ หาสามียาก” จึงต้องประติดประต่อยคอยสร้างสรรค์งานผ้า เมื่อหญิงชาวม้งเริ่มตั้งครรภ์ก็จะเริ่มต้นทำ “เนงีย” หรือ เป้อุ้มเด็กด้วยความใส่ใจ ลวดลายที่ปักเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดให้เห็นถึงความรักที่แม่มีต่อลูก หรือการสวมใส่เสื้อผ้าใหม่ในวันสำคัญต่างๆ ก็แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการปักผ้าที่นำมาใช้ตัดเย็บชุดที่สวมใส่ นอกจากนี้การแต่งกายด้วยชุดที่ไม่แยกจากกันก็แสดงถึงฝีมือของหญิงสาวว่ามีคุณสมบัติที่ดีพร้อมจะเป็นภรรยา หญิงชาวม้งจึงมีความผูกพันกับการทำผ้าและการปักผ้า ทั้งยังเป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ และสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน (กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ, 2556)

จากแนวคิดของ Bindi (2010) “จิตวิญญาณ” หมายถึงการรู้จักตนเองว่าเป็นใคร เข้าใจในความเป็นอยู่ของตน วิธีการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมไปถึงจิตสำนึกในบุคคลผู้นั้น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับอยู่กับตนเอง การแสดงตัวตน การรับรู้ความรู้สึกของตนเองและของผู้อื่น จากคำจำกัดความนี้เห็นได้ว่าจิตวิญญาณมีความหมายครอบคลุมสิ่งที่เป็นตัวตนของบุคคลหนึ่งๆ

จากการสำรวจวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิญญาณกับกิจกรรมฝ่ายร่างกายทำให้เห็นว่า สองด้านนี้เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด เช่น มีแนวคิดและมายาคติเรื่องการถักไหมพรมและนิตติ้ง โดยการทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นเวลาที่ทำให้คนรู้สึกนิ่งสงบ เป็นช่วงเวลาที่นำสู่ความเข้าใจในความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าหรือสิ่งที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ สำหรับคนกลุ่มนี้ การถักไหมพรมจึงเป็นช่วงเวลาอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ และเป็นช่วงเวลาที่ได้ทบทวนชีวิตของตนเอง เส้นไหมที่ถักทอเปรียบเสมือนประสบการณ์ชีวิตและความเชื่อโดยผ่านทางผลงานที่ได้จากการถัก (Bernadette, 2002)

นอกจากนี้ ในหนังสือ *Sanctifying Art: Inviting conversation between artists, theologians, and the Church* (Sokolove, 2013) ใช้คำว่า Virtual Theology (ศาสนศาสตร์ที่มองเห็น) โดยให้ความหมายว่า เป็นวิธีคิดเกี่ยวกับธรรมชาติของพระเจ้า และความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบว่ามิติจิตวิญญาณที่อยู่ในการปักผ้าของสตรีชาติพันธุ์เป็นอย่างไร โดยต้องการศึกษาความเชื่อมโยงกันระหว่างจิตวิญญาณกับการปักผ้าว่ามีลักษณะและแสดงออกอย่างไร ผู้ที่ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่สตรีชาติพันธุ์ม้งที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ อำเภอเชียงดาว อำเภอแม่แตง อำเภอแม่ริม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

คำถามการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย

มิติจิตวิญญาณที่อยู่ในการปักผ้าของสตรีกลุ่มชาติพันธุ์มีลักษณะและแสดงออกอย่างไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) เพื่อเป็นแนวทางในการใช้วัฒนธรรมที่มีอยู่ในชุมชนในการทำพันธกิจด้านจิตวิญญาณกับชาติพันธุ์ม้ง
- 2) เพื่อเป็นแนวทางในการใช้การปฏิบัติฝ่ายวิญญาณต่างๆ ในการช่วยเสริมสร้างจิตวิญญาณแก่คนกลุ่มต่างๆ

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษามิติด้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้งที่อยู่แถบภาคเหนือของประเทศไทย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สตรีชาติพันธุ์ม้งที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอเชียงดาว อำเภอแม่แตง อำเภอแม่ออน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ผู้วิจัยใช้คำถามในการสัมภาษณ์ เป็นลักษณะคำถามแบบปลายเปิดที่มีเนื้อหาครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์โดยใช้คำถามเชิงลึกเป็นรายบุคคลใช้เวลาคนละ 30-50 นาที ร่วมกับการสังเกต การจดบันทึก และการบันทึกเสียง ผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ สตรีชาติพันธุ์ม้งที่ปักผ้าจำนวน 20 คน ระหว่างสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้จดบันทึกพร้อมกับใช้เครื่องบันทึกเสียงในการบันทึกข้อมูลในการสัมภาษณ์ โดยได้รับอนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว ผู้ทำวิจัยถอดและสรุปแยกเป็นประเด็นข้อมูลเกี่ยวกับมิติด้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง ผู้วิจัยได้ทำการถอดคำสัมภาษณ์ทุกคำพูดจากเครื่องบันทึกเสียง และนำข้อมูลที่ได้จากการถอดคำสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์ ในกระบวนการวิเคราะห์ ผู้ทำวิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใส่รหัสจัดหมวดหมู่ออกเป็นแต่ละประเด็น ตามกลุ่มข้อมูลที่มีลักษณะของคำตอบที่ไปในทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกับประเด็นหลัก

ผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยแสดงให้เห็นบทบาท 4 ประการที่การปักผ้าส่งผลต่อจิตวิญญาณของผู้ปัก ได้แก่ 1) การปักผ้าเป็นอัตลักษณ์ของหญิงชาติพันธุ์ม้ง 2) การปักผ้าเป็นเครื่องมือสื่อสารความเชื่อ 3) การปักผ้าเป็นสายใยผูกพันจากรุ่นสู่รุ่น 4) การปักผ้าเป็นสิ่งนำทางชีวิต โดยผลวิจัยในแต่ละประเด็นเป็นดังนี้

1) การปักผ้าเป็นอัตลักษณ์ของหญิงชาติพันธุ์ม้ง การศึกษาบ่งชี้อัตลักษณ์ 3 ด้าน ได้แก่ ชาติพันธุ์ สตรีเพศ และตัวตนของผู้ปัก ผู้หญิงม้งผูกพันกับการปักผ้าที่ตนเองทำขึ้น การปักผ้าส่งผลต่อจิตใจ อารมณ์ และจิตวิญญาณของผู้ทำการปักผ้าในการแสดงอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ ลวดลายผ้า

สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของชาติพันธุ์ม้ง และเป็นสิ่งที่เชื่อมความสัมพันธ์ของผู้คนในหมู่ ชาติพันธุ์ม้ง หญิงชาวม้งทุ่มเทในการปักผ้าโดยจะใช้เวลาว่างจากการงานทำไร่ทำสวน และการเรียน มา นั่งรวมกันเพื่อทำกิจกรรมปักผ้า

การปักผ้ายังสะท้อนถึงคุณค่าความเป็นสตรีชาติพันธุ์ม้ง หญิงคนใดปักผ้าได้งดงามประณีต คิดลวดลายใหม่ในปักผ้าก็จะเป็นจุดเด่นและได้รับการยอมรับจากสังคมชาวม้งว่าเป็นผู้หญิงที่เก่งและ ขยัน มีคุณสมบัติที่จะเป็นภรรยาและเป็นลูกสะใภ้ แต่ผู้หญิงที่ปักผ้าไม่เป็นและปักผ้าไม่สวยจะถูกมอง ว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่มีความสามารถ ไม่ขยัน และไม่อนุรักษ์ความเป็นอัตลักษณ์ของชนเผ่า ไม่ควรรับมา เป็นภรรยาหรือสะใภ้ ก่อนแต่งงานผู้หญิงต้องปักผ้าให้เป็น และผลงานการปักก็จะต้องดีเยี่ยมด้วย

นอกจากผ้าปักที่นำมาตัดเย็บเป็นชุดยังบ่งบอกถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของผู้ทำ หรือผ้าที่ปัก เป็นตัวแทนของผู้ปักเพื่อใช้ในพิธีกรรมบางอย่าง เช่น เมื่อมีคนในบ้านเสียชีวิตจะนำเอาชุดม้งของคน นั้นมาตั้งโชว์ที่หน้าบ้านชุดม้งเป็นสัญลักษณ์ที่บอกว่าเจ้าของชุดเสียชีวิตแล้ว

2) การปักผ้าเป็นเครื่องมือสื่อสารความเชื่อ บทบาทการปักผ้าของชาติพันธุ์ม้งเป็นเครื่องมือ สื่อสารทางความเชื่อ โดยในกลุ่มชาติพันธุ์ม้งจะมีความเชื่อในการนับถือผีมากมาย เช่น ผีฟ้า ผีเรือน รวมถึงผีบรรพบุรุษ การปักผ้าม้งที่ผลิตออกมาเป็นลวดลาย สี สันของเส้นด้ายหลากหลายนำมาใช้ปัก เพื่อสวมใส่ การสวมใส่ชุดประจำเผ่ามีความสำคัญในเทศกาล ประเพณีและพิธีกรรมทางศาสนา โดยเฉพาะงานศพ ผู้เสียชีวิตจะต้องแต่งกายด้วยชุดม้ง โดยถือว่าถ้าศพไม่ได้แต่งชุดม้งบรรพบุรุษ ผู้ล่วงลับจะจดจำไม่ได้และไม่ต้อนรับ เมื่อบุตรสาวรู้ว่าบิดามารดาหรือบุคคลที่เคารพนับถือป่วยหนัก ก็จะต้องรีบเตรียมปักผ้าให้แก่บิดามารดา โดยผ้าที่จะนำมาใช้ปักนั้นต้องเป็นเส้นใยธรรมชาติ คือ ไยกัญชง การปักผ้าที่ให้แก่บิดามารดาตอนเสียชีวิตมีความสำคัญ บ่งบอกว่าบุตรสาวคนนั้น ได้ทำหน้าที่ของการเป็นลูกที่ดีและมาส่งผู้ตายไปสวรรค์ หากลูกคนใดไม่ปักผ้าให้แก่บิดามารดา ตอนเสียชีวิตจะถูกมองว่าเป็นลูกอกตัญญู บุตรสาวทุกคนจะต้องเย็บปักผ้าสวยงามให้กับบิดามารดา คนละหนึ่งผืน เพื่อให้ผู้เสียชีวิตใช้สวมใส่ในชีวิตหลังความตาย ในงานศพลูกหลานต้องสวมชุดม้งให้แก่ ผู้ตายทุกชุดที่ผู้ตายเคยปัก เนื่องจากชาติพันธุ์ม้งเชื่อในจิตวิญญาณหลังความตาย การปักผ้าม้งจึงเป็น เครื่องมือสื่อสารความเชื่อในชีวิตหลังความตายเป็นการติดต่อกันผ่านทางผ้าปัก

3) การปักผ้าเป็นสายใยผูกพันจากรุ่นสู่รุ่น การปักผ้าม้งเป็นวัฒนธรรมที่สืบทอดต่อกันมา ยาวนานเป็นสายใยผูกพันระหว่างแม่กับลูกสาว แม้มีบทบาทที่สำคัญต่อผู้เป็นบุตรสาวคือการถ่ายทอด ความรู้ในด้านการปักผ้าให้แก่ลูกสาว ตั้งแต่เด็กอายุ 3-4 ขวบ ลูกผู้หญิงต้องเรียนการปักผ้าจากมารดา แม้จะไม่ชอบก็ต้องเรียนรู้ โดยให้เริ่มฝึกปักจากลวดลายง่ายๆ ก่อน เช่น ลายกากบาท ลายหัวใจ การถ่ายทอดความรู้นี้เป็นถ่ายทอดความรู้ไม่เป็นทางการ ซึ่งเกิดขึ้นจากการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำหน้าที่ของผู้หญิงชนเผ่า โดยอาศัยการเรียนรู้จากประสบการณ์ของรุ่นเก่าที่สืบทอดต่อๆ กันมาด้วยวิธีการบอกเล่าและการปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่าง และการฝึกฝนทำด้วยตนเอง ช่วงเวลาที่ได้

ปักผ้ากับแม่เป็นช่วงเวลาที่มีแม่กับลูกจะพูดคุยกัน ไม่เพียงแต่การสอนปักผ้า แต่ในระหว่างที่แม่กับลูกสาวใช้เวลาด้วยกัน แม่จะสอนถึงบทบาทการเป็นหญิงม้ง และความสำคัญที่ต้องปักผ้าให้เป็น เมื่อแต่งงานไปก็จะได้ปักผ้าให้สามีและลูกของตนเองได้ ช่วงเวลาของการปักผ้าจึงเป็นช่วงที่แม่และลูกสาวได้ใกล้ชิดและใช้เวลาด้วยกัน

4) การปักผ้าเป็นสิ่งนำทางชีวิต จากการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การปักผ้าม้งมีบทบาทเป็นสิ่งนำทางชีวิตของหญิงชาติพันธุ์ม้ง กล่าวคือ ชุดม้งที่ปักและตัดเย็บเกี่ยวข้องกับชีวิตในแต่ละช่วงวัย โดยในช่วงวัยเด็กผู้หญิง ทุกคนจะได้เรียนรู้การปักผ้าจากผู้เป็นมารดา เพื่อฝึกฝนให้ลูกสามารถปักผ้าเป็นการสอนปักผ้าเป็นการเตรียมลูกสาวสู่นาคของการเป็นหญิงชาติพันธุ์ม้ง เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น การปักผ้าของผู้หญิงเป็นไปเพื่อเตรียมตัวออกเรือน เปลี่ยนสถานภาพเป็นภรรยาหรือเป็นสะใภ้ หากผู้หญิงคนใดปักผ้าเก่ง ก็แสดงว่าเป็นคนขยันและผู้ชายมักชอบและเลือกผู้หญิงที่ปักผ้าได้ ส่วนผู้หญิงคนไหนที่ปักผ้าไม่เป็นก็จะถูกมองว่าขี้เกียจและไม่ควรรับมาเป็นภรรยาหรือสะใภ้ วัยรุ่นผู้หญิงม้งจึงชอบรวมตัวกันไปปักผ้าเป็นกลุ่มในหมู่บ้านเพื่อให้ผู้ชายหรือคนอื่นสนใจผลงานและชื่นชอบ แต่เมื่อเข้าช่วงวัยผู้ใหญ่และแต่งงาน ในฐานะภรรยาจะต้องปักผ้าเป็นชุดให้กับสามีและลูก และหากลูกชายมีภรรยาที่จะต้องปักผ้ามอบให้ลูกสะใภ้เพื่อแสดงการต้อนรับเข้าสู่ครอบครัว หากมีลูกสาวก็ต้องสอนลูกสาวให้ฝึกปักผ้าด้วย นอกจากนี้ ในฐานะสะใภ้ก็ต้องปักผ้าให้พ่อแม่สามี รวมถึงทุกคนในบ้านของสามีด้วย เช่น น้องชายน้องสาว พี่ชายพี่สาวของสามี เมื่อถึงช่วงวัยสุดท้ายคือวัยชรา ผู้หญิงในวัยนี้จะเตรียมปักผ้าเพื่อที่จะใช้ใส่ในวันที่ตนเสียชีวิตด้วยความเชื่อว่า ยังมีชุดปักเอาไว้สวมใส่มากเท่าใด ตายไปภพหน้าก็จะมีชุดไว้ใส่มาก นอกจากนี้ยังเป็นการปักผ้าเพื่อมอบแก่ลูกหลานไว้เป็นมรดกก่อนที่ตนจะสิ้นชีวิต

อภิปรายผลการวิจัย

1) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นโลกทัศน์ของชาติพันธุ์ม้งผ่านการปักผ้า อันเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกอัตลักษณ์ของสตรีชาวม้ง และแสดงให้เห็นค่านิยม ความคิด รวมไปถึงวิถีชีวิตแนวทางการดำเนินชีวิต คุณค่าของผู้หญิงม้งอยู่บนงานปักผ้า นอกจากนี้ การปักผ้าที่มาเย็บเป็นชุดประจำเผ่าเป็นการแสดงออกถึงหน้าตาและฐานะทางสังคม ตัวอย่างเช่น ในงานเทศกาลปีใหม่ทุกปีใหม่จะต้องมีชุดม้งตัวใหม่ ผู้หญิงทุกคนในฐานะภรรยาต้องแสดงฝีมือในการปักผ้าเป็นชุดประจำเผ่าให้กับทุกคนในบ้าน หากบ้านใดไม่มีชุดประจำเผ่าตัวใหม่ใส่ในเทศกาลปีใหม่ก็จะถูกมองว่ามีฐานะที่ยากจน และภรรยาเกียจคร้านไม่ใส่ใจครอบครัว

ในประเด็นนี้ Bindi (2010) ได้กล่าวถึงความเป็นจิตวิทยาว่าเป็นการมองกลับเข้าไปภายในเพื่อค้นพบอัตลักษณ์ที่แท้จริงของบุคคล คำว่า “มองเข้าไปภายใน” คือการค้นพบว่าเราคือใคร คุณค่าของเราคืออะไร และอะไรคือสิ่งที่มีความหมายและให้เป้าหมายแก่ชีวิตเราและอัตลักษณ์ที่แท้จริงของเรา ซึ่งแนวคิดด้านจิตวิทยานี้สอดคล้องกับแนวพระคัมภีร์ที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่าใน

สายพระเนตรพระเจ้า (ปฐมก. 1: 2-27) “แล้วพระเจ้าตรัสว่าให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไป และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” พระคัมภีร์นี้บ่งชี้ว่ามนุษย์ทุกคนมีคุณค่ามีอัตลักษณ์เฉพาะตัวเป็นเป็นทรงสร้างของพระเจ้า นอกจากนี้ เนตรศักดิ์ ไสร์รักษา (2018) กล่าวว่าชีวิตที่มีคุณค่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคนอื่นให้ราคา แต่มันขึ้นอยู่กับ “ตัวของเรา” เพราะพระเจ้าไม่ได้สร้างเราขึ้นมาแล้วตีป้ายราคามาด้วย นั่นเพราะว่า “คุณค่าชีวิตของเรา” ในสายพระเนตรพระองค์นั้นประเมินค่าไม่ได้ “เพราะว่าเจ้ามีค่าในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเราเองรักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า” (อสย. 43:4) และใน 1 ซมอ. 16:7 กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู เพราะมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรที่จิตใจ” คุณค่าของเราจึงไม่ได้วัดจากอิทธิพลภายนอก เช่น รูปลักษณ์ทางกาย สติปัญญา พรสวรรค์ ความสามารถ สุขภาพ ความสำเร็จ และความโด่งดัง พระบิดาบนสวรรค์ทรงรู้คุณค่าและตัวตนที่แท้จริงของเรา เพราะพระองค์เข้าพระทัยความปรารถนาของเราและลักษณะเฉพาะของจิตวิญญาณเรา

เมื่อพิจารณาการปักผ้าว่าเป็นสิ่งที่หล่อหลอมโลกทัศน์ให้สตรีชาติพันธุ์ม้งยึดโยงอัตลักษณ์และการมองตนเองว่ามีคุณค่าจากผลงานปักผ้านั้น รีเบคก้า เลวิส (2524) ได้ให้แนวคิดที่สามารถนำมาใช้เป็นข้อเสนอว่า ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ยังคงต้องรักษาอัตลักษณ์ของการเป็นสมาชิกในชุมชนขณะเดียวกันก็ดำเนินชีวิตโดยมีพระเยซูคริสต์เป็นเจ้าชีวิต รวมทั้งยอมรับและยึดถือในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ เมื่อพระคริสต์ไถ่กู้วัฒนธรรม ผู้เชื่อก็มีอัตลักษณ์ทางจิตวิญญาณใหม่ ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ และมีพระเยซูเจ้าเป็นเจ้านายของชีวิต แต่พวกเขาก็ยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนไว้ด้วย ชาร์ล เอช คราฟท์ (1981) ได้กล่าวว่า แผนการไถ่กู้วัฒนธรรมของพระเยซูคริสต์แสดงให้เห็นว่าพระองค์ให้เกียรติวัฒนธรรมและใส่ใจโลกทัศน์ของมนุษย์ แทนที่จะแยกคนออกจากวัฒนธรรม ดังเห็นได้จากการที่พระเยซูคริสต์เองได้เข้าสู่วัฒนธรรมของชาวยิวเพื่อติดต่อสื่อสารกับพวกเขา ดังนั้นเราจึงควรเข้าสู่วัฒนธรรมของผู้คนเพื่อหาทางนำเขามาถึงความรอดตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์เจ้า การปักผ้าเป็นวัฒนธรรมอันดีงามและหยั่งรากลึกในชาติพันธุ์ม้งจึงเป็นสิ่งที่ควรรักษาไว้ อย่างไรก็ตาม เมื่อบทบาทของการปักผ้าในการหล่อหลอมโลกทัศน์แห่งการให้คุณค่าและอัตลักษณ์ความเป็นหญิง โลกทัศน์นี้จึงควรหล่อหลอมให้สอดคล้องกับโลกทัศน์ตามแบบพระคัมภีร์ และช่วยให้คนได้ค้นพบอัตลักษณ์ที่แท้จริงของการเป็นพระฉายาของพระเจ้า และเห็นคุณค่าของตนเองในฐานะผู้หญิงตามแบบพระคัมภีร์ที่คุณค่าอยู่ที่ชีวิตภายใน

2) จากแนวคิดและวิถีชีวิตที่ว่า “เกิดเป็นหญิงชาวม้งต้องปักผ้าเป็น” เด็กสาวชาติพันธุ์ม้งจึงเรียนรู้จากแม่ที่จะปักผ้าให้เป็นตั้งแต่ยังเด็ก ทำให้ผู้หญิงขยันที่จะปักผ้า ตลอดจนถึงใส่ใจและดูแล

ครอบครัวของตนในฐานะภรรยาและแม่ที่ดี สิ่งนี้ทำให้เห็นถึงค่านิยมที่ส่งผลต่อการประพณีและวิถีชีวิตสังคม รวมถึงแสดงให้เห็นในความสัมพันธ์ของการอยู่ร่วมกันในสังคมชาติพันธุ์ม้ง สอดคล้องกับแนวความคิดของ จุมพล พูลภัทรชีวิน (2558) ที่ให้ความหมายของจิตวิญญาณในความหมายที่กว้างขวางว่าหมายถึง จิตสำนึก ความคิด ทศนคติ พฤติกรรมการแสดงออกที่ดี เป็นไปตามกรอบของจริยธรรมคุณธรรม ค่านิยม จารีตประเพณี วัฒนธรรม และความคาดหวังของสังคมหรือชุมชนนั้นๆ และเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงแก่นแท้ของบุคคลที่สร้างสรรค์ ถ่ายทอด ปลูกฝัง เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม

วิลโลแบงค์ (2524) ยังเสนอว่าวัฒนธรรมของคริสเตียนและธรรมเนียมปฏิบัติของผู้เชื่อจำแนกออกเป็นประเภทได้ดังนี้ ประเภทที่ 1 แนวปฏิบัติที่ผู้เชื่อต้องปฏิเสธทันทีเพื่อให้ชีวิตสอดคล้องกับข่าวประเสริฐ เช่น การไหว้รูปเคารพ การสนับสนุนระบบทาส การถือวิทยาคม ไสยศาสตร์ ล่าหัวมนุษย์ การค้าประเวณีเพื่อพิธีกรรม และการแบ่งแยกหรือเลือกปฏิบัติ เช่น การกีดกันเชื้อชาติ สีผิว ชนชั้นหรือวรรณะ เป็นต้น ประเภทที่ 2 ประเพณีในระดับสถาบัน ซึ่งอาจอดทนรอคอยการเปลี่ยนแปลงได้สักกระยะหนึ่ง แต่ก็คาดหวังว่าจะค่อยๆ สูญหายไปในที่สุด เช่น ระบบวรรณะ การมีภรรยาหลายคน ประเภทที่ 3 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเพณีแต่งงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแต่งงานในสายเลือดเดียวกัน และประเภทที่ 4 เป็นเรื่องที่ไม่สร้างความแตกต่าง” ซึ่งเกี่ยวข้องกับประเพณีหรือวิถีปฏิบัติที่แตกต่างกัน โดยไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางศีลธรรมหรือจริยธรรม ดังนั้น วัฒนธรรมดังกล่าวจึงอาจคงรักษาไว้ได้ เช่น วิธีการรับประทานอาหาร การพักผ่อนในที่สาธารณะกับเพศตรงข้าม ทรงผมและเครื่องแต่งกาย เป็นต้น จากแนวคิดด้านจิตวิญญาณของ จุมพล พูลภัทรชีวิน และ ด้านวัฒนธรรมของวิลโลแบงค์ แสดงโดยนัยว่า การปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง เป็นสิ่งที่หล่อหลอมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่ดึงมาให้เป็นสตรีที่ขยันและใส่ใจรับผิดชอบดูแลครอบครัวอย่างดี

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามิติต้านจิตวิญญาณในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นบทบาทของการปักผ้าที่มีต่อสตรีชาติพันธุ์ม้ง 4 ประการ ดังนี้ 1) การปักผ้าเป็นสัญลักษณ์แสดงอัตลักษณ์ 2) การปักผ้าเป็นเครื่องมือสื่อสารความเชื่อ 3) การปักผ้าเป็นสายใยผูกพันจากรุ่นสู่รุ่น และ 4) การปักผ้าเป็นสิ่งนำทางชีวิต จากผลการศึกษาดังกล่าวนำมาสู่ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ผู้ที่ทำพันธกิจกับชาติพันธุ์ม้งสามารถนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการทำพันธกิจสื่อสารพระกิตติคุณผ่านวัฒนธรรมของชนเผ่าม้ง การปักผ้าเป็นวิธีการที่น่าสนใจในการทำพันธกิจกับสตรีชาติพันธุ์ม้ง เนื่องจากการปักผ้าเป็นวิถีชีวิตและเกี่ยวข้องกับผูกพันกับสตรีม้งตลอดทั้งชีวิต โดยการปักผ้าสามารถใช้เป็นสะพานหรือเครื่องมือให้นำหญิงชาติพันธุ์ม้งเห็นความจริงของพระเจ้าผ่านทางแนวคิดความเชื่อ และลวดลายที่มีอยู่ในการปักผ้า

2) มูลนิธิสตรีและบ้านพักเด็กสามารถนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการใช้การปักผ้าเพื่อเยียวยาเด็กผู้หญิงที่มีบาดแผลในจิตใจ และเป็นกิจกรรมให้ผู้ปักผ้าได้รู้ถึงคุณค่าของตนเองในสายพระเนตรของพระเจ้า

3) ผู้ที่สนใจทำวิจัยครั้งต่อไปอาจศึกษาวัฒนธรรมหรือพิธีกรรมอื่นๆ ของชาติพันธุ์ม้งที่สะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของชาติพันธุ์ม้ง เพื่อเป็นสื่อในการเข้าถึงและนำความจริงของพระเจ้าเข้าไปสู่ชุมชนชาติพันธุ์ม้ง

เอกสารอ้างอิง

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ. (2556). *แม่หัว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทหารผ่านศึก.

เกศินี ศรีรัตน์ (2553). บทบาทของผ้าปักต่อวิถีชีวิตชาวม้งบ้านหนองหอยเชียงใหม่

สืบค้น 12 ธันวาคม 2563, จาก <http://www.cmruir.cmru.ac.th/handle>

จุมพล พูลภัทรชีวิน (2558). จิตวิญญาณความเป็นครู สืบค้น 12 ธันวาคม 2563

จาก <http://www.eledu.ssru.ac.th>

ชมรมบริการวิชาการสถาบันวิจัยชาวเขาจังหวัดเชียงใหม่. (2541).

ชาวเขาความเข้าใจกับชนเผ่าต่างวัฒนธรรม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สไบทิพย์ ตั้งใจ (2558). การจัดการอนุรักษ์และสืบสานศิลปะผ้าปักกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง.

สืบค้น 8 กันยายน 2563, จาก <http://cmuir.cmu.ac.th/handle>

Bindi (2010). ความหมายของจิตวิญญาณ สืบค้น 1 มกราคม 2564, จาก

<https://bkpinthu.wordpress.com>

Murphy, Bernadette. (2002). *Zen And The Art of Knitting*. Adams Media Corporation.

Technical Service Club Tribal Research Institute. (1995). *The Hill Tribes of Thailand*.

Technical Service Clubs.

คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย
A Christian Theology of Thai Household Finance

หฤทธิพันธุ์ จันทร์ปวงเสน¹

Harithpan Janpuangsen

บทคัดย่อ

จากการวิจัยพบว่า สาเหตุหลักที่ส่งผลกระทบต่อการเงินครัวเรือนไทย คือ พฤติกรรมของครัวเรือนที่ใช้จ่ายอย่างประมาท ขาดความเข้าใจในระบบเศรษฐศาสตร์ ขาดการวางแผนการเงินและขาดความรับผิดชอบด้านการเงิน ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนไทยจึงไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาด้านการเงินที่อยู่บนพื้นฐานหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย ชี้ให้เห็นว่าเงินมาพร้อมกับอำนาจที่คอยล่อลวงมนุษย์ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของเงิน ความโลภที่คอยดึงดูดให้มนุษย์หลงใหลในความพึงพอใจของตนเอง ส่งผลให้มนุษย์โหยหาแต่สิ่งที่ดีกว่า แต่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์เข้าสู่การครอบครองของพระเจ้า และเรียนรู้ที่จะมีความพึงพอใจในพระเจ้ามากกว่ามีความพึงพอใจในตนเอง ไม่ว่าจะมั่งมีหรือยากจน เพราะพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของเงิน เงินไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตเป็นผู้อารักขาที่ดีและมีท่าทีที่เหมาะสมต่อเงิน เพื่อเงินจะเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่นำไปสู่ท่าทีแห่งการขอบพระคุณพระเจ้าและเป็นพระพรแก่คนอื่น ๆ ต่อไป

คำสำคัญ คริสต์ศาสนศาสตร์ การเงิน การเงินของครัวเรือน

¹ นักวิจัยอิสระ Email: freedom.arm1991.2@gmail.com

Abstract

The results show that Thai household finance is affected by reckless spending, lack of understanding of economics, lack of financial planning, and lack of financial responsibility. For this reason, Thai Christians cannot properly respond to financial problems based on biblical principles. However, a Christian theology of household finance reveals that money comes with power that tempts people to be under its power and greed that draws people into self-contentment, resulting in humans' yearning only for the better. However, God's purpose for humans is to be in God's rule and to be content in God rather than self-contentment, whether rich or poor, because God owns money – but money is not God. God wants believers to be good stewards and have a proper attitude towards money. As a result, money will be an instrument to give thanks to God and to bless others.

Keywords: Christian Theology, Finance, Household Finance

บทนำ

ปี 2563 ประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคเศรษฐกิจตกต่ำเป็นอย่างมาก เพราะกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยบางส่วนขับเคลื่อนไม่ได้ กลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศไทยมีอยู่ 5 ด้าน คือ ด้านครัวเรือน ด้านธุรกิจ ด้านสถาบันการเงิน ด้านรัฐบาล และด้านต่างประเทศ (Moneybuffalo, 2014) โดยแต่ละด้านจะทำหน้าที่ธุรกรรมทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน แต่เอื้อประโยชน์ต่อกัน หรือเชื่อมโยงกันเป็นโครงสร้าง เช่น ด้านครัวเรือนซื้อสินค้าจากด้านธุรกิจ ในขณะเดียวกันด้านธุรกิจซื้อแรงงานจากด้านครัวเรือน ส่วนด้านรัฐบาลเก็บภาษีจากด้านธุรกิจ อีกทั้งมีการส่งเสริมและกระตุ้นธุรกิจผ่านนโยบายเศรษฐกิจ เป็นต้น ในปี 2561 รายจ่ายภายในประเทศไทยคิดเป็นร้อยละ 49 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) และรายจ่ายเพื่อนำเข้าส่งออกของประเทศไทยคิดเป็นร้อยละ 123 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยพึ่งพาเศรษฐกิจด้านต่างประเทศเป็นหลัก สรุปคือ ถ้าหากเศรษฐกิจโลกถดถอยเศรษฐกิจในประเทศไทยก็ถดถอย ในทางกลับกัน หากเศรษฐกิจโลกเติบโตเศรษฐกิจภายในประเทศไทยก็เติบโตเช่นกัน เพราะเงินเป็นตัวขับเคลื่อนหลักในการกำหนดเศรษฐกิจของโลก (Moneybuffalo, 2014)

ตามสถานการณ์สังคมไทยในปัจจุบันพบว่าคนไทยส่วนใหญ่ติดการพนัน โดยเฉพาะพนันออนไลน์ จากสถิติพบว่าคนไทยกว่า 30 ล้านคน เกี่ยวข้องกับการพนันออนไลน์ โดย 7 แสนคนเป็นนักพนันหน้าใหม่ และรวมมูลค่าเงินที่ไหลเวียนในระบบทั้งพนันออนไลน์และออฟไลน์ถึง 6 แสนล้านบาท จำแนกแค่เฉพาะบอลกับห่วย มีมูลค่าเงินถึง 4.64 แสนล้านบาท และยังพบว่าผู้เล่นเป็นหนี้พันพุงถึงหลักหมื่นล้านบาท (กรุงเทพธุรกิจ, 2563) จากสถิติพบว่าคนไทยกว่า 7.6 ล้านคน ชอบเล่นห่วย และ 1.3 ล้านคน เสพติดห่วย มูลค่าของลอตเตอรี่และห่วยรวมกันโดยคนไทยกว่า 20 ล้านคน ซื้อขาย เฉลี่ยปีละ 250,000 ล้านบาท (พลวุฒิ สงสกุล, 2561) จากข้อมูลข้างต้น กล่าวได้ว่า คนไทยสนุกกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สนุกกับการเล่นพนันออนไลน์ เสพติดห่วย ใช้จ่ายอย่างประมาท ขอบอ้าว “ไม่มีหนี้ ไม่มีหน้า” ด้วยเหตุนี้ ส่งผลให้ครัวเรือนไทยรับผลกระทบจากพิษเศรษฐกิจโดยตรง

เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจในประเทศไทยส่งผลกระทบโดยตรงต่อครัวเรือน ทำให้ผู้คนมักจะแสวงหาทางออกจากผลกระทบด้วยความเข้าใจแบบผิด ๆ หรือทางออกนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดที่ว่าใคร ๆ ก็ทำกัน โดยคิดว่าเมื่อเศรษฐกิจไม่ดี ต้องทำอะไรที่สามารถนำพาสินค้าหรือธุรกิจที่เป็นจุดเด่น ไม่มีใครทำ ไม่เหมือนใคร โดยการลงทุนหรือหางานทำที่สามารถหาเงินให้ได้เยอะที่สุดหรือหา

เงินให้เพียงพอต่อรายจ่าย ซึ่งลืมนำไปว่ารายรับน้อยลง แต่รายจ่ายคงเดิม บางคนยังคงมีหนี้สินติดตัวอยู่ บางคนกลับก่อหนี้สินเพิ่มขึ้น ด้วยการกู้เงินเพื่อลงทุนในขณะที่เศรษฐกิจตกต่ำ จึงทำให้หนี้เพิ่มขึ้น แต่รายรับเท่าเดิมหรือน้อยลง เรื่องเงินออมกลับไม่เพียงพอในแต่ละเดือน บางเดือนอาจจะติดลบ สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าผู้คนส่วนใหญ่มักจะมีมุมมองเรื่องการเงินที่บิดเบือนไป ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการใช้เงิน อาชีพ พื้นที่ กลุ่มคน สถานะการเงินทาง เศรษฐกิจและสังคม ทำให้เกิดความซับซ้อนและยากที่จะวัดได้

ในขณะเดียวกันเรื่องการเงินเป็นเรื่องที่พูดยากในสังคมคริสเตียนไทย เพราะมีมุมมองต่อเงินที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ บางคนมองว่าเงินคือความชั่วร้าย เงินคือความบาป คนรวยเป็นคนบาป คนจนคือคนที่โดนพระเจ้าลงโทษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ ถูกปลูกฝังมาจากวัฒนธรรม สังคม และค่านิยมของคริสเตียนไทยมาโดยตลอด พร้อมกับคริสตจักรส่วนใหญ่ไม่ได้เน้นการสอนคริสเตียนให้ตอบสนองต่อเงินด้วยท่าทีและมุมมองอย่างถูกต้อง ประเด็นที่น่าสนใจคือ คริสเตียนไทยควรตอบสนองต่อเงินด้วยท่าทีและมุมมองอย่างไรตามหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนที่เหมาะสมกับบริบทไทย

คำถามการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย (Research Questions / Hypothesis)

สถานการณ์เศรษฐกิจในปัจจุบันส่งผลกระทบต่อระบบการเงินของครัวเรือนไทย จึงนำไปสู่ท่าทีที่ตอบสนองต่อการเงินของครัวเรือนไทยในมุมมองที่หลากหลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เกี่ยวกับการเงินในพระคัมภีร์และสถานการณ์การเงินของครัวเรือนไทยในปัจจุบัน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการใช้เงินที่เหมาะสมกับบริบทไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits)

เข้าใจ ทราบและประยุกต์ใช้คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนให้เหมาะสมกับบริบทไทย

ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

ศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย โดยการทำวิจัยจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ เอกสาร ตำรา หนังสือภาษาไทยและต่างประเทศ พร้อมกับแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเอกสาร โดยมีการแบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ เอกสาร ตำรา

ขั้นตอนที่ 2 ทำการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 รวบรวมคริสต์ศาสนศาสตร์และนำเสนอผลการวิจัย

ผลการวิจัย (Research Results)

การสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนที่เหมาะสมกับบริบทไทย

1. เงินเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่เงินคือพระเจ้า

อดีตกาลนานมาแล้วที่เงินได้ถือกำเนิดมาโดยการผลิตด้วยน้ำมือของมนุษย์เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน มนุษย์ก็ดำเนินชีวิตกับเงินมาตั้งแต่นั้นและถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตไปแล้ว จนบางคนสามารถอดอาหารได้ แต่ขาดเงินไม่ได้ เงินคือตัวแปรสำคัญของมนุษยชาติเพราะเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน เป็นเครื่องวัดมูลค่าสิ่งของ เป็นมาตรฐานการชำระหนี้ เป็นเครื่องรักษามูลค่า เป็นตัวชี้วัดฐานะของแต่ละบุคคล แต่ละประเทศ (กฤษณา,2550)

คำกล่าวที่ว่า “เงินคือพระเจ้า” จึงเป็นภาพลักษณ์ที่ชัดเจนมาก ไม่ว่าจะทำสิ่งใดเงินมักจะเข้ามามีส่วนสำคัญอยู่เสมอ อำนาจของเงินสามารถเปลี่ยนแปลงทรัพย์สินได้ ลงทุนให้เกิดกำไรได้ เงินซื้อสิ่งที่ต้องการได้ เงินเป็นตัวบ่งบอกถึงความมั่งคั่งได้ เงินทำให้คนทำงานหนักและยอมแลกชีวิตเพื่อได้สิ่งที่ต้องการ เงินทำให้คนมีงานทำ เงินเพิ่มมูลค่าคน เงินสร้างความก้าวหน้า เงินทำให้คนเกิดความโลภ สิ่งเหล่านี้คือ ความต้องการของมนุษย์ที่อยากได้อย่างมีในขณะเดียวกันเงินไม่สามารถเติมเต็มความสุขได้ เงินซื้อเวลาเพิ่มไม่ได้ (เกรียงกานต์,2560) เงินสามารถสวมบทบาทพระเจ้าได้และทำให้จิตวิญญาณเสพติดเงิน หรือมีมุมมองว่าเศรษฐศาสตร์มีสถานะเป็นอีกหนึ่งศาสนา (Harper,2011) เนื่องจากการที่มนุษย์ยกย่องเงินให้อยู่ในฐานะพระเจ้าของพวกเขา มนุษย์จึงไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดถูกหรือผิด ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงยกฐานะเงินให้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

ในมุมมองของมนุษย์ พวกเขายกย่องฐานะของเงินให้เป็นพระเจ้า จนลืมนึกไปว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานเงินให้แก่พวกเขา พระธรรมฮักกัย 2:8 ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “เงินเป็นของเราและทองคำก็เป็นของเรา” พระธรรมสดุดี 24:1 ได้กล่าวถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งสรรพ “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในนั้นเป็นของพระเจ้า ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของเงินทองและเป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งบนโลกนี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่มีความมั่งคั่งและต้องการที่จะให้ประชากรของพระองค์มีทรัพย์สินสมบัติและความมั่งคั่ง พระองค์ทรงปีติยินดีในความมั่งคั่งของผู้รับใช้ของพระองค์ มนุษย์ไม่ควรลืมนึกถึงความสำคัญในข้อนี้ไป เงินเป็นของพระเจ้าไม่ใช่เงินคือพระเจ้า

กษัตริย์ซาโลมอนถือได้ว่าเป็นผู้ที่ทรงอำนาจและรุ่งเรืองมั่งคั่งมากที่สุด จากการบันทึกไว้ในพระธรรมปัญญาจารย์ (สำหรับบทความนี้จะถือว่า กษัตริย์ซาโลมอนคือผู้เขียนพระธรรมปัญญาจารย์ข้อความในพระคัมภีร์ที่ปัญญาจารย์กล่าว จึงหมายถึงซาโลมอนเป็นผู้กล่าว) พบหลักฐานว่ากษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์ที่เรื่องอำนาจมากที่สุด มาจากเชื้อสายดาวิด มีสติปัญญามากกว่าใคร ๆ คิดทำแต่การใหญ่ มีข้าทาสบริวารมากมาย มีบรรดาสัตว์เลี้ยงทั้งฝูงแกะและฝูงโค มีความมั่งคั่งและมีฮาเร็มขนาดใหญ่ ด้วยเหตุนี้กษัตริย์ซาโลมอนจึงเป็นกษัตริย์ที่เรื่องอำนาจและเป็นที่ยอมรับของคนอิสราเอลรวมไปถึงบรรดาคนต่างชาติอีกด้วย จึงไม่แปลกที่ในยุคสมัยนั้นกษัตริย์ซาโลมอนมีความมั่งคั่งและเป็นที่ยอมรับมากที่สุด จนถึงปัจจุบัน แม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไปกษัตริย์ซาโลมอนยังคงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นผู้ที่เรื่องอำนาจและมั่งคั่งที่สุด

พระธรรมปัญญาจารย์บทที่ 5 ทำให้เห็นว่ากษัตริย์ซาโลมอนได้พบความจริงของความมั่งคั่งที่แท้จริง กษัตริย์ซาโลมอนค้นพบว่าความร่ำรวย คือ ความไม่แน่นอนหรือมักจะพบคำว่า “อนิจจัง” กษัตริย์ซาโลมอนค้นพบอีกว่าความต้องการของมนุษย์มีอยู่อย่างไม่จำกัดหรือเรียกว่าไม่เคยพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมีเลย จึงเป็นเหตุผลที่กษัตริย์ซาโลมอนบันทึกว่า “คนรักเงินย่อมไม่อิมเงิน” เพราะคนรักเงินจะไม่สามารถพบความสุขจากเงินตามที่ตนเองคาดหวังเอาไว้ นอกจากนี้การรักเงินยังนำไปสู่ความโลภอีกด้วย กษัตริย์ซาโลมอนพยายามชี้ให้เห็นว่าพระเจ้า คือ ผู้ประทานทรัพย์สินให้มนุษย์เป็นของขวัญเพื่อเป็นเครื่องมือที่นำพาไปสู่ความชื่นชมยินดีในพระเจ้า ไม่ใช่เป็นเครื่องมือที่นำพาไปสู่ความลุ่มหลงในทรัพย์สินเงินทอง กษัตริย์ซาโลมอน คือ ผู้ที่มีทรัพย์สินเงินทองมากมายและเคยตกอยู่ในความลุ่มหลง จึงพยายามแนะนำให้มนุษย์ควรตระหนักถึงผู้ให้มากกว่าของที่ได้รับ กล่าวคือ ควรรักพระเจ้ามากกว่าเงิน ควรตระหนักถึงพระเจ้าผู้ประทานความมั่งคั่งให้มากกว่าการตกอยู่ในอำนาจของทรัพย์สินเงินทองและควรพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่เพราะพระเจ้าประทานสิ่งที่จำเป็นให้แล้ว

พระธรรมปัญญาจารย์ 6:1-12 เป็นความพยายามของกษัตริย์ซาโลมอนที่จะชี้ให้เห็นว่าทุกอย่างที่หามาจะไร้ความหมายหากเอาติดตัวไปไม่ได้หลังจากตายแล้ว เนื่องจากกษัตริย์ซาโลมอนมองเห็นว่ามนุษย์ส่วนใหญ่และรวมถึงตัวของกษัตริย์ซาโลมอนเองก็พยายามใช้ทั้งชีวิตเพื่อทำงานหนักหาเงินและสะสม หวังว่าจะใช้ชีวิตให้มีความสุขสบายและยืดชีวิตให้ยาวขึ้น พยายามรักษาสุขภาพภายนอกของตนเองอย่างดี จนลืมเวลาและทรัพย์สินที่อยู่ในฝ่ายจิตวิญญาณ ความจริงที่ทุกคนค้นพบคือ มนุษย์ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร? ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าจะตายวันไหน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้อนาคต กษัตริย์ซาโลมอนพยายามบอกสิ่งที่มนุษย์ควรทำที่สุด คือ การดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าในแต่ละวันอย่างคุ้มค่า วางแผนเป้าหมายของชีวิตไม่ใช่เพื่ออนาคตแต่ควรมุ่งเน้นไปที่พระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะสามารถช่วยให้แผนนั้นสำเร็จตามน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่คนส่วนใหญ่พยายามใช้ชีวิตของตนเองมุ่งเน้นไปที่อนาคตของตนเอง ฝันถึงสิ่งที่ต้องการ คิดถึงความสบายช่วงบั้นปลายของชีวิต จนลืมว่ามนุษย์ต้องตายและล้มเตรียมตัวเข้าสู่ช่วงชีวิตหลังความตาย

สุดท้ายกษัตริย์ซาโลมอนได้สรุปมุมมองที่เกี่ยวกับการเงิน ความมั่งคั่งและความรุ่งเรืองผ่านชีวิตของตนเองไว้ว่า ความร่ำรวยไม่ใช่สิ่งที่ดีเสมอไปและความทุกข์ก็ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายด้วยเช่นกัน มนุษย์ควรให้ความสำคัญกับผู้อื่น นั่นคือ พระเจ้าผู้ประทานสิ่งดี ถ้าหากมนุษย์ใช้ชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ มนุษย์จะเกิดความพึงพอใจในความเป็นอยู่ของตนเอง เช่นเดียวกับกษัตริย์ซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ที่ร่ำรวยที่สุดและใช้ชีวิตอย่างบ้าคลั่งในทรัพย์สินเงินทอง กลับพบว่าทรัพย์สินเงินทองมากมายเหล่านั้นไม่เคยเติมเต็มความต้องการของตัวเองเลย กษัตริย์ซาโลมอนจึงสรุปว่า “คนรักเงินย่อมไม่มีเงินและคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย” (ปัญญาจารย์ 5:10 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

2. คริสเตียนควรอยู่เหนืออำนาจของเงิน ไม่ใช่อยู่ใต้อำนาจของเงิน

จากคำสอนของเปาโลที่เขียนใน 1 ทิโมธี 6:9-10 “ส่วนคนเหล่านั้น ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเฝ้าฝัน และติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไปด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์” ซึ่งชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ตกอยู่ในอำนาจของเงินด้วยท่าทีในใจ คือ อยากรวย การรักเงินทองและความโลภ ซึ่งทำให้มนุษย์ตกอยู่ในบ่วงแร้วภายใต้อำนาจของเงิน เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ยกย่องให้เงินเป็นพระเจ้า พวกเขาจะตกอยู่ในอำนาจของมัน ซึ่งความเป็นจริงแล้วเงินไม่สามารถทำให้มนุษย์เป็นคนดีหรือชั่วได้ เพราะเงินไม่มีความดีหรือความชั่ว เพียงแต่เราเจตนาและท่าทีในใจของมนุษย์เท่านั้นที่จะเป็นตัวกำหนดร้ายดี และความโลภไม่ได้ขึ้นอยู่กับความจนหรือความรวย ความยากจนทำให้เกิดความโลภและความรวยทำให้คนไม่หายจากความโลภ การมีเงินทองมากไม่ได้หมายความว่าคนนั้นชั่วร้ายและการมีเงินทองน้อยก็ไม่ได้หมายความว่าคนนั้นชอบธรรม ขึ้นอยู่กับว่าคน ๆ นั้นมีท่าทีอย่างไรในจิตใจ เงินคือสิ่งที่ดีงามและเป็นสื่อกลางให้มนุษย์ใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ในเวลาเดียวกันเงินก็เป็นช่องทางที่นำมนุษย์ไปสู่การทดลอง อย่างที่กล่าวมาข้างต้นว่าเงินเป็นของพระเจ้าที่มอบให้มนุษย์ใช้เพื่องานของพระเจ้าและสามารถขอบพระคุณพระเจ้าผ่านเงินทองเหล่านั้นได้ เงินมาพร้อมกับอำนาจมากมายเกินกว่าที่มนุษย์จะสามารถรับมือได้ จึงเป็นเหตุที่มนุษย์ควรมอบการบริหารการเงินให้อยู่ภายใต้การครอบครองของพระเจ้าที่จะคอยชี้นำไม่ให้ไปสู่วนทางแห่งการล่อลวง และที่สำคัญมนุษย์จะได้ไม่ตกอยู่ในอำนาจของเงินตรา

3. คริสเตียนควรมีความพึงพอใจในพระเจ้า

“ไม่มีหนี้ ไม่มีหน้า” หมายถึง การเป็นหนี้เพื่อหน้าตาทางสังคม ซึ่งบางครั้งการเป็นหนี้ อาจจะเกินศักยภาพของตนเอง คำกล่าวนี้มีอิทธิพลต่อคนไทยในยุคสมัยหนึ่งและส่งผลกระทบต่อมาจนถึงปัจจุบันอย่างชัดเจน คนไทยเป็นหนี้เพิ่มขึ้น 2.6% ภายในระยะเวลา 2 ปี (2560-2562) ในขณะที่เดียวกันคน

ไทยไม่มีการออมเงินถึง 43% ภายในระยะเวลา 6 ปี (2556-2560) (Marketing, 2008) คนไทยคุ้นเคยกับการใช้เงินคนอื่นมากกว่าเงินตัวเอง พร้อมทั้งไม่มีก้นชนทางการเงิน คือครัวเรือนไทยมีทรัพย์สินทางการเงินไม่พอกับค่าใช้จ่าย ในช่วงเวลาที่สถานะทางการเงินมีความเสี่ยงสูง

นอกจากนี้ ผู้เขียนมองว่ายังมีสุขภาพจิตไทยที่ทำให้เห็นมุมมองของคนไทยที่มีต่อการเงิน คือ “เห็นข้างซี ซี้ตามข้าง” อยากรวย การรักเงินและความโลภเห็นได้จากสุขภาพจิตนี้ มนุษย์ล้วนมีความอิจฉาและการแข่งขันสูง ซึ่งหลายครั้งไม่ได้ประเมินศักยภาพของตัวเอง เมื่อเห็นข้างซี ก็อยากซี้ตามข้าง เห็นคนที่มีทรัพยากรมากทำสำเร็จก็อยากทำตาม แต่ตนเองไม่มีทรัพยากรพอที่จะทำ เมื่อฝันทำตามก็นำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ “เสียเงินไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้” คือ มุมมองของคนไทยในปัจจุบัน ซึ่งคนไทยให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ค่อนข้างสูง การใช้ชีวิตประจำวันจึงมีความยุ่งยากมากขึ้น เพียงเพราะว่าต้องการให้ภาพลักษณ์ของตนเองดีขึ้น ไม่ว่าจะต้องเดือดร้อนแค่ไหนก็ยอม แต่ไม่ยอมขายซีหน้าต่อคนอื่น จึงเป็นเหตุให้สถานะการเงินของครัวเรือนชักหน้าไม่ถึงหลัง

การเติบโตของเด็กในปัจจุบันส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาทางการเงิน หากเด็กเติบโตมาจากครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวยหรือมีฐานะปานกลาง พวกเขาไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องเงิน ไม่จำเป็นต้องหารายได้หรือทำงานเพื่อช่วยครอบครัว ไม่จำเป็นต้องเก็บเงินเพื่อเรียนต่อ เนื่องจากพวกเขาได้รับการปลูกฝังให้มินิสัยใช้เงินในการแก้ปัญหา ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเป็นนิสัยจนติดตัวเป็นผู้ใหญ่นอกจากนี้ยังพบว่ามีบางครอบครัวที่ส่งเสริมให้ลูกใช้เงินเกินความจำเป็น ไม่ปลูกฝังเรื่องการเงิน การวางแผนการเงินและการจัดการการเงินอย่างมีความรับผิดชอบ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่นำครัวเรือนไปสู่ปัญหาการเงิน จากสถิติข้างต้นพบว่าคนไทยออมน้อยลง เป็นหนี้เพิ่มขึ้น เป็นหนี้เร็วขึ้นและไม่สามารถปลดหนี้ได้จนทำให้เกิดสถานะหนี้บ้าน (สรา,ภาวนิสร์,และวิริยะ ดำรงค์ศิริ,2558) สาเหตุหลักเกิดจากพฤติกรรมของครัวเรือนที่มีความประมาทในการใช้จ่าย ไม่พึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมี แม้ว่าจะสามารถหารายได้ที่เพิ่มขึ้นก็ยังไม่พอจ่าย นอกจากนี้ครัวเรือนยังได้รับอิทธิพลและผลกระทบจากเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า เช่น ความรวดเร็วในการใช้จ่าย Mobile Banking การซื้อของออนไลน์ โซเชียลมีเดียโฆษณาชวนเชื่อ ฯลฯ ที่พยายามดึงความสนใจให้เกิดความต้องการต่อสิ่งนั้น ๆ (Just222,2020)

ในขณะเดียวกันพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ทรงสอนเกี่ยวกับความพึงพอใจ ซึ่งแบ่งออกอยู่ 2 รูปแบบ แบบที่ 1 ความพึงพอใจในตนเอง กล่าวคือ เมื่อความพึงพอใจตกอยู่ภายใต้อำนาจของมนุษย์ จึงเป็นการยากที่ทำให้ตนเองพึงพอใจอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่การงาน ครอบครัว ทรัพย์สิน จะตกอยู่ในอำนาจแห่งการดึงดูดที่ส่งผลให้ความพึงพอใจของตนวิ่งไล่ตามหาสิ่งที่ดีกว่า ไม่ว่าจะเป็นอย่างที่การงานที่ดีกว่า เงินเดือนเยอะกว่า รถคันใหม่ บ้านหลังใหญ่ ด้วยเหตุที่ความพึงพอใจอยู่ภายใต้อำนาจของมนุษย์ จึงบีบบังคับให้มนุษย์ไม่มีความพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองมี ส่งผลให้เป็นความผิดเล็กน้อยที่นำมนุษย์ไปสู่ความปรารถนาที่มากขึ้นและกว้างออกไป แต่ท้ายที่สุดความปรารถนานั้นจะนำไปสู่ความว่างเปล่า ตามที่ 1 ทิโมธี 6:9-10 บันทึกว่า “ส่วนคนเหล่านั้น

ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวน และติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์”

แบบที่ 2 ความพึงพอใจในพระเจ้า กล่าวคือ ความพึงพอใจไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีหรือสิ่งที่เป็น ความพึงพอใจมีรากฐานมาจากความรักของพระเจ้าที่มีต่อบรรดามนุษย์ทุกคน มนุษย์ควรเรียนรู้ที่จะพึงพอใจในพระเจ้ามากกว่าพึงพอใจในตนเองหรือทรัพย์สินที่มีอยู่ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม พระคริสตธรรมคัมภีร์คอยสอนให้มนุษย์ต่อสู้เพื่อมีความพึงพอใจในพระเจ้ามากกว่าที่จะต่อสู้เพื่อมีความพึงพอใจในตนเอง ฮีบรู 13:5 “ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”

นอกจากนี้พระเจ้ายังดูแลความเป็นอยู่ของผู้เชื่อ เมื่อมนุษย์ยอมให้พระเจ้าเป็นองค์เจ้านายก็ คงไม่มีอะไรต้องกังวลอีกต่อไป เพราะเจ้านายจะดูแลความเป็นอยู่เอง พระเยซูทรงทราบดีอยู่แล้วว่า มนุษย์ต้องการความเป็นอยู่ที่ดีและคอยย้ำเตือนเสมอว่า “อย่ากระวนกระวาย” เพราะชีวิตสำคัญกว่า ความเป็นอยู่ จะเกิดประโยชน์อะไรหากความเป็นอยู่ดีแต่ต้องเสียชีวิต พระเยซูจึงกล่าวเสมอว่า “อย่ากระวนกระวายถึงชีวิต” คำว่า ชีวิต หมายถึง ชีวิตในโลกนี้เพราะเป็นชีวิตที่ต้องการปัจจัย 4 กิน ดื่ม เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค แต่พระเยซูให้ความหมายคำว่าชีวิตอีกคำหนึ่ง “ชีวิตสำคัญยิ่งกว่า เครื่องนุ่งห่ม” หมายถึง ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ พระเยซูทรงสอนให้มนุษย์ลำดับความสำคัญถึงชีวิตจิต วิญญาณต้องมาก่อน จะเป็นอย่างไรหากมีอาหารแต่ไม่มีชีวิต (ฝ่ายจิตวิญญาณ) หรือมีเครื่องนุ่งห่มแต่ไม่มีร่างกาย (ฝ่ายจิตวิญญาณ) อาหารหรือเครื่องนุ่งห่มก็ไม่มีประโยชน์ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือมนุษย์ให้บรรลุถึงความพึงพอใจ นั่นคือ การจัดเตรียมความต้องการให้แก่มนุษย์ตามความจำเป็น ไม่ใช่จัดเตรียมความต้องการเพื่อตอบสนองความอยากได้ออยากมีของมนุษย์

4. คริสเตียนควรเป็นผู้รักษาที่ดีในเรื่องการเงิน

การเป็นผู้รักษาที่ดีในเรื่องการเงิน หมายถึง คนที่สามารถบริหารจัดการเรื่องการเงินที่เป็นไปตามแนวทางของพระเจ้าและตามบริบทของตนเองที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์เรียนรู้วิถีของพระเจ้าเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษาที่ดีในเรื่องการเงิน จึงสรุปว่าคริสเตียนควรเป็นผู้รักษาที่ดีและควรมีท่าทีที่ถูกต้องต่อการเงิน ดังนี้

4.1 คริสเตียนควรมีท่าทีที่ถูกต้องในการออมเงิน

พระธรรมมัทธิว 6:19-21 พระเยซูชี้แนะให้มนุษย์มีท่าทีในการสะสมทรัพย์สมบัติในแผ่นดินสวรรค์มากกว่าทรัพย์สมบัติในโลกนี้ การสะสมดังกล่าวไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งของหรือเงินทองเท่านั้น ยัง

หมายถึง การดำเนินชีวิตและการกระทำที่เป็นผลมาจากความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าอีกด้วย เพราะการมุ่งเน้นถึงทรัพย์สมบัติในสวรรค์นำไปสู่การจดจ่ออยู่กับพระเจ้า ถ้าหากจดจ่อกับการสะสมทรัพย์สมบัติในโลกนี้ พระเยซูมองว่าการจดจ่อมากเกินไปจะทำให้ลืมพระเจ้า “เพราะว่าทรัพย์ของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่น” (มัทธิว 6:21) นอกจากนี้พระเยซูยังพูดถึงคนที่ร่ำรวย จากเรื่องราวของเศรษฐีหนุ่มที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว 19:16-24 พระเยซูให้มุมมองแก่เศรษฐีหนุ่มจนเขามีท่าทีสลดใจและเศร้าใจ เพราะว่าเขารักทรัพย์สมบัติในโลกนี้ การที่พระเยซูตรัสกับเศรษฐีหนุ่มจนมีท่าทีสลด ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูไม่ให้ความสำคัญกับการออมเงิน แต่พระองค์กำลังสอนให้เศรษฐีหนุ่มให้มีท่าทีที่ถูกต้องต่อทรัพย์สินฝ่ายโลก ดังนั้นพระเยซูจึงกล่าวว่า “เป็นการยากที่คนรวยจะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 19:23) คนรวยที่พระเยซูกล่าวถึง คือ คนที่รักในความมั่งมีของตนเอง และไม่ได้รักพระเจ้าอย่างสุดใจ ด้วยเหตุนี้เศรษฐีหนุ่มจึงเศร้าสลด เพราะทรัพย์สมบัติเป็นพระเจ้าของเขา

4.2 คริสเตียนควรมีความคิดจดจ่ออยู่ที่พระเจ้า

พระธรรมมัทธิว 6:22-23 กล่าวถึงดวงตาของฟาริสีที่มีปัญหาทางสายตาดำยวิญญานที่ถูกบังด้วยทรัพย์สินเงินทองทำให้พวกเขาตกอยู่ในความมืดบอดดำยวิญญาน ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้กล่าวถึงความมืดบอดดำยจิตวิญญานว่า เมื่อเป้าหมายชีวิตมุ่งสู่กำไร ความร่ำรวยทรัพย์สินเงินทองในโลกนี้ จิตวิญญานจะถูกสิ่งเหล่านี้ขัดขวางหรือบดบังไม่ให้เห็นพระเจ้า ชีวิตก็จะมีประโยชน์อะไร (วีเอิร์สปี ,2553) ดวงตาก็ถูกใช้เปรียบเทียบเป็นสัญลักษณ์แทนความคิด หากดวงตาจดจ่ออยู่กับความสว่างทั้งร่างกายก็สว่าง หากจดจ่ออยู่กับความมั่งคั่งและความร่ำรวย ก็ทำให้จิตใจตกเป็นทาสรวมถึงความคิดก็ตกเป็นทาสด้วย หากจดจ่ออยู่กับการแสวงหากำไรในโลกนี้ ก็จะพบกับความว่างเปล่า หากจดจ่อกับพระเจ้าเป้าหมายการเงินจะไปในทิศทางที่ถูกต้อง พระเยซูทรงเปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์ต้องการให้มนุษย์จดจ่ออยู่ที่พระองค์เพื่อว่าเป้าหมายของมนุษย์จะอยู่ในแผ่นดินสวรรค์ ไม่ใช่การจดจ่ออยู่กับวัตถุและมีเป้าหมายเพียงแค่ความร่ำรวยในโลกนี้

นอกจากนี้พระเยซูมองว่ามนุษย์จะรับใช้พระเจ้ากับเงินทองพร้อมกันไม่ได้ หากมนุษย์เลือกเงินทอง ก็จะรับใช้เงินทอง หากมนุษย์เลือกพระเจ้า ก็จะรับใช้พระเจ้า แต่ผลลัพธ์แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ผลจากการรับใช้เงินทอง คือ ทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสและอยู่ในวังวนจนนำไปสู่ความพินาศ “ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวนและติดบ่วงแล้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป” (1 ทิโมธี 6:9) ผลจากการรับใช้พระเจ้า คือ เป็นคนมั่งมีในพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นผู้ประทานเงินทองให้มนุษย์เป็นคนมั่งมี ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของเงินทอง “เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (ฮักกัย 2:8) และคนมั่งมีสำหรับพระเจ้า คือ

คนที่มีความคิดจ้องอยู่ที่พระเจ้าและใช้ทรัพย์สินเงินทองของตนเป็นเครื่องมือที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นพรแก่ผู้อื่น เป็นประโยชน์ต่อพันธกิจของพระเจ้า มนุษย์ควรสำนึกเสมอว่าได้รับพรจากพระเจ้าและต้องนำพระพรที่ได้รับไปสู่คนอื่น ๆ ไม่ใช่มีไว้แต่ลุ่มหลงและตกอยู่ภายใต้อำนาจของเงินทอง

4.3 คริสเตียนควรแสวงหาแผ่นดินและความชอบธรรมของพระเจ้าก่อน

พระธรรมมัทธิว 6:33-34 พระเยซูทรงสรุปคำสอนโดยการแนะนำให้พยายามค้นหา สืบสาวถึงการครอบครองของพระเจ้าและยอมจำนนต่อพระเจ้า รวมถึงการอุทิศชีวิตรับใช้พระเจ้า ซึ่งถือว่าเป็นความสำคัญอันดับแรกสุด แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมให้ หมายถึง เพิ่มในสิ่งที่มีอยู่แล้ว ในสัดส่วนนี้ถือว่าอยู่ในความเชื่อของมนุษย์ พระเจ้าจะดูแลและจัดการส่วนนี้เอง บทบาทหน้าที่ของมนุษย์ คือ การแสวงหาพระเจ้า ต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด ทุกอย่างอยู่ในแผนการของพระเจ้าหมดแล้ว

4.4 คริสเตียนควรทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

หน้าที่ที่พระเจ้ามอบหมาย คือ ผู้อารักขา หน้าที่ที่ผู้อารักขา คือ การจัดการและดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า ถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก จากคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ที่ปรากฏในพระธรรมมัทธิว 25:14-30 ทำให้เห็นว่ามีคนอยู่ 2 ประเภทที่ชี้ให้เห็นการทำหน้าที่ ประเภทแรก คือ คนที่ทำอย่างสัตย์ซื่อ เขานำเงินตะลันต์และภาระหน้าที่ที่เจ้านายมอบหมายให้ทำอย่างเกิดผลและนำผลกำไรนั้นมามอบให้แก่เจ้านาย ส่วนคนประเภทที่สอง คือ คนที่ทำไม่อย่างสัตย์ซื่อ เขานำเงินตะลันต์ที่ได้ไปฝังดินและไม่ได้ทำหน้าที่ของตนเอง เพียงเพราะกลัวขาดทุนจนทำให้เงินตะลันต์นั้นไม่สามารถเกิดผลได้ ผลลัพธ์ของคน 2 ประเภทนี้ต่างกัน คนแรกหลังจากได้รับมอบหมายหน้าที่และทำอย่างสัตย์ซื่อจนสำเร็จ เขาได้รับคำชมจากเจ้านายและได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้เป็นผู้ดูแล จนนำไปสู่การพัฒนาทักษะต่าง ๆ และสามารถรับผิดชอบงานที่ใหญ่ขึ้น ส่วนคนที่ 2 เขาไม่ได้รับสิ่งใดเป็นค่าตอบแทน เพราะความกลัวการล้มเหลวเขาจึงนำเงินตะลันต์ไปฝังดินและไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่สามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่สามารถรับผิดชอบงานด้านอื่นได้เลย อาจจะเป็นคนไม่ก้าวหน้า เพียงเพราะกลัวความล้มเหลว

นอกจากนี้พระเจ้าทรงสอนให้มนุษย์เรียนรู้ผ่านพระราชกิจของพระองค์ คือ การให้ เพราะพระเจ้าทรงเป็นต้นแบบให้มนุษย์ทำตาม พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคน นี่คือ ภาระหน้าที่ตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการให้มนุษย์ทำ ดังนั้นควรใช้เงินตะลันต์ด้วยท่าทีที่มีความสัตย์ซื่อและทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความสัตย์ซื่อจนสำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก

4.5 คริสเตียนควรมีท่าทีที่ถูกต้องในการใช้เงิน

พระเยซูเตือนมนุษย์ให้ระวังและทิ้งเสียจากความโลภ จากคำอุปมาเรื่องเศรษฐีในพระธรรมลูกา 12:13-21 ทำให้เห็นว่าพระเยซูได้แนะนำเกี่ยวกับท่าทีการใช้เงินของมนุษย์ทุกคนด้วย พระองค์ชี้ให้เห็นเสมอว่าทรัพย์สินไม่ใช่เรื่องสำคัญมากกว่าชีวิตและความสัมพันธ์กับพระเจ้า ชีวิตจะทุกข์หรือสุข ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สินเงินทองหรือความมั่งคั่ง และการวางแผนถึงชีวิตหลังเกษียณก็สำคัญไม่แพ้กัน แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่า คือ การวางแผนชีวิตหลังความตายด้วย นั่นคือมีเป้าหมายไปที่ชีวิตนิรันดร์ การวางแผนการสะสมทรัพย์ให้เป็นคนมั่งมีหรือเก็บเงินไว้ซื้ออสังหาริมทรัพย์ของราคาแพง เพื่อใช้ในวัยหลังเกษียณถือว่าไม่มีประโยชน์เลย หากไม่ได้เตรียมตัวเข้าสู่ชีวิตหลังความตาย พระเยซูตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่ได้มีมั่งมีต่อพระพักตร์พระเจ้าเลย พระเยซูทรงทำนายให้มีวิสัยทัศน์หรือเป้าหมายไปที่อาณาจักรของพระเจ้าที่มีความมั่งคั่งและถาวรนิรันดร์มากกว่าอาณาจักรโลกนี้ที่อยู่ชั่วคราว ดังนั้นท่าทีการใช้เงินที่ถูกต้องควรเป็นหนทางที่นำไปสู่ความมั่งคั่งต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่ใช่ความมั่งมีในโลกนี้

คำสอนของพระเจ้าทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน คอยย้ำเตือนเสมอว่า “คนรักเงินย่อมไม่รักเงิน” (ปัญญาจารย์ 5:10) หรือ “การรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด” (1 ทิโมธี 6:10) แท้จริงแล้วเงินทองไม่ใช่สิ่งที่ชั่วร้ายและพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของอีกด้วย แต่พระคัมภีร์ย้ำว่าการรักเงินทองต่างหากคือความชั่วร้าย เพราะจะนำไปสู่ความโลภและทำให้คนห่างไกลจากพระเจ้า ห่างไกลจากความเชื่อ จะดีหรือชั่วไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงินทอง แต่ขึ้นอยู่กับมุมมองและทัศนคติในการใช้เงินของแต่ละคนมากกว่า

4.6 คริสเตียนควรถวายและช่วยเหลือผู้ขัดสน

เมื่ออิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว ชาวอิสราเอลทำการเฉลิมฉลองและระลึกถึงการทรงนำของพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนวิถีชีวิตเดิม ๆ คือ เป็นชนชาติที่เพนजरและอพยพไปที่ต่าง ๆ กลับกลายมาเป็นชนชาติที่มีแผ่นดินอาศัยอยู่และสามารถทำอาชีพได้อย่างมั่นคง พวกเขาจึงไม่ลืมที่จะเฉลิมฉลองและถวายผลแรกที่ได้จากผลผลิตทางการเกษตร พวกเขานำผลผลิตนี้ไปให้ปุโรหิตที่สถานนมัสการ เพื่อเป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและความมั่นคงเที่ยงแท้ในการนำอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนตามพระสัญญาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ชาวอิสราเอลแต่ละคนจึงมีโอกาสที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้าและประกาศความเชื่อของตนเองที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

นอกจากนี้ชาวอิสราเอลยังต้องถวายทศกึ่งหรือสิบลดเข้าสู่คลังพระวิหาร เพื่อนำไปเลี้ยงดูชาวเลวีที่ดูแลพระวิหาร ในสมัยของผู้เผยพระวจนะมาลาคีย์ประชาชนยกยอส่วนของพระเจ้า คือ ไม่ยอมถวายสิบลดเข้าสู่คลังพระวิหาร จึงทำให้เกิดปัญหา คือ ชาวเลวีไม่มีอาหารจึงเป็นเหตุต้องออกไปปลุกพืชพันธุ์ธัญญาหารเอง พระวิหารและการนมัสการพระเจ้าจึงถูกละเลยจากชาวเลวี ซึ่งถือว่าเป็น

หน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย แต่พระเจ้าทรงทำทนายชาวอิสราเอลว่าพระเจ้าจะเปิดประตูสวรรค์และเทพพรอย่างเหลือล้นมาให้แก่ชาวอิสราเอลจนไม่มีที่เก็บ พระพรของพระเจ้าขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของอิสราเอล หากพวกเขายังคงดำเนินชีวิตเหมือนเดิม คือ การยอมไม่ถวายคืนพระเจ้าทั้ง ๆ ที่ทุกสิ่งมาจากพระเจ้า เท่ากับว่าพวกเขาได้อ้อโกงองค์พระผู้เป็นเจ้า

จากเรื่องราวข้างต้นทั้งเรื่องของอิสราเอลต้องรักษาเทศกาลเกี่ยวกับการทำเกษตรกรรมและต้องนำผลแรกมาถวายเพื่อระลึกถึงพระสัญญาและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า และเรื่องของการถวายสิบลดที่พระเจ้าประทานทุกสิ่งให้และต้องคืนส่วนของพระองค์ การเป็นผู้อารักขาที่ดีควรทำตามแบบอย่างของพระเจ้าที่ทรงรักษาสัญญาและความสัตย์ซื่อของพระองค์ คริสเตียนควรระลึกถึงพระพรและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าด้วยและนำส่วนของพระเจ้าถวายแด่พระองค์ ไม่ใช่เพราะส่วนนั้น เป็นส่วนแบ่งของพระเจ้า แต่คือส่วนที่เป็นสื่อกลางหรือเครื่องมือที่จะเตือนใจของเราไม่ให้ลืมพระราชกิจของพระเจ้า เป็นส่วนที่จะนำไปสู่ทำที่แห่งการขอบพระคุณและที่สำคัญเป็นส่วนที่จะนำไปสู่การเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเป็นพยานถึงความสัตย์ซื่อและประกาศความเชื่อของตนเอง

นอกจากนี้พระเจ้ายังคาดหวังให้มนุษย์เลียนแบบพระเจ้าผ่านพระราชกิจของพระองค์ คือ การให้ พระเจ้าทรงรักมนุษย์ทุกคนและยังคาดหวังให้มนุษย์ดูแลซึ่งกันและกันด้วย พระประสงค์ของพระเจ้าคือ การใช้สิ่งทีพระเจ้าประทานให้ช่วยเหลือคนขัดสน ดูแลคนยากจน สิ่งเหล่านี้คือ พระประสงค์ของพระเจ้าที่พึงมีให้บรรดาคริสเตียนได้รักษาและปฏิบัติอยู่เสมอ “จะมีคนจนในแผ่นดินเสมอ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับให้ท่านเอื้อเฟื้อแก่พี่น้อง คนยากไร้ ผู้ขัดสนในแผ่นดินของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:11 ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

4.7 คริสเตียนควรแสวงหาความมั่งคั่งที่แท้จริง

จากเรื่องราวของ 2 ครอบครัวที่ชี้ให้เห็นถึงความมั่งคั่งที่แท้จริงในองค์พระผู้เป็นเจ้า คือ ครอบครัวของคาอินและครอบครัวของเสท ที่ปรากฏในพระธรรมปฐมกาล 4:17-26 โดยครอบครัวของคาอินประสบความสำเร็จด้านวัตถุที่สามารถมองเห็นและมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก ทั้งการสร้างเมือง สัตว์เลี้ยงมากมาย เป็นต้นตระกูลของช่างทำเครื่องมือทองสัมฤทธิ์และเหล็กต่าง ๆ แต่ความสำเร็จและความรุ่งเรืองเหล่านี้กลับอยู่ห่างไกลพระเจ้าและไม่มีพระเจ้าอยู่ในความสำเร็จเหล่านั้นเลย (มอรา, มเบเว, มบูกัว, ไฟเฟอร์, และกรูเดิม, 2563) ส่วนครอบครัวของเสทแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีความสำเร็จด้านวัตถุที่สามารถมองเห็นและไม่มีความสำเร็จรุ่งเรืองเลย ไม่มีทรัพย์สินเงินทอง ไม่มีความร่ำรวย ไม่ได้เป็นต้นตระกูลของช่างเครื่องมือทองสัมฤทธิ์เช่นเดียวกับครอบครัวของคาอิน แต่ครอบครัวของเสทกลับร้องออกนามพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระเจ้า นี่คือ ความมั่งคั่งที่แท้จริง นอกจากนี้พระเจ้ายังประทานความสามารถที่จะชื่นชมยินดีให้แก่ครอบครัวของเสท แม้ว่าจะไม่พบความสำเร็จด้านวัตถุที่มองเห็น พวกเขาสามารถมีความสุขและชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ (วอร์

เรน,2555) คริสเตียนควรมีความมั่งคั่งเช่นเดียวกับครอบครัวของเสท แม้ว่าจะไม่พบความสำเร็จในด้านวัตถุที่มองเห็น แต่สามารถมีความสุขและชื่นชมยินดีได้ การเงินของครัวเรือนจะมั่งคั่งได้ ก็ต่อเมื่อพบความมั่งคั่งที่แท้จริงในองค์พระผู้เป็นเจ้า

สรุป

จากการศึกษาแหล่งข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทยทั้งศึกษาและตีความจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ ศึกษาจากคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆอย่างเฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับการเงินและเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า รวมถึงศึกษาจากแหล่งข้อมูลบริบทสังคมไทยในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องและผลกระทบที่มีต่อการเงินของครัวเรือนไทย เพื่อนำมาวิเคราะห์หาสาเหตุหลักที่ทำให้ครัวเรือนไทยเกิดปัญหาและขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้า สามารถสรุปคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทยได้ ดังนี้

สาเหตุหลักที่ส่งผลกระทบต่อการเงินของครัวเรือนไทยมากที่สุด คือ พฤติกรรมของครัวเรือนไทยที่ใช้จ่ายอย่างประมาท ส่งผลให้การเงินครัวเรือนไทยมีปัญหาโดยตลอด เพราะเป็นผลลัพธ์ของคำสอนที่สืบทอดกันมารุ่นสู่รุ่นและเป็นผลจากการปลูกฝังพฤติกรรมตั้งแต่เด็ก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละครอบครัวที่บ่มเพาะพฤติกรรมการใช้เงิน ซึ่งครัวเรือนไทยขาดความเข้าใจในระบบเศรษฐกิจระดับจุลภาคหรือครอบครัว ส่งผลให้ครัวเรือนไทยไม่สามารถวางแผนการเงินได้อย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งครัวเรือนไทยใช้จ่ายเงินด้วยความประมาท จึงเป็นสาเหตุหลักของปัญหา

คริสเตียนไทยไม่น้อยที่ใช้ทั้งชีวิตในการแสวงหาเงินจนลืมแสวงหาพระเจ้าใช้ทั้งชีวิตเพื่อสะสมทรัพย์สมบัติในโลกนี้และตกอยู่ภายใต้อำนาจของเงินตรา ทั้งนี้ สืบเนื่องจากคนไทยมีพฤติกรรมการใช้จ่ายอย่างประมาทคริสเตียนไทยจึงมีพฤติกรรมและมุมมองต่อการเงินที่ผิดไป หลายคนมองว่าเงินเป็นส่วนสำคัญมากที่สุด หากไม่มีเงินชีวิตก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ เงินคือพระเจ้าที่ดลบันดาลสิ่งสารพัดให้ตามความต้องการหรือมองว่าคนรวยเป็นคนบาป คนยากจนเป็นคนชอบธรรม คริสตจักรบางแห่งให้ความสำคัญกับคนรวยเพียงเพราะว่าคนรวยถวายเงินมากกว่า บางคนก็ให้ความสำคัญกับบำเหน็จในสวรรค์สุดโต่งเกินไปและเอาความคิดของตัวเองไปตัดสินคนอื่น มุมมองเหล่านี้ยังคงมีอยู่ในคริสตจักรและในชีวิตของคริสเตียนไทย

อย่างไรก็ตามความไม่เข้าใจเกี่ยวกับระบบการเงินและมุมมองที่ผิดต่อการเงิน สามารถแก้ไขได้ด้วยการสอนและปลูกฝังคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนที่อยู่บนพื้นฐานบริบทสังคมไทยในปัจจุบัน พร้อมทั้งประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปสู่พฤติกรรมที่ถูกต้องในการใช้จ่ายเงิน

ด้วยเหตุนี้คริสเตียนไทยควรมีแนวคิดและมุมมองที่ถูกต้องตามหลักคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของคริวเรือนไทยที่ชี้ให้เห็นว่า เงินมาพร้อมกับอำนาจและความโลภคอยล่อลวงมนุษย์ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของเงิน เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์มีความพึงพอใจในตนเอง เขาจะตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งการดึงดูดที่ส่งผลให้มนุษย์ต้องวิ่งไล่ตามหาสิ่งที่ดีกว่า ดังนั้น การบริหารการเงินของคริวเรือนควรอยู่ภายใต้การครอบครองของพระเจ้าและมนุษย์ ควรเรียนรู้ที่จะมีความพึงพอใจในพระเจ้ามากกว่าพึงพอใจในตนเองและทรัพย์สินที่มีอยู่ไม่ว่าจะน้อยหรือมากก็ตาม เพราะพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของเงินและเงินไม่ใช่พระเจ้า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์เป็นผู้รักษาที่ดีและมีท่าทีต่อเงินที่ถูกต้องตามหลักคริสต์ศาสนศาสตร์ เพื่อเงินจะเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่นำไปสู่ท่าทีแห่งการขอบพระคุณพระเจ้าและเป็นพระพรแก่คนอื่น ๆ ต่อไป

หากคริสเตียนไทยเรียนรู้ระบบเศรษฐกิจคริวเรือนอย่างถูกต้องและเรียนรู้มุมมองของพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่มีต่อการเงิน จะส่งผลให้คริสเตียนไทยสามารถเข้าใจการเงินได้มากขึ้น จะมีท่าทีที่ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาจะใช้เงินเพื่อเป็นพระพรแก่พันธกิจของพระเจ้าและแก่ผู้อื่นไม่ใช่การแสวงหากำไรในโลกนี้ เขาจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าผ่านการเงินของเขา เขาจะสามารถเรียนรู้ถึงความชื่นชมยินดีและสามารถขอบพระคุณพระเจ้าได้ไม่ว่าจะมีทรัพย์สินมากหรือน้อยก็ตาม เขาจะไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของเงินแต่เขาจะให้พระเจ้าครอบครองการบริหารการเงินของเขา

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่คริสตจักรควรสอนและปลูกฝังคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของคริวเรือนไทยให้แก่สมาชิก โดยเฉพาะเด็ก ๆ ที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพราะเมื่อพวกเขาเติบโตมาจะได้มีมุมมองที่ถูกต้องต่อการเงินและมีพฤติกรรมการใช้เงินตามหลักคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของคริวเรือนไทย คริสตจักรควรสอนให้เข้าใจถึงที่มาและความสำคัญของเงิน ท่าทีที่ถูกต้องตามพระคริสตธรรมคัมภีร์และหลักการบริหารการเงิน ซึ่งคริสตจักรสามารถนำองค์ความรู้ทั้งพระคริสตธรรมคัมภีร์และระบบการเงินมาสู่การเรียนรู้ในคริสตจักร เพื่อว่าทุกคนจะมีการปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันที่อยู่บนพื้นฐานความเข้าใจเดียวกันและสามารถเติบโตเป็นผู้เชื่อที่เข้มแข็งและมีคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของคริวเรือนที่เหมาะสมกับบริบทไทย

นอกจากคริสตจักรจะรับผิดชอบในการสอนคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินแล้ว ครอบครัวควรมีส่วนในการสอนหลักคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินด้วย ไม่ใช่การผลักภาระหน้าที่ให้คริสตจักรอย่างเดียว ครอบครัวควรนำหลักคำสอนนี้ไปปฏิบัติเพื่อคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของคริวเรือนไทยจะเกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นคริสต์ศาสนศาสตร์ที่มีชีวิต ซึ่งจะเกิดการฝึกฝนจนมีมุมมองที่ถูกต้องต่อการเงินและทำให้พฤติกรรมการใช้เงินอยู่ในทิศทางที่ถูกต้อง พร้อมทั้งสอดคล้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเงินอยู่หลายประการ ซึ่งงานวิจัยนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับมุมมองที่มีต่อการเงินในภาพรวมและค่อนข้างกว้าง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อคริสเตียนไทยและเป็นการพัฒนาในด้านวิชาการมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเสริมสร้างและพัฒนาคริสตจักร ครอบครัวและบุคคลให้เติบโตบนรากฐานพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างถูกต้องและเป็นแบบอย่างให้กับคนรุ่นต่อไป ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิจัยภาคสนามที่เกี่ยวกับเรื่องการเงินของครัวเรือนไทย เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทยที่เหมาะสมต่อคริสตจักร ครอบครัวและบุคคลต่อไป
2. ควรสร้างบทเรียนที่เกี่ยวกับคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทยที่เหมาะสมต่อคริสตจักรครอบครัวและบุคคล เพื่อเป็นต้นแบบในการวางแผนการเงินของครัวเรือนและสามารถเกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ควรมีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเงินของครัวเรือนไทยในเรื่องอื่น ๆ เช่น คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินเป็นหนี้ของครัวเรือนไทย คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องผลแรกที่เหมาะสมกับบริบทไทย คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องสืบลดที่เหมาะสมกับบริบทไทย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Harper, Ian. (2011). *Economics for Life: An economist reflects on the meaning of life, money and what really matters*. Brunswick East, Vic: Acorn Press.
- Just222. (2020). *Marketeer*. สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2021 จาก <https://marketeeronline.co/archives/165648>
- Marketing. (พฤศจิกายน 2008). *Marketingoops*. สืบค้นเมื่อ พฤศจิกายน 2020 จาก www.marketingoops.com: <https://www.marketingoops.com/reports/behaviors/5-facts-thailand-household-economics/>
- Moneybuffalo. (ตุลาคม 2014). *Money Buffalo*. สืบค้นเมื่อ มีนาคม 2020 จาก www.moneybuffalo.in.th: <https://www.moneybuffalo.in.th/business-economy/แนวโน้ม-เศรษฐกิจ-ไทย-ปี-2563>
- กรุงเทพธุรกิจ. (2560). *กรุงเทพธุรกิจ*. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2563 จาก www.bangkokbiznews.com: <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/898723>

- กฤษฎา สังขมณี. (2550). *การเงินและการธนาคาร*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- เกรียงกานต์ กาญจนะโกคิน. (2560). *กรุงเทพธุรกิจ*. สืบค้นเมื่อ ธันวาคม 2563 จาก www.bangkokbiznews.com: <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/464962>
- พลวุฒิ สงสกุล. (2561). *The standard*. สืบค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 2564 จาก <https://thestandard.co/thai-people-buy-lottery-2-5-hundred-billion/>
- มณฑานี ดันดีสุข. (2550). *เงินเรื่องใหญ่ที่โรงเรียนไม่เคยสอน*. กรุงเทพฯ: ออฟฟิศเมท.
- มอรา, ไมเคิล โอเทียโน; มเบเว, คอนราด; มบูกัว, เคน; ไพเพอร์, จอห์น และ กรูเต็ม, เวนย์. (2563). *ข่าวประเสริฐแห่งความมั่งคั่งและรุ่งเรือง?เสาะหาข่าวประเสริฐที่แท้จริง*. แปลโดย สาทรราชฤทธิ์ ปัทมา, โวทเบิร์ก เดวิด, โวทเบิร์ก รุจิรา, บ.ก., และ IMB (International Mission Board). แอฟริกา: The Gosple Coalition.
- ริชาร์ด วอร์เรน. (2555). *ฉันอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร*. แปลโดย สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร. กรุงเทพฯ: สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.
- วีเอิร์สปี, วอร์เรน ดับเบิลยู. (2553). *จงรักดี*. แปลโดย ดารณี ประดับขนานรัตน์, บ.ก., และ พรเทพ คัดสุระ. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- สรา ซีนโซคสันต์, ภวานิศร์ ชวัลลี, และ วิริยะ ดำรงค์ศิริ. (2558). 8 ข้อเท็จจริงปัญหาการเงินของครัวเรือนไทย. สืบค้นเมื่อ ตุลาคม 2563 จาก https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_30Oct2019.aspx
- สมใจ รักษาศรี. (2554). *คำเทศนาบนภูเขา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- องค์การอมตธรรม. (2558). *พระคริสตธรรมคัมภีร์อมตธรรมร่วมสมัย ฉบับอธิบาย ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่*. กรุงเทพฯ: องค์การอมตธรรม.

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”
ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล
The Importance of the Phrase ‘That you may that I am the Lord’
in the Book of Ezekiel to the Lives of the Israelites.

ครูศาสนามัทธีว เชียงเนา¹

Matthew Chiangnao

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล เนื่องจากพระธรรมเอเสเคียลเป็นช่วงเวลาที่ยิสราเอลเผชิญกับความทุกข์ยากลำบาก ถือว่าเป็นอีกครั้งที่ชนชาติอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นทาส และในช่วงเวลาที่ทุกข์ยากลำบากนี้ พระวณะของพระเจ้าที่ตรัสมาถึงชนชาติอิสราเอลบ่อยครั้งว่า “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

ดังนั้นงานวิจัยนี้มุ่งหาความหมายและความสำคัญของวลีนี้ที่มีต่อการดำเนินชีวิตอิสราเอล โดยรวบรวมวลีนี้ ศึกษาความหมายต้นฉบับจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ฉบับ Westminster Leningrad Codex (WLC) วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้จัก พระนามของพระเจ้า “ยาห์เวห์” ศึกษาบริบทสังคม วัฒนธรรม ความเชื่อ และสภาพชีวิตของชนชาติอิสราเอลในช่วงแรกของการกำเนิดชนชาติอิสราเอลจนถึงในพระธรรมเอเสเคียล นำมาวิเคราะห์เพื่อค้นหาความหมาย และความสำคัญที่พระเจ้ามีพระประสงค์ให้อิสราเอลรู้จักพระเจ้า

จากการศึกษาพบว่าสภาพของอิสราเอลแตกต่างจากจุดเริ่มต้นของชนชาติอิสราเอลในสมัยของโมเสสที่มีพันธสัญญาและบทบัญญัติจากพระเจ้าอย่างมากและดำเนินไปในทิศทางที่ไม่เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งสาเหตุของการเปลี่ยนไปของอิสราเอลมาจากการรู้จักพระเจ้าที่ไม่ถูกต้องชัดเจนอย่างที่ควรจะเป็น นำไปสู่การดำเนินชีวิตที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า และทรงลงโทษอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์ เพื่อจะทำให้อิสราเอลกลับมารู้จัก มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง และดำเนินชีวิตให้สมกับชนชาติของพระยาห์เวห์

คำสำคัญ รู้จัก ยาห์เวห์ อิสราเอล

¹ ศิษยาภิบาลคริสตจักรเป็นหนึ่ง มหาวิทยาลัยพะเยา Email : Chiangnao@gmail.com

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ
ชนชาติอิสราเอล

Abstract

This study has the objective of studying the meaning and the importance of the phrase ‘that you may know that I am the Lord’ towards the lives of the Israelites in the Book of Ezekiel. As the time of Ezekiel was a time of hardship for the Israelites, they thought that they had to go into slavery once again. In this difficult time the word of God often spoke to them: “for that you to know that I am Yahweh”. This research therefore focuses on the meaning and significance of this phrase for the lives of the Israelites by compiling all occurrences of the phrase, studying the original meaning in the Hebrew Language (WLC) and in related literature. Besides that, the divine name “Yahweh”, the context in society, culture, beliefs, and life conditions of the Israelites during the early days of the Israelites and in Ezekiel will also be investigated. This study will then analyze the findings to discover why God intended Israel to know him. This study shows that the spiritual situation of the Israelites in Ezekiel’s’ time is very different from the beginnings of the Israelites in the times of Moses there was a covenant and law from God. – they do not follow the will of God. The reason for Israel's decline comes from not knowing God in the right way, not as clear as it should have been. That led to a life that is against the will of God and so he punished Israel according to his promises. God did this to make himself known to Israel, so that they have a right relationship with him and live a life that is appropriate to the people of the Lord.

Keywords: To Know, YHWH, Israel

บทนำ

เนื่องจากสถานการณ์คริสเตียนในปัจจุบันมีความหลากหลายในกลุ่มคณะนิกายมากขึ้น ซึ่งหนึ่งในปัจจัยหลักของการแยกหรือก่อเกิดคณะนิกายต่างๆ นั้นคือ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า หรือความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า โดยเมื่อเกิดความเข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้าจะก่อเกิด การตอบสนองเป็นรูปแบบการกระทำขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นการนมัสการ การแต่งกาย สถาปัตยกรรม ของคริสตจักร รวมไปถึงการดำเนินชีวิตที่จะสอดคล้องกับความเข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้านั้น และเกิดเป็นลักษณะพื้นฐานชีวิตคริสเตียน หรือเรียกได้ว่าเป็น “วิถีชีวิตคริสเตียน” กอร์ดอน ดี. พี และดักลาส สตวร์ท. (2017) กล่าวไว้ว่า “Orthodoxy คือความเชื่อที่ถูกต้อง Orthopraxy คือ การปฏิบัติที่ถูกต้อง” ทั้งสองจะเป็นสิ่งที่สอดคล้องกันอย่างเลี่ยงไม่ได้

ข้าพเจ้าเป็นศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรฯ ได้เห็นถึงวิถีชีวิตคริสเตียนของสมาชิกต่อการ รับผิดชอบต่อพระเจ้าในชีวิตที่แตกต่างกันออกไปของแต่ละคน ซึ่งวิถีชีวิตคริสเตียนดังกล่าว นั้นเป็นผลมาจากความเข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้าที่เขาเข้าใจ และสำแดงออกมาเป็นรูปแบบ ของการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องต่อน้ำพระทัยพระเจ้า

กอร์ดอน ดี. พี และดักลาส สตวร์ท. (2017) ได้อธิบายให้เห็นว่า “สื่อที่ประกอบด้วยตา” มีพลังในการเพิ่มการจดจำต่อสิ่งที่พูดออกมา บางครั้งพระเจ้าตรัสให้ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าให้ กล่าวถ้อยคำพร้อมทั้งกระทำเชิงสัญลักษณ์ด้วยเช่นเดียวกัน เพื่อช่วยตอกย้ำให้เห็นภาพ จากการศึกษาพระธรรมเอเสเคียลได้เห็นถึงประเด็นดังกล่าวที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมเอเสเคียล คือ ชีวิตเอเสเคียลทำตามสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสแก่เขาให้กระทำมากมาย และบางอย่างที่เขากระทำก็เป็น สิ่งที่ขัดต่อความเข้าใจ แต่เอเสเคียลก็ทำสิ่งเหล่านั้นตามที่พระเจ้าตรัสแก่เขา สิ่งต่างๆ ที่เอเสเคียล ได้กระทำไปนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่เอเสเคียลทำขึ้นด้วยความคิดของตนเอง แต่เป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้าที่ กำลังตอกย้ำบางสิ่งให้กับอิสราเอลให้เข้าใจถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล

ในพระธรรมเอเสเคียลมีวลีหนึ่งที่ปรากฏบ่อยครั้งคือ “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ซึ่ง พระเจ้ากำลังสื่อสารบางอย่างกับชนชาติอิสราเอลในเวลานี้ จากการศึกษาจากการอธิบายจากคู่มือ การตีความพระคัมภีร์ หรือการอธิบายความหมายที่สำคัญของประโยคที่น่าสนใจนี้ พบว่าหนังสือ ทั่วไปในภาษาไทยได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้น้อยมาก และไม่มีการศึกษาความหมายของ ประโยคนี้ในระดับเชิงลึก ซึ่งบริบทเบื้องหลังของอิสราเอลในเวลานั้นมีความสอดคล้องและคล้ายคลึง กับบริบทที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ในเรื่องความเข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้าส่งผลต่อวิถีชีวิตคริสเตียน ซึ่งในบริบทของเอเสเคียลนั้นได้เน้นย้ำวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” เพื่อให้อิสราเอลเข้าใจถึง พระลักษณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง ซึ่งการรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้นจะส่งผลให้อิสราเอล มีวิถีชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง จึงนำมาสู่การศึกษาว่าความเข้าใจ การรู้จัก พระลักษณะ หรือความเชื่อที่ถูกต้องในพระเจ้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชนชาติอิสราเอล

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล

จากประเด็นดังกล่าวนี้จึงส่งผลให้ผู้ศึกษามีความสนใจและต้องการศึกษา “ความสำคัญของวลี ‘เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์’ ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล”

2. วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาความหมายของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียล
2. เพื่อศึกษาบริบทของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียล
3. เพื่อศึกษาความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล

3. คำถามการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย (Research Questions / Hypothesis)

จากการศึกษาความหมาย ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอลอย่างไร

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits)

1. เข้าใจความหมายของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียล
2. ทราบถึงความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียล
3. เกิดแนวทางพื้นฐานของการดำเนินชีวิตผู้เชื่อที่จะรู้จักพระเจ้าอย่างถูกต้องนำไปสู่การตอบสนองต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างเหมาะสม

5. ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเอกสารที่เน้นการศึกษาจากพระคัมภีร์ วรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และศิษยาภิบาล “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลทั้งหมด และในการวิจัยครั้งนี้ใช้พระคัมภีร์ทั้งหมด 2 ฉบับได้แก่

1. พระคัมภีร์ภาษาฮีบรู ฉบับ Westminster Leningrad Codex (WLC)
 2. พระคัมภีร์ภาษาไทย ฉบับมาตรฐาน 2011 (THSV) ของสมาคมพระคริสตธรรมไทย
- ซึ่งตลอดการใช้ข้อพระคัมภีร์ในการวิจัยครั้งนี้ไม่ระบุที่มา หากมีการใช้พระคัมภีร์เพิ่มเติมจะทำการระบุที่มาของพระคัมภีร์ที่ท้ายข้อพระคัมภีร์นั้น

6. วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

วิจัยนี้เป็นการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาผ่านทางแนวคิด ทฤษฎีบทความ หนังสือ และสืบค้นจากฐานข้อมูลออนไลน์ ที่มีเนื้อหาอันเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว

จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้านั้นมาเข้าสู่กระบวนการตีความและปรับใช้โดยผ่านทางข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อดังต่อไปนี้

6.1 ศึกษาพระธรรมเอเสเคียล

อ่านพระธรรมเอเสเคียลทั้งหมด 48 บท เพื่อศึกษาถึงโครงสร้างโดยรวมของพระธรรมเอเสเคียล โดยเน้นย้ำในตอนที่มีวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” ปรากฏอยู่ และศึกษารูปแบบการเขียนของพระธรรมเอเสเคียลแล้วเข้าสู่การวิเคราะห์บริบท

6.2 ศึกษาวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

รวบรวมวลีนี้ที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมเอเสเคียลทั้งหมด เพื่อทำการศึกษาความหมายของวลีนี้ โดยละเอียดถึงการใช้ และความหมายเชิงลึก พร้อมทั้งแยกวิเคราะห์วลีนี้ตามบริบทต่างๆ ที่วลีนี้ปรากฏอยู่ ศึกษาถึงรูปแบบของวลี การใช้ขึ้นต้นหรือจบประโยค ความหมายของวลีนี้ที่กำลังสื่อสารถึงผู้คนกลุ่มไหน พร้อมทั้งศึกษาถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นๆ ของวลีนี้

6.3 ศึกษาบริบทเบื้องหลัง

ศึกษาข้อมูลบริบทเบื้องหลังพระธรรมเอเสเคียลทั้งหมด เพื่อเข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพระธรรมเอเสเคียล โดยใช้คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของพระธรรมเอเสเคียล พร้อมทั้งศึกษาความเป็นมาของชนชาติอิสราเอล พื้นฐาน วิถีชีวิต และอัตลักษณ์ของชนชาติอิสราเอล เปรียบเทียบกับสภาพของชนชาติอิสราเอลในสมัยของเอเสเคียล

6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบของการวิเคราะห์บริบททางประวัติศาสตร์และการศึกษาความหมายของคำ และรูปประโยคที่วลีนี้ปรากฏ เพื่อค้นหาความหมาย ความสำคัญ หรือจุดประสงค์ของวลีนี้ที่ปรากฏอยู่ และนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ ประยุกต์สู่บริบทปัจจุบัน

7. ผลการวิจัย (Research Results)

7.1 ศึกษาความหมายของวลี

รวบรวมวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” พระธรรมเอเสเคียลปรากฏวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” ทั้งหมด 72 ครั้ง ซึ่งจะปรากฏอยู่ในรูปต่างๆ อาจไม่ได้เป็นเพียงแค่ “เพื่อเจ้า” เท่านั้น มีการบันทึกไว้แตกต่างกันไป แต่ยังคงรูปแบบและเนื้อหาของวลีไว้ ซึ่งการรวบรวมครั้งนี้จะทำการแปลจากภาษาฮีบรู เพื่อจะสามารถเข้าใจถึงความหมายแท้จริงได้ ในภาษาฮีบรูได้ใช้ทั้งหมด 11 รูปแบบ จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1. รูปพหูพจน์ บุรุษที่ 3 (พวกเขา, เขาทั้งหลาย, ประชาชาติทั้งหลาย) ทั้ง 4 คำในภาษาฮีบรูมีความหมายเดียวกัน พบทั้งหมด 39 ครั้ง 2. รูปพหูพจน์ บุรุษที่ 2 (พวกเจ้า, เจ้าทั้งหลาย) พบทั้งหมด 26 ครั้ง และ 3. รูปเอกพจน์ บุรุษที่ 2 (เจ้า, คุณ) พบทั้งหมด 7 ครั้ง

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ
ชนชาติอิสราเอล

สาเหตุที่ต้องแปลจากภาษาฮีบรูเนื่องจากวลีนี้ 72 ครั้งในภาษาไทยจะรวบรวมออกมาได้ถึง
9 ความหมาย หากแปลมาจากภาษาเดิมแม้จะมีทั้งหมด 11 รูปแบบ แต่ความหมายยังอยู่ใน 3 แบบ
ทั้ง 72 ครั้ง

จากการรวบรวมวลีนี้ที่ปรากฏในรูปแบบต่างๆ ในพระธรรมเอเสเคียลทั้งหมด 72 ครั้ง ด้วย
ความหมายของคำสำคัญในวลีที่ประกอบด้วยคำว่า “**YH**” (อ่านว่า ยาดา) “**รู้จัก**” ที่ไม่ได้เป็นเพียง
แค่การรู้จักเพียงแค่อำนาจ หรือรู้ในระดับของความรู้ แต่เป็นการรู้จักในระดับของการมีความสัมพันธ์
สนิทสนมใกล้ชิดกัน และอีกคำคือ “**YHWH**” (อ่านว่า ยาร์เวห์) ซึ่งเป็นพระนามของเฉพาะของพระเจ้า
ที่ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก เป็นผู้ให้กำเนิดทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และ
ทรงเปิดเผยพระองค์เองต่ออับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และชนชาติอิสราเอล ผู้เป็นพระเจ้าที่ทรงเลือก
ชนชาติอิสราเอลให้เป็นชนชาติของพระองค์นี่อีกด้วย ทำให้ชนชาติอิสราเอลเป็นชนชาติของพระ
เจ้า พระยาร์เวห์ และเป็นพระนามที่มีภาพของการช่วยกู้จากการเป็นทาสในอียิปต์ที่ปรากฏอยู่ใน
พระธรรมอพยพบทที่ 3:14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า
“ไปบอกชนชาติอิสราเอลตั้งนี้ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า เราเป็นทรงใช้ข้าพเจ้ามาหา
ท่านทั้งหลาย’ ”

7.2 จำแนกวลีตามโครงสร้างพระธรรมเอเสเคียล

พระธรรมเอเสเคียลแบ่งออกเป็น 5 ตอน ซึ่งการปรากฏของวลีนี้ จะอยู่ในส่วนที่ 2-4 เท่านั้น
ซึ่งบทนำ (1-3) และส่วนสุดท้าย นิมิตเรื่องพระวิหารใหม่ (40-48) ไม่มีวลีนี้ปรากฏอยู่เลย และในแต่ละ
ส่วนมีการแบ่งเรื่องราวออกตามโครงเรื่องพระธรรมเอเสเคียล โดยจะรวบรวมวลีตามโครงเรื่อง
ภาค 1 : พยากรณ์ถึงกรุงเยรูซาเล็ม 4-24 ปรากฏทั้งหมด 34 ครั้ง ภาค 2 : พยากรณ์ถึงประชาชาติ
25-32 ปรากฏทั้งหมด 18 ครั้ง ภาค 3 : ความหวังสำหรับอนาคต 33-39 ปรากฏทั้งหมด 20 ครั้ง

เมื่อได้จำแนกวลีออกตามโครงสร้างของพระธรรมเอเสเคียลจะเห็นได้ว่า วลีนี้จะปรากฏอยู่ใน
ส่วนของ 1.พยากรณ์ถึงกรุงเยรูซาเล็ม หรือการพิพากษาชนชาติอิสราเอล 2.พยากรณ์ถึงประชาชาติ
หรือการพิพากษาชนชาติอื่น 3.ความหวังสำหรับอนาคต หรือพระสัญญาแห่งความหวังสำหรับอนาคต
ของชนชาติอิสราเอล ปรากฏ 3 ส่วนนี้เท่านั้น และไม่พบที่อื่นอีกเลยในพระธรรมเอเสเคียล

7.3 วลีนี้กล่าวถึงใคร

ซึ่งในวลีนั้นๆ ไม่ได้ระบุชัดเจนว่ากล่าวถึงใคร แต่การกล่าวถึงบุคคลที่ได้รับวลีนี้ได้ปรากฏอยู่
ในข้ออื่นในบทนั้นๆ ซึ่งเป็นบริบทเดียวกันกับที่วลีนี้ปรากฏอยู่ หรือเป็นบริบทใกล้เคียงของวลีนั้น
1.ชนชาติอิสราเอล 2.ชนชาติอื่นๆ เมื่อได้จำแนกวลีนี้ออกว่ากล่าวถึงบุคคลใด จากทั้งหมด 72 ครั้ง
วลีนี้ตรัสกับชนชาติอิสราเอลมากที่สุด 34 ครั้ง ยังสามารถรวม ผู้อาวุโส ผู้นำ หรือเจ้านายของ
อิสราเอลอีก 6 ครั้ง และพวกผู้เผยเท้จอีก 4 ครั้ง เพราะบุคคลเหล่านี้ก็เป็นชนชาติอิสราเอลเช่นกัน

ดังนั้นวลีนี้ตรัสกับอิสราเอลมากถึง 44 ครั้ง ตรัสกับชนชาติอื่น 27 ครั้ง ซึ่งสามารถรวมกับมนุษย์ทุกคนอีก 1 ครั้งเข้าไปในชนชาติอื่นนอกเหนืออิสราเอล

ดังนั้นวลีนี้ไม่ได้เพียงสื่อสารกับชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่เชื่อในพระยาห์เวห์เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงชนชาติอื่น ที่ไม่เชื่อในพระยาห์เวห์ด้วย พระเจ้ามีพระประสงค์ให้ชนชาติอิสราเอล และไม่ใช้ชนชาติอิสราเอลมารู้จักพระยาห์เวห์ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่รู้จักพระนามของพระองค์เพียงเท่านั้น แต่เข้าใจและรับรู้ถึงฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์อย่างแท้จริง พร้อมมีการตอบสนองอย่างถูกต้องตามการรู้จักพระยาห์เวห์ด้วย

7.4 วลีนี้ทำหน้าที่ใดในประโยค

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลของวลีนี้ จะพบได้ว่าวลีนี้ทำหน้าที่อยู่ 2 แบบดังนี้

7.4.1. สรุปรื่องทั้งหมด จะเป็นการจบประโยคหรือเรื่องที่กำลังสื่อสารด้วยวลีนี้ ซึ่งทำให้เข้าใจได้ว่า วลีนี้เป็นการสรุปถึงความสำคัญของเรื่องที่เกิดขึ้น วลีนี้จะวางอยู่ท้ายประโยค

7.4.2. สรุปและเชื่อมไปสู่ประโยคต่อไป เป็นการจบประโยคที่ยังคงจะมีเนื้อหาต่อไป วลีนี้จะวางอยู่ต้นประโยค ซึ่งจะตามด้วยบางอย่างที่จะเกิดขึ้น เป็นรูปแบบของการกระทำที่ต่อมาจากวลีนี้ปรากฏ แต่ก็ยังเป็นการสรุปเนื้อหาของเรื่องที่เกิดขึ้น

แม้ว่าวลีนี้จะอยู่ต้นประโยคหรืออยู่ท้ายประโยค แต่ยังคงทำให้ที่ในการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาทั้งหมด Green, David E and others (1986, น. 471) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้วลีนี้มักจะเป็นการสำแดงตนของพระเจ้า และมักอยู่หน้าการกระทำของพระเจ้าเพื่อให้รู้ว่าจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นหรือเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเขาแล้ว จุดประสงค์ของสิ่งเหล่านั้นก็เพื่อที่จะให้เกิดการ “รู้จัก” กับพระยาห์เวห์ หรือมีความหมายอีกว่า “ทำให้เป็นที่รู้จัก” หรือ “ประกาศให้รู้” ผ่านเหตุการณ์นั้นๆ และเหตุการณ์เหล่านั้นจะเป็นพระเจ้าเองที่เป็นผู้กระทำให้บุคคลนั้นได้รู้จักพระเจ้า Walther Zimmerli (1982) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า ความรู้ การรู้จัก หรือการยอมรับในพระยาห์เวห์จะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อได้เผชิญหน้ากับการกระทำของพระยาห์เวห์ จึงเป็นรูปแบบของการปรากฏของวลีนี้ เพื่อให้สนใจในการกระทำของพระเจ้า ที่ไม่ได้เน้นเพียงแค่ความรู้เรื่องศาสนศาสตร์เท่านั้น แต่เน้นถึงการกระทำของพระเจ้า วลีนี้จึงเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญของการกระทำที่พระเจ้าทรงกระทำโดยมุ่งเน้นไปที่มนุษย์ และบทสรุปสุดท้ายของการกระทำต่างๆ นั้น ก็เพื่อให้เกิดการสนใจในพระเจ้า และการยอมรับพระเจ้าในหมู่มนุษย์

7.5 ศึกษาความสำคัญของวลี

เมื่อได้รวบรวม จำแนก และจัดกลุ่มวลีนี้แล้ว ได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูล สามารถแบ่งลักษณะความสำคัญของวลีนี้ออกได้ 3 แบบดังนี้

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล

7.5.1. การพิพากษาลงโทษอิสราเอล ลักษณะในแบบนี้จะมีการกล่าวถึงความผิดบาปของอิสราเอลที่ได้กระทำ และด้วยความผิดนั้นทำให้เขาได้รับการลงโทษจากพระเจ้า หรือจะเป็นการกล่าวถึงการลงโทษที่พระเจ้าจะทำกับอิสราเอลก่อน และตามด้วยการกล่าวถึงความผิดบาปที่เขาได้กระทำ ซึ่งจะเป็นในรูปแบบนี้ 37 ครั้ง เมื่อวิเคราะห์จากข้อมูลตัวอย่างในรูปแบบแรกนี้ จะมีการกล่าวถึงความผิดของอิสราเอลทั้งประชาชนทั่วไป ผู้นำ ผู้อาวุโส เจ้านายของอิสราเอล และพวกผู้เผยพระวจนะเท็จ ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นความผิดของชนชาติอิสราเอลทั้งชาติ กลุ่มคนทุกระดับ เมื่อวิเคราะห์จะเห็นความผิดอยู่ 2 ด้าน

1. ด้านความเชื่อ ประกอบด้วย การนมัสการพระอื่น ทำรูปเคารพ ด้านความเชื่อจะเป็นเรื่องของชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้าโดยตรง ซึ่งในบริบทนี้ทำให้เห็นว่าชนชาติอิสราเอลมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ไม่ถูกต้อง ละทิ้งความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และหันไปหาพระอื่น ความผิดในด้านนี้ทำให้อิสราเอลมีวิถีชีวิตที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะในเวลานั้นอิสราเอลมีความเชื่อที่ผสมผสานกับความเชื่อของพระอื่นและรูปเคารพจากชาติอื่นๆ อีกด้วย

2. ด้านวิถีชีวิต ประกอบด้วย การดูแลคนยากจน เด็กกำพร้า หญิงหม้าย ความสัมพันธ์ของผู้คนในชุมชนสังคมของอิสราเอล จะมีชีวิตสัมพันธ์กับผู้คนรอบข้างตามพระบัญญัติของพระเจ้า และเห็นได้ว่าอิสราเอลมีวิถีชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้านำไปสู่วิถีชีวิตที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า และในเวลานั้นอิสราเอลมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า อีกทั้งได้ทำผิดต่อพระเจ้ามามากมาย เพราะเขาได้เอาทัศนคติของความเชื่อต่างชาติเข้ามาผสมกับความเชื่อในพระยาห์เวห์ ด้วยความเชื่อนี้ทำให้เขามีพฤติกรรม และวิถีชีวิตที่เป็นไปตามสิ่งที่เขาเชื่อ ดังนั้นความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้านำไปสู่การมีวิถีชีวิตที่ถูกต้องด้วย เพราะทั้ง 2 สิ่งนี้สอดคล้องกัน

7.5.2. พระเจ้าทรงแก้แค้นศัตรูของอิสราเอลและชาติอื่นๆ เพราะเขาทำให้อิสราเอลเสื่อมเสีย แม้อิสราเอลจะดำเนินชีวิตที่ไม่ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทำตัวไม่ดีท่ามกลางประชาชาติ แต่อิสราเอลยังคงเป็นชนชาติของพระเจ้า เพราะพระสัญญาของพระองค์ที่ทรงมีต่อบรรพบุรุษของอิสราเอล และพระองค์ยังคงมั่นคงตามพระสัญญาของพระองค์ที่มีกับอิสราเอล ถ้าอิสราเอลทำผิดต่อพันธสัญญาที่พระเจ้ามีกับเขา พระเจ้าจะทรงลงโทษเขาด้วยพระองค์เอง แต่การที่ชนชาติอื่นเข้ามากระทำต่ออิสราเอลด้วยความคิดคำพูด การกระทำ ที่เป็นการดูหมิ่น เยาะเย้ย ทำให้อิสราเอลได้รับความอับอาย หรือนำอิสราเอลหันจากพระเจ้าไป พระเจ้าจะทรงกระทำกับเขา (ชนชาติอื่น) เช่นเดียวกับที่เขากระทำต่ออิสราเอล เพราะชนชาติอิสราเอลถือเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า สิ่งที่จะเกิดกับอิสราเอลพระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินเพียงผู้เดียวเท่านั้น และสิ่งนี้ทำโดยมีจุดประสงค์คือ

“เพื่ออิสราเอลและชนชาติอื่นๆ หรือบรรดาชนชาติทั่วโลกจะรู้ว่าเรา (ผู้ทรงกระทำกับเขา) คือยาห์เวห์ (พระเจ้าของอิสราเอล)” และยังรวมถึงการที่บรรดาชนชาติเหล่านั้นได้ทำการทารุณอย่างรุนแรงต่อมนุษย์ด้วยกันเอง พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือคนทุกชาติจะนำการพิพากษามาหยังชนชาติเหล่านั้นด้วย เพราะความโหดร้ายของเขามที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

7.5.3. พระเจ้าทรงมีพระสัญญาแห่งการรักษา ฟืนฟู ช่วยกู้ และลบมลทินให้กับอิสราเอล เมื่อถึงเวลาที่อิสราเอลต้องเผชิญกับการลงโทษของพระเจ้า และรับการลงโทษไว้แล้ว พระเจ้าทรงเปลี่ยนการกล่าวโทษมาสู่ความหวัง การฟืนฟู การช่วยกู้ และการชำระให้สะอาดจากมลทิน เป็นพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอลในช่วงเวลาแห่งความหมอดหวังตกอยู่ในความทุกข์กายและทุกข์ใจ พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเกิดเพราะความผิดบาป มลทินของอิสราเอล แต่ต่อจากนี้ไปพระเจ้าจะทรงนำอิสราเอลกลับมาอีกครั้ง และพระองค์จะปกป้อง ดูแล ปกครองอิสราเอล เป็นพระสัญญาถึงอนาคตที่มั่นคงของอิสราเอล อิสราเอลจะอยู่ภายใต้การดูแลของพระเจ้าตลอดไป และพระเจ้าจะทรงสำแดงพระองค์เองต่ออิสราเอล แล้วเมื่อทุกสิ่งเกิดขึ้นตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้นั้น อิสราเอลจะรู้ว่า “เรา” (ผู้ฟืนฟู ช่วยกู้ และทรงมีพระเมตตาต่ออิสราเอล) คือ “ยาห์เวห์” (พระเจ้าที่ทรงสำแดงต่อบรรพบุรุษของอิสราเอลมาโดยตลอด)

8. บทสรุปและข้อเสนอแนะ (Conclusion and Suggestions)

8.1 ความหมายของการรู้จักพระยาห์เวห์

“**יְהוָה**” (อ่านว่า ยาดา) และ “**יהוה**” (อ่านว่า ยาห์เวห์) เป็นคำที่สำคัญของวลีนี้ จึงมีความหมายได้ว่า การรู้จักพระยาห์เวห์ และไม่ใช่การรู้จักเพียงพระนามของพระองค์คือ “ยาห์เวห์” เท่านั้น แต่เป็นการรู้จักในระดับของความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันอย่างมาก เสมือนความสัมพันธ์ของสามีภรรยา ดังเช่นที่ปรากฏใน (ปฐมก. 4:1, ปฐมก. 24:16, และ 1พทษ. 1:4) ซึ่งพระคัมภีร์ฉบับแปลไทยได้แปลว่า “เพศสัมพันธ์” แต่ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ยาดา” จึงทำให้เห็นถึงความหมายของคำที่มีความหมายในระดับลึก ดังความสัมพันธ์ของสามีและภรรยาที่รู้จักถึงหัวใจความต้องการของกันและกัน ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ทั้งสองชอบไม่ชอบ รังเกียจหรือไม่รังเกียจ และทำให้เป็นที่พอใจซึ่งกันและกันอยู่เสมอ ดำรงความสัมพันธ์ต่อกันและกันด้วยความรัก จนเรียกว่าเป็นเนื้อเดียวกัน (ปฐมก. 2:24) ซึ่งในพระวจนะของพระเจ้าได้ให้ภาพของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลเหมือนดังสามีภรรยา เช่น พระธรรมโฮเซยาห์ และบทเพลงซาโลมอน ซึ่งในพันธสัญญาใหม่พระเยซูก็ได้เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของผู้เชื่อที่เป็นดังเจ้าสาว (มธ. 25:1-13) และ

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ
ชนชาติอิสราเอล

อาจารย์เปาโลก็เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูคริสต์กับผู้เชื่อ (อฟ. 5:21-33) ในพระธรรม
เอเสเคียลจึงมุ่งให้คน 2 กลุ่มเข้าใจถึงความหมายของการรู้จักพระยาห์เวห์อย่างลึกซึ้งดังนี้

8.1.1. อิสราเอลรู้จักพระเจ้า การรู้จักพระยาห์เวห์ของอิสราเอลไม่ใช่แค่การรู้ว่า
พระยาห์เวห์เป็นผู้ใด แต่มีประสบการณ์กับพระยาห์เวห์อย่างไร ในจุดเริ่มต้นของชนชาติ
อิสราเอลนั้น อับราฮัมผู้เป็นบิดาแห่งชนชาติอิสราเอล เพราะพระสัญญาของพระยาห์เวห์
เริ่มต้นขึ้นกับอับราฮัม (ปฐมก. 12) อับราฮัมจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้รับการทรงเลือกจากพระเจ้า
ที่เที่ยงแท้เที่ยงคี่ที่มีพระนามว่า “ยาร์เวห์” เพื่อจะเข้ามามีความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์
เป็นการส่วนตัว โดยอับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของอิสราเอล และเหตุการณ์ที่สำคัญของชน
ชาติอิสราเอล นั่นคือเหตุการณ์ที่อิสราเอลพบกับพระเจ้าที่ภูเขาซีนาย ณ ที่นั้นพระเจ้าทรง
พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล โดยพันธสัญญานี้นับเป็นข้อผูกมัดระหว่าง
อิสราเอลกับพระยาห์เวห์ที่จะเป็นพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล และอิสราเอลจะเป็น
ประชากรของพระเจ้า ที่ภูเขาซีนายพระเจ้าทรงตั้งมาตรฐานของความสัมพันธ์ระหว่าง
ชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้า เพื่อให้การรู้จักพระเจ้าไม่เป็นนามธรรมอีกต่อไป แต่จะมีการ
แสดงออกเป็นรูปธรรม ผ่านทางบทบัญญัติ พิธีกรรม กฎหมาย กฎเกณฑ์ และเทศกาลต่างๆ
เพื่อจะให้สิ่งเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดของการเป็นประชากรของพระเจ้า และย้าอิสราเอลให้ม
ความสัมพันธ์ที่จะรู้จักกับพระเจ้าโดยผ่านทางการทำตามสิ่งเหล่านี้อย่างสัตย์ซื่อ และจริงใจ
ต่อพระเจ้าในวิถีชีวิตประจำวัน อิสราเอลต้องกระทำด้วยการตระหนักรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรง
บัญญัติ นั้น เพื่อที่เขาจะรู้จักกับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา และใน
พันธสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับอิสราเอลที่ภูเขาซีนายนั้น มีเงื่อนไขของพันธสัญญาอย่าง
ชัดเจน เมื่ออิสราเอลทำตามพันธสัญญาพระยาห์เวห์จะปกป้อง อวยพร และคุ้มครอง
อิสราเอล แต่หากอิสราเอลละเมิดพันธสัญญาไม่เชื่อฟัง พระยาห์เวห์จะลงโทษอิสราเอลตาม
เงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ (ฉธบ. 27-28)

8.1.2. ประชาชาติต่างๆ รู้จักพระยาห์เวห์ เมื่ออิสราเอลเป็นประชากรของพระเจ้า
พระประสงค์ของพระเจ้าไม่ได้หยุดอยู่เพียงแคชนชาติอิสราเอล แต่พระเจ้ายังคงประสงค์ให้
ชนชาติอิสราเอลเป็นเครื่องบ่งชี้แก่บรรดาประชาชาติให้เข้ามารู้จักพระยาห์เวห์ด้วย และใน
ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล มีเหตุการณ์หลายครั้งที่พระเจ้าสำแดงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
ไม่ใช่เพื่อให้อิสราเอลได้รู้จักเท่านั้น แต่เพื่อให้ชนชาติอื่นได้รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระยาห์
เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลอีกด้วย เช่น ดาวิดสู้กับโกลิอัท (1 ซมอ. 17) คำอธิษฐานของ
เฮเซคียาห์ (2 พกษ. 19:8-19) หลิงหม้ายชาวศาเรฟัท (1 พกษ. 17:24) นาอามาน (2 พกษ.
5:15) เยโรบอตาของโมเสส (อพย. 18:11) เห็นได้ชัดเจนว่า พระเจ้าประสงค์ให้อิสราเอลที่

เป็นชนชาติที่ของพระเจ้าสะท้อนถึงพระยาห์เวห์ ให้กับบรรดาประชาชาติให้ได้เข้ามารู้จักพระยาห์เวห์

8.2 ความสำคัญของการรู้จักพระยาห์เวห์

เมื่อมาถึงจุดนี้ ความสำคัญของวลี “เพื่อ...รู้จักพระยาห์เวห์” คือ เมื่อรู้จักในระดับของความหมายที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว ความสัมพันธ์นั้นจะส่งผลต่อการกระทำที่แสดงออกมา เฮนรี แบล็คคาบี (2005) ได้ให้มุมมองความสัมพันธ์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ จะช่วยให้ดำเนินชีวิตได้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เพราะสัมพันธ์ภาพของมนุษย์กับพระเจ้าจะสำแดงออกมาเป็นรูปธรรมในการดำเนินชีวิต ตัดสินใจเลือกกระทำสิ่งต่างๆ โดยที่ความสัมพันธ์นั้นเป็นสิ่งที่มิมีอิทธิพลอยู่เบื้องหลังซึ่งในพระธรรมเอเสเคียลวลีนี้สื่อความสำคัญของการรู้จักพระยาห์เวห์ไปถึงคน 2 กลุ่มใหญ่ 1.ชนชาติอิสราเอล 2.ชนชาติต่างๆ

8.2.1. ชนชาติอิสราเอล วลีนี้สื่อสารไปถึงชนชาติอิสราเอลให้มารู้จักพระเจ้า ผ่านการกระทำบางอย่างที่พระเจ้าจะทรงกระทำ และการกระทำของพระเจ้านั้นจะเป็นการย้ำถึงความสัมพันธ์ ที่นำไปให้อิสราเอลกลับมารู้จักพระเจ้า มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอีกครั้ง ความสำคัญของวลีนี้จึงเน้นไปความสัมพันธ์ส่วนตัว ที่เขาจะต้องได้เผชิญหน้ากับพระเจ้า และรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง เพราะเมื่ออิสราเอลได้รู้จักพระเจ้าคือเมื่อมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด เปรียบความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดตั้งสามภรรยาแล้ว อิสราเอลจะรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า และรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย สิ่งใดเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง ด้วยการรู้จักนั้นจะส่งผลให้อิสราเอลดำเนินชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า คือ เชื่อฟังพระเจ้าและทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างเข้าใจว่าแท้จริงแล้ว สิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้นั้น คือ ชีวิตที่เป็นพระประสงค์ และเป็นชีวิตที่มีคุณค่าสูงสุด

8.2.2. ชนชาติต่างๆ พระเจ้าประสงค์ที่จะสำแดงพระองค์เองต่อบรรดาประชาชาติทั่วโลกเช่นกัน และพระองค์จะทรงสำแดงผ่านทางชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่ถือว่าเป็นประชากรของพระเจ้าสูงสุด (ปฐมก. 12:2-3) ชนชาติอิสราเอลจะเป็นพร และบรรดาประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพรเพราะชนชาติอิสราเอล การสำแดงของพระยาห์เวห์ที่ทรงสำแดงต่อชนชาติอื่นในพระธรรมเอเสเคียลนี้ จะเน้นไปในเรื่องกรรมสิทธิ์ของการเป็นประชากรของพระยาห์เวห์ ชนชาติอื่น หรือพระอื่นไม่มีสิทธิ์จะกระทำการสิ่งใดกับอิสราเอล ถ้าพระยาห์เวห์ผู้นี้ไม่อนุญาต ดังนั้นชนชาติต่างๆ ที่ถูกกล่าวถึงในพระธรรมเอเสเคียลเป็นประเทศที่มีส่วนกระทำต่ออิสราเอลด้วย ความคิด คำพูด และการกระทำ ซึ่งจากพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอล (ปฐมก. 12:3) ที่พระเจ้าตรัสว่า “เราจะสาปคนที่แข่งเจ้า” พระเจ้าจึงได้กระทำตามพระสัญญาที่พระเจ้ามีไว้กับอิสราเอล และยิ่งกว่านั้นชนชาติ

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ
ชนชาติอิสราเอล

ทั้งหลายจะได้รู้จักพระยาห์เวห์เช่นกัน และเมื่อเขาเข้ามารู้จักพระยาห์เวห์แล้ว เขายัง
สามารถเข้ามาอยู่ในความสัมพันธ์นี้เช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอลได้ด้วย ซึ่งพระเจ้าไม่ได้
กีดกัน ซึ่งมีวิธีการและตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่คนนอกชนชาติอิสราเอลสามารถเข้ามาเป็น
คนในชนชาติแห่งกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าได้

8.3 ข้อเสนอแนะ

1. การรู้จักพระยาห์เวห์อย่างสมควรเป็น ไม่ได้เป็นเพียงการรู้จักแค่ชื่อ หรือรู้จักเพียงความรู้
เท่านั้น แต่การรู้จักนี้ เป็นการรู้ในระดับที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เปรียบได้กับความสัมพันธ์ของสามี
ภรรยา ที่มีการรู้จักกันในภาพแห่งความสัมพันธ์ เข้าอกเข้าใจ และสามารถกล่าวได้ว่าเป็นเนื้อเดียวกัน
ซึ่งจะไม่สามารถแยกออกจากกันได้ โดยการรู้จักอย่างแท้จริงในพระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าที่สำแดง
พระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอล และยังมีพระราชกิจมากมายตลอดประวัติศาสตร์ ทั้งยังทรงเป็น
พระเจ้าเดียว พระเจ้าที่แท้จริง นอกจากพระองค์ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย และพระเจ้าผู้ทรงมี
พระนามเฉพาะว่า “ยาห์เวห์” ผู้ที่ทรงสำแดงพระองค์เองให้มนุษย์ได้รู้จักพระองค์

2. ความสำคัญเมื่อรู้จักพระยาห์เวห์ การรู้จักพระเจ้านั้น คือ ความเชื่อ ความเข้าใจที่มีต่อ
พระเจ้า หากสิ่งนี้มีความไม่ชัดเจนหรือเป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น สิ่งนั้นจะนำไปสู่การกระทำที่
แสดงออกตามความเชื่อ ความเข้าใจที่มี เพราะความเชื่อที่มีส่งผลโดยตรงต่อการปฏิบัติ เห็นได้จาก
อิสราเอลที่มีความเชื่อหันไปหารูปเคารพและพระอื่น จึงมีการถวายบูชาแด่พระนั้น และจะพัฒนาไปสู่
วิถีชีวิตที่ผิดจากพระประสงค์ของพระเจ้า จุดประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้า คือ ประสงค์ให้อิสราเอล
ดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงบัญชาเขาไว้ ให้เชื่อฟัง รักษาพระบัญญัติ และดำเนินตาม
กฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าประสงค์การเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของอิสราเอล แต่พระองค์
ทรงเริ่มต้นจากภายในคือ การที่อิสราเอลจะต้องกลับมามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง โดยรู้จักพระยาห์เวห์
ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด และเมื่อเขารู้จักพระยาห์เวห์แล้ว การดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอลจะ
เปลี่ยนแปลงไป

3. วิธีการทำให้รู้จักพระยาห์เวห์ สำหรับพระเจ้าที่ประสงค์ให้อิสราเอลรู้จักพระองค์ พระเจ้า
เลือกการกระทำตามพันธสัญญาที่พระองค์ทรงตรัสไว้ พระองค์ก็ไม่ต้องการบังคับเขา เพราะพระเจ้า
ทรงยุติธรรมเสมอ ให้อิสราเอลได้เลือกเส้นทางของตนเอง หากเส้นทางนั้นจะนำไปสู่ความพินาศก็ตาม
พระองค์ได้ส่งผู้เผยพระวจนะตักเตือนเขาเสมอ แต่การกลับใจเป็นการเลือกของอิสราเอล หากเขาทำ
ผิดตามพันธสัญญาที่ได้มีไว้ต่อกัน พระองค์ก็ทรงกระทำตามพันธสัญญาที่มีไว้ด้วย

4. ชนชาติแห่งกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลทรงเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้ทรงเลือก
ไว้ให้เป็นชนชาติของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพันธสัญญาของพระเจ้า (ลนต. 26:12) ตามที่พระเจ้าทรง
เรียกอับราฮัมเพื่อให้เป็นบรรพบุรุษของชนชาติใหญ่ ชนชาติอิสราเอล การที่อิสราเอลทรงเป็นชนชาติ
ของพระเจ้านั้น ทำให้เห็นถึงสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้าที่ทรงมีต่อชนชาติ แม้อิสราเอลจะดำเนิน
ชีวิตที่ไม่ถูกต้องสิทธิในการลงโทษและพิพากษานั้นเป็นของพระเจ้า หากชนชาติอื่นได้กระทำกับ
ชนชาติอิสราเอลด้วยคำพูด การกระทำ หรือแม้กระทั่งความคิดในใจ พระเจ้าจะทรงลงโทษเขาด้วย
เพราะกรรมสิทธิ์แห่งการพิพากษาลงโทษอิสราเอลนั้นเป็นของพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น

5. พระลักษณะของพระยาห์เวห์ การสำแดงของพระองค์เพื่อให้เป็นที่รู้จักนั้น พระองค์ทรงสำแดงตามพระลักษณะของพระองค์ที่พระองค์ได้เคยเปิดเผยต่ออิสราเอล (อพย. 34:6-7) พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธโดยการพิพากษาลงโทษอิสราเอล เพราะความผิดบาปที่เขาได้กระทำต่อพระเจ้า (อสค. 4-33) เมื่อเขาทำผิดพันธสัญญาพระเจ้าทรงทำตามเงื่อนไขของพันธสัญญาของการไม่เชื่อฟัง (ฉธบ. 27-28) แต่เมื่ออิสราเอลได้รับโทษตามที่พระเจ้าทรงลงโทษแล้ว พระองค์ก็ทรงสำแดงพระลักษณะแห่งพระเจ้าผู้ปลอบโยน และพระเจ้าแห่งการช่วยกู้ (อสค. 34-48) พระองค์ไม่ทรงกล่าวโทษเขาอีกต่อไป เพราะพระลักษณะของพระเจ้าคือ พระองค์ทรงบริสุทธิ์ ยุติธรรม มีพระพิโรธ แต่ไม่ทรงกริ้วเป็นนิตย์ เปี่ยมด้วยความรัก และพระเมตตา (สดด. 103:8-9, นสม. 1:3, ยนา. 4:2, ยอล. 2:13) ตามพระลักษณะของพระเจ้านั้นพระองค์ทรงมีพระพิโรธ แต่ไม่ได้ปรากฏว่าพระองค์ทรงเป็นพระพิโรธ แต่กลับปรากฏว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก (1ยน. 4:16)

6. หนทางสู่การรู้จักพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเลือกความทุกข์ยากลำบากที่จะเข้ามาและทำให้เขารู้จักพระยาห์เวห์ เพราะในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เมื่อมีความทุกข์ยากเกิดขึ้นกับเขาโดยที่เขาไม่สามารถจัดการกับความทุกข์ยากนั้นได้ด้วยตัวเอง เขาจะหาที่พึ่งให้กับตัวเองเพื่อจะหลุดพ้นจากความทุกข์ยากนั้น และนั่นเขาจึงกลับมาหาพระเจ้า (พระยาห์เวห์) ผู้ที่จะช่วยเขาให้รอดพ้นจากสถานการณ์ความทุกข์ยากนั้น

7. การรู้จักพระยาห์เวห์ที่สมบูรณ์ ภายหลังจากเกิดการรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าจะทรงให้ความรู้เรื่องราวของพระองค์เต็มอยู่ในแผ่นดินโลก พระเจ้าที่จะทรงประทานให้มนุษย์มีความรู้ในเรื่องของพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียว เหมือนอย่างที่เราเปิดเผยพระองค์ต่อบรรดาชนชาติอิสราเอล (ยรม. 31:34, อสย. 11:9, ฮบก. 2:14) และพระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระองค์ต่อมนุษย์อย่างสมบูรณ์ โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ (ยน. 1:14, 17-18) พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงพระเจ้าแก่มนุษย์ให้รู้จักอย่างชัดเจน (ยน. 14:6-7) พระเยซูคริสต์ทรงเปิดเผยว่าพระองค์ทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้าพระบิดา (ยน. 17:21) โดยพระเยซูคริสต์มนุษย์ได้รับการสำแดงพระเจ้าแล้วอย่างชัดเจน และพระองค์ทรงสอนให้เราติดสนิทอยู่ในพระเยซูคริสต์ คือ มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระองค์ รู้จักกับพระองค์อย่างแท้จริง เป็นความสัมพันธ์ การรู้จักอย่างคำว่า “ยาดา” ที่รู้จักอย่างเป็นหนึ่งเดียวกันในความสัมพันธ์

เอกสารอ้างอิง

- กอร์ดอน ดี. พี, ดักลาส สตวอร์ท. (2017). *อ่านพระคัมภีร์อย่างไรให้คุ้มค่า*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร
- ดอน เฟลิมมิง. (2003). *คู่มืออธิบาย พระคัมภีร์ เล่มที่ 5*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ บีซีอี
- ไดเออร์, ซาลส์ เอช และดไวท์ เพนเทคอสต์, เจ. (2009). *เอเสเคียล-ดาเนียล*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จีพี.
- มิลลาร์ด เจ. อีริคสัน. (2009). *ศาสนศาสตร์คริสเตียน*. กรุงเทพฯ : พระคริสตธรรมกรุงเทพ BBS.
- ไมค์ สตีเฟน. (2004). *พระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และคุณคือส่วนหนึ่ง*. เชียงใหม่ : ม.ป.พ.
- ไรต์, คริสโตเฟอร์ เจ. เอช. (2020). *หวานล้ำกว่าน้ำผึ้ง*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- เฮนรี่ แบล็คคาปี. (2005). *เดินตามน้ำพระทัย*. กรุงเทพฯ : สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.

ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อการดำเนินชีวิตของ
ชนชาติอิสราเอล

Carley, Keith William. (1975). *Ezekiel among the prophets : a study of Ezekiel's place
in prophetic tradition*. London: SCM Press.

Cloud Henry, Townsend John. (2009). *How People Grow*. Zondervan.

Green, David E, Botterweck, G. Johannes and Ringgren, Helmer. (1986). *Theological
Dictionary of the Old Testament. Volume 5*. Grand Rapids, William B. Eerdmans.

Stalker, David Muir Gibson. (1971). *Ezekiel / Introduction and
commentary* / SCM Press.

Warlow John M. (2018). *The C.U.R.E for Life*. Ocean Reeve Publishing Publisher.

Zimmerli, Walther (1982). *I AM YAHWEH*. Atlanta, John Knox Press

ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี

Spiritual needs of the elderly in their 70's

ครูศาสนาวิรุฑธ แก้วใจ¹

Weerayut Kaewjai

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี ซึ่งเป็นกรณีศึกษาคริสตจักรชัยสวัสดิ์ที่ผู้วิจัยเป็นศิษยาภิบาลอยู่เวลานี้ ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุในคริสตจักร และช่วยให้ผู้ทำพันธกิจด้านผู้สูงอายุสามารถตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุได้อย่างเหมาะสม

จากการศึกษากลุ่มเป้าหมายครั้งนี้พบว่า ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุแบ่งออกเป็นสามประการหลัก คือ 1) ต้องการมั่นใจในชีวิตหลังความตาย เป็นความมั่นใจในความรอดจากพระเจ้า และมั่นใจในพระสัญญาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่จะได้ไปอยู่กับพระเจ้าเมื่อเผชิญหน้ากับความตาย 2) ต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า เช่น ประสบการณ์ได้เห็นการอัศจรรย์ การได้รับคำตอบจากการอธิษฐาน รวมทั้งการสัมผัสชีวิตในฐานะผู้เชื่อ และ 3) ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า เป็นความช่วยเหลือในยามปกติและยามวิกฤติของชีวิต นอกจากนี้ความต้องการด้านจิตวิญญาณที่กล่าวข้างต้น ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ยังช่วยขยายความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการด้านอื่นๆ นอกเหนือจากความต้องการด้านจิตวิญญาณด้วย เช่น ต้องการมีคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่น รวมทั้งต้องการมีสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ในตอนท้ายผู้วิจัยได้นำผลวิจัยมาอภิปรายและให้ข้อเสนอแนะต่อคริสตจักรและสภาคริสตจักรในประเทศไทยที่ทำพันธกิจกับผู้สูงอายุ

คำสำคัญ ความต้องการด้านจิตวิญญาณ ผู้สูงอายุ

¹ ศิษยาภิบาลคริสตจักรชัยสวัสดิ์ สังกัดคริสตจักรภาคที่ 2 เชียงราย สภาคริสตจักรในประเทศไทย

Abstract

This research article has the objective of studying the elderly in their 70's. It is a case study of the Chaisawat Church and finding guidelines for the church's response to the spiritual needs of the elderly. This independent study will benefit those who are doing elderly ministry and proper pastoral care for the elderly.

The study found that spiritual needs of the elderly are divided into three main areas: 1) The need of confidence after death, in salvation, and in the promises of eternity with God. 2) The need to experience God's presence. This happens as witnessing God's miracles, God's answer to prayer, and the uniqueness of a Christian's life. 3) The need of receiving help from God both in times of crisis and in normal situation. In addition, this study includes other issues that contribute to the understanding of the needs of the elderly. Another example is the need of valuing oneself and others. And the need to have a relationship with others. At the end, the research has proposed recommendations to the church and CCT to take action in response to the spiritual needs of the elderly.

Keywords: spiritual needs, elderly

บทนำ

การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ส่งผลให้ประเทศไทยมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการแพทย์ ทำให้ประชากรมีอายุยืนยาวมากขึ้น นอกจากนี้ นโยบายการวางแผนครอบครัว การควบคุมการมีบุตร อัตราการเสียชีวิตของประชากรที่ลดต่ำลง ล้วนแล้วแต่เป็นปัจจัยในการเพิ่มจำนวนผู้สูงอายุ โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นมา จำนวนและสัดส่วนของผู้สูงอายุในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้โครงสร้างประชากรของประเทศไทยกำลังเข้าสู่ภาวะประชากรผู้สูงอายุ (Population Ageing) คณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ (กผส.) ได้รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุของโลกในปี พ.ศ. 2562 ว่า โลกมีประชากรสูงอายุเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีจำนวนถึงร้อยละ 13 ของประชากรโลกทั้งหมด ทวีปเอเชียมีผู้สูงอายุมากที่สุดในโลกในปี พ.ศ. 2562 เป็นปีแรกที่จำนวนประชากรวัยเด็กเท่ากับประชากรผู้สูงอายุ คือ 11.3 ล้านคน และหลังจากนั้นเป็นต้นมา จำนวนประชากรวัยเด็กก็น้อยกว่าวัยผู้สูงอายุมาตลอด สถานการณ์ดังกล่าว

บ่งชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแล้ว และกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านไปเป็นสังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2564 (รติมา คชนันท์, 2561, น. 8)

ด้วยจำนวนและสัดส่วนของผู้สูงอายุในประเทศไทยที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ส่งผลต่อการทำพันธกิจในคริสตจักรอย่างมีนัยสำคัญ การที่คริสตจักรมีแนวโน้มของผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น และจำนวนอัตราการเกิดของสมาชิกใหม่ที่ลดลงนี้เป็นความท้าทายอย่างยิ่งสำหรับคริสตจักรในปัจจุบันที่จะต้องมีความเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอภิบาลชีวิตจิตวิญญาณอันเป็นพันธกิจหลักของคริสตจักร ดังนั้น การพัฒนาความรู้และความเข้าใจในการดูแลด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุในชุมชนของคริสตชนนี้จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ดี จากการทบทวนวรรณกรรม แม้จะมีการศึกษาและทำวิจัยเกี่ยวกับผู้สูงอายุในแบบองค์รวมมากขึ้น ทั้งด้านกายภาพ (นิดา ตั้งวินิต, 2559) ด้านอารมณ์ (อภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร, 2560, น. 28-35) และด้านสังคม (พงศ์เทพ สุธีรวิฑูมิ, 2550) แต่ในด้านจิตวิญญาณยังคงจำกัดและไม่ตรงกับความต้องการเฉพาะกลุ่มคริสตชนและขาดองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ นอกจากนี้ แม้แต่การศึกษาเฉพาะเจาะจงในกลุ่มความเชื่อของคริสตชนเองก็มาจากมุมมองของผู้ทำพันธกิจหรือผู้อภิบาล (สมนึก จาริเพ็ญ และจรัสใจ พญามงคล, 2562) แต่ยังขาดการศึกษาในมุมมองของผู้รับการอภิบาลซึ่งก็คือตัวของผู้สูงอายุเอง และประการสุดท้าย เนื่องจากผู้สูงอายุแบ่งย่อยออกไปตามช่วงได้แก่ วัยสูงอายุตอนต้น (60-69) วัยสูงอายุตอนกลาง (70-79) และวัยสูงอายุตอนปลาย (80 ปีขึ้นไป) โดยแต่ละช่วงดังกล่าวก็มีลักษณะความต้องการทางด้านจิตวิญญาณที่แตกต่างกัน ส่วนช่วงอายุ 70-79 ซึ่งเป็นช่วงที่สภาพร่างกายเสื่อมถอยอย่างรวดเร็วและเห็นได้ชัดเจน อีกทั้งยังเป็นช่วงที่เผชิญกับการจากไปของผู้เป็นที่รักและสนิทสนม ความจำเสื่อมถอย และอื่นๆ วัยสูงอายุตอนกลางระหว่าง 70-79 ปี จึงเป็นช่วงสำคัญยิ่งในการเตรียมตัวเผชิญหน้ากับความตายของตนเอง ดังนั้น มิติด้านจิตวิญญาณจึงมีบทบาทมากต่อผู้สูงอายุในวัยนี้

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี ซึ่งมีจำนวนมากในคริสตจักรของผู้ทำวิจัย โดยคาดหวังว่าผลวิจัยที่ได้จะนำไปใช้เป็นแนวทางพัฒนาพันธกิจด้านการอภิบาลผู้สูงอายุเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณที่เหมาะสมกับช่วงอายุดังกล่าว ไม่เป็นแต่เพียงภายในบริบทของคริสตจักรของผู้ทำวิจัยเท่านั้น แต่ยังเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่ทำพันธกิจด้านผู้สูงอายุในบริบทที่ใกล้เคียงกันด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

เพื่อศึกษาความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปีของคริสตจักรชัยสวัสดิ์

คำถามการวิจัย (Research Questions)

ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุในช่วง 70-79 ปีในฐานะที่เป็นคริสตชนคืออะไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits)

ผลที่ได้จากการวิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางให้คริสตจักรและผู้ทำพันธกิจผู้สูงอายุ เช่น โรงพยาบาล สถานดูแลผู้สูงอายุ หน่วยงานและองค์กรที่ทำพันธกิจกับผู้สูงอายุ และอื่นๆ ให้สามารถตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณของคนกลุ่มดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมตามความเชื่อของคริสตชน

ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

งานวิจัยครั้งนี้แบ่งขอบเขตการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีอายุช่วง 70-79 ปี เป็นสมาชิกสมบรูณ์ของคริสตจักรชัยสวัสดิ์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมดซึ่งมีจำนวน 15 คน

2. เนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี กรณีศึกษาคริสตจักรชัยสวัสดิ์ โดยอยู่ในขอบเขตความเชื่อของคริสต์ศาสนานิกายโปรเตสแตนต์ และเป็นคริสตจักรที่สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย

3. พื้นที่

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มประชากรผู้สูงอายุคริสตจักรชัยสวัสดิ์ หมู่บ้านแม่แก้วเหนือ ตำบลแม่อ้อ อำเภอกพาน จังหวัดเชียงราย

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

1. กลุ่มประชากร

ผู้ที่ให้ข้อมูลในการค้นคว้าอิสระนี้ คือ ผู้สูงอายุที่มีอายุช่วง 70-79 ปี เป็นสมาชิกในคริสตจักรชัยสวัสดิ์ อำเภอกพาน จังหวัดเชียงราย จำนวน 15 คน โดยผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจากช่วงอายุที่กำหนดตามหัวข้อ เพื่อให้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลได้อย่างชัดเจนมากที่สุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) โดยมีร่างคำถามสัมภาษณ์แบบปลายเปิดเป็นแนวทางการสัมภาษณ์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงาน ขออนุญาตเก็บข้อมูลจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างของผู้สูงอายุจากทางคณะกรรมการคริสตจักรชัยสวัสดิ์และผู้สูงอายุ โดยวิธีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล เมื่อผู้ทำวิจัยได้รับอนุญาตแล้วจึงได้นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการลงเก็บข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแบบตัวต่อตัว ครั้งละประมาณ 50-60 นาที สถานที่และเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้ให้ข้อมูล ระหว่างสัมภาษณ์ผู้วิจัยจดบันทึกพร้อมๆกับใช้เครื่องบันทึกเสียงในการบันทึกข้อมูลในการสัมภาษณ์ โดยได้รับการอนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน และข้อมูลที่ได้จากการบันทึกทั้งสองรูปแบบเป็นข้อมูลหลักที่จะนำไปวิเคราะห์ด้วยการใส่รหัสจัดหมวดหมู่ในขั้นตอนต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยได้ถอดคำสัมภาษณ์และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยการใส่รหัสและจัดหมวดหมู่ออกเป็นแต่ละประเด็นตามกลุ่มข้อมูลที่มีลักษณะของคำตอบที่ไปในทิศทางเดียวกัน สิ่งที่ได้จากการวิเคราะห์ได้นำเสนอเป็นผลการวิจัยในหัวข้อต่อไปนี้

ผลการวิจัย (Research Results)

ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปีของคริสตจักรชัยสวัสดิ์ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ต้องการมั่นใจในชีวิตหลังความตาย 2) ต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า และ 3) ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า นอกเหนือจากประเด็นหลักแล้ว ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ยังชี้ให้เห็นและขยายความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการในด้านอื่นๆ ของผู้สูงอายุด้วย เช่น ต้องการมีคุณค่า และต้องการสัมพันธ์ภาพที่ดี ผู้ศึกษาจึงได้แยกผลการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอเป็น 2 ประการ ดังนี้

ความต้องการด้านจิตวิญญาณ (Spiritual needs)

จากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุของคริสตจักรชัยสวัสดิ์มีความต้องการด้านจิตวิญญาณเรียงตามลำดับดังนี้

1) ต้องการมั่นใจในชีวิตหลังความตาย

ผู้สูงอายุมีความต้องการมั่นใจในชีวิตหลังความตาย ชีวิตหลังความตายดังกล่าว คือ ชีวิตที่ได้ได้อยู่กับพระเจ้าในแผ่นดินสวรรค์ หรือได้รับความรอดตามความเชื่อของคริสเตียน เนื่องจากผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี ถือว่าอยู่ในช่วงวัยชราที่มาพร้อมกับความเสื่อมถอยของสภาพร่างกาย ส่งผลให้ผู้สูงอายุมีความกังวลเรื่องความตายและชีวิตหลังความตายมากกว่าผู้สูงอายุวัยต้น (60-69 ปี) จากการสัมภาษณ์ ผู้ให้ข้อมูลแสดงความรู้สึกออกมาทั้งสองทาง คือ มั่นใจว่าตายแล้วจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าและไม่มั่นใจว่าตายแล้วไปไหน

ผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งที่มีมั่นใจในชีวิตหลังความตายอย่างแน่นอน มีความเชื่อว่าเมื่อตายจากโลกนี้แล้วจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าในแผ่นดินสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมและสัญญาไว้ตามความเชื่อของคริสตชน ในทางตรงข้าม ยังมีผู้ให้สัมภาษณ์อีกจำนวนหนึ่งที่ไม่มั่นใจในชีวิตหลังความตาย เนื่องจากมีความกังวลว่าตนเองยังเป็นคนไม่สมบูรณ์แบบ และยังทำบาปอยู่ ส่งผลให้มีเกิดความไม่มั่นใจว่าตนเองไม่ดีพอที่จะได้ไปอยู่กับพระเจ้าในแผ่นดินสวรรค์

2) ต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า

ผู้สูงอายุของคริสตจักรชัยสวัสดิ์มีความต้องการแสวงหาประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า ซึ่งรวมถึงผู้สูงอายุที่เกิดในครอบครัวคริสเตียน และที่เกิดในครอบครัวต่างความเชื่อที่กลับใจมาเป็นคริสเตียนในภายหลัง ซึ่งถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการดำเนินชีวิตคริสเตียน การมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนทุกวัย การที่ผู้สูงอายุต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าในช่วงท้ายของชีวิตจะช่วยเพิ่มพูนความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้สูงอายุมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าสามประการ ได้แก่ 1) ประสบการณ์ที่เห็นการอัศจรรย์อย่างเฉพาะเจาะจงในชีวิต 2) ประสบการณ์ได้รับคำตอบจากการอธิษฐานกับพระเจ้าอย่างชัดเจนในเวลาที่ย้ำขอ และ 3) ประสบการณ์ในการสัมผัสพระเจ้าผ่านชีวิตผู้เชื่อคนอื่นๆ ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต

3) ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ผู้สูงอายุแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการดำเนินชีวิต โดยข้อมูลแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้สูงอายุมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้าแล้ว พวกเขาจะมีวิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะชีวิตในฝ่ายจิตวิญญาณที่มั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของชีวิต เป็นที่พึ่งพิงของชีวิต และมีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ผู้สูงอายุใช้ชีวิตด้วยความมั่นใจและพึ่งพาในพระเจ้า ผู้ให้ข้อมูล

แสดงให้เห็นว่าได้แสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการดำเนินชีวิตในสองรูปแบบด้วยกัน คือ ความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการดำเนินชีวิตประจำวันทั่วไป และความช่วยเหลือจากพระเจ้าในช่วงวิกฤติของชีวิต

ความต้องการด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ

1) ต้องการมีคุณค่า

ผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีความเข้าใจว่าความต้องการมีคุณค่า หมายถึง ความรู้สึกที่ผู้สูงอายุนับว่าตนเองมีคุณค่า นำไปสู่ความเชื่อมั่นและการยอมรับตนเอง ส่งผลให้บุคคลนั้นมีความพึงพอใจในตนเอง หรือเห็นคุณค่าในตนเอง นอกจากนี้ ผู้สูงอายุนั้นยังมีความต้องการมีคุณค่าต่อผู้อื่น

ความต้องการมีคุณค่าต่อตนเองเป็นความต้องการอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญสำหรับผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นความต้องการทางด้านจิตใจ ผู้สูงอายุที่มีช่วงอายุระหว่าง 70-79 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยหลังเกษียณอายุการทำงาน พร้อมทั้งประสิทธิภาพของสภาพร่างกายที่กำลังเสื่อมถอยลง ส่งผลให้มีความรู้สึกที่ตนเองไม่มีคุณค่า เนื่องจากไม่สามารถใช้ชีวิตเหมือนกับช่วงวัยแห่งการทำงาน และมีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงเหมือนเดิมได้ หากผู้สูงอายุมีความรู้สึกได้ทำบางอย่างเหมือนสิ่งที่เคยทำในอดีต สิ่งนั้นสามารถทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกมีคุณค่าภายในจิตใจ ความต้องการมีคุณค่าต่อตนเองสามารถแบ่งได้สามประเภท คือ ความรู้สึกที่ตนเองมีคุณค่าเมื่อได้ทำงานรับใช้พระเจ้าและสังคม ความรู้สึกที่ตนเองมีคุณค่าเมื่อได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีเหมือนผู้สูงอายุคนอื่น และความรู้สึกที่ตนเองมีคุณค่าเมื่อชีวิตประสบความสำเร็จ

ความต้องการมีคุณค่าต่อผู้อื่นยังเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้สูงวัย ผู้สูงอายุจะมีความกังวลเกี่ยวกับตัวตนของตนเองต่อมุมมองจากสายตาของผู้อื่น จึงเกิดคำถามว่าในสายตาของผู้อื่นในสังคมจะมองตนเองว่าเป็นคนอย่างไร ส่งผลให้มุมมองของผู้อื่นมีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของตนเอง ความต้องการมีคุณค่าต่อผู้อื่นนั้นสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ความต้องการมีคุณค่าต่อลูกหลาน และความต้องการมีคุณค่าต่อสังคม

2) ต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

ผู้ให้ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าความต้องการมีสัมพันธภาพที่ดี ในความหมายของความผูกพันที่ลึกซึ้ง มิตรภาพที่ดีกับคนรอบตัว รวมถึงการมีส่วนร่วมกับผู้คนในชุมชน ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงมีหลายมิติ เช่น ความผูกพันกับคู่ชีวิตที่เป็นสามีภรรยา ความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกหลานในครอบครัว และความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้สูงอายุที่ให้สัมภาษณ์เห็นว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในลักษณะของผู้ร่วมชีวิต คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุด และมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของพวกเขาอย่างมาก โดยส่วนใหญ่มองว่าคู่ชีวิตเป็นคนที่มีความหมายที่สุดในชีวิต สามารถอยู่เคียงข้าง

และดูแลกันและกันในยามชราและเจ็บป่วย ในขณะที่ลูกหลานมีความจำกัดบางอย่างที่ไม่สามารถอยู่เคียงข้างคอยดูแลได้อย่างใกล้ชิด ด้วยเหตุนี้ ผู้สูงอายุที่ให้สัมภาษณ์จึงมีความต้องการผูกพันกับคู่ชีวิต ส่วนลูกหลานในครอบครัว โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่มีลูกหลานที่อยู่ร่วมในบ้านและอยู่ต่างจังหวัด ความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกหลานแสดงออกได้โดยการใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับลูกหลาน การได้ปรึกษาหารือกับลูกหลาน และการได้รับการดูแลจากลูกหลานส่วนสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่นเป็นความต้องการมีส่วนร่วมร่วมกับผู้คนในชุมชนที่ตนอาศัยอยู่ ทั้งกลุ่มคนวัยเดียวกันและกลุ่มคนต่างวัย การเข้าไปมีส่วนร่วมกับผู้อื่นของผู้สูงอายุสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะทั่วไป และความสัมพันธ์กับผู้อื่นในกรณีเกิดความขัดแย้ง

จากผลวิจัยข้างต้นสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1) ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุเกี่ยวข้องกับความมั่นใจในชีวิตหลังความตาย ประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า และแสวงหาช่วยเหลือจากพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญทางคริสต์ศาสนศาสตร์ ได้แก่ ความหวัง ความรอด ชีวิตหลังความตาย และชีวิตนิรันดร์ ผู้สูงอายุจำเป็นต้องมีความเข้าใจในประเด็นที่เกี่ยวกับความรอดอย่างชัดเจน ซึ่งจะนำไปสู่ชีวิตที่มีความหวังในพระเจ้าในระยะท้ายของชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับวรรณกรรมของ Highfield (1992, น. 1-8) ว่า “มนุษย์มีความต้องการความหวังหรือความรู้สึกที่เป็นไปได้ในอนาคต และเชื่อว่าถ้าสิ่งที่ตนเองปรารถนานั้นบรรลุความสำเร็จตามความหวัง จะทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น”

ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจในประเด็นศาสนศาสตร์อย่างถูกต้อง เพื่อช่วยให้ผู้สูงอายุสามารถเผชิญหน้ากับชีวิตหลังความตายได้อย่างมีความหวัง มีความมั่นใจในความรอด และมั่นใจว่าการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา การนมัสการพระเจ้าที่ปฏิบัติอยู่ จะช่วยทำให้มีความมั่นคงในความเชื่อ และมีความเข้าใจในคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องความรอดมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของนภาพร วงศ์ใหญ่ (2542, น. 21-22) ที่พบว่า “ผู้สูงอายุที่ทำกิจกรรมตามหลักคำสอนของศาสนาที่ตนเองยึดถือมีจิตใจที่เป็นสุข รู้จักปล่อยวาง และยอมรับสภาพความเป็นจริงของชีวิตได้ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้สูงอายุมองเห็นทางสงบ เพื่อเตรียมตนเองให้พร้อมก่อนจะถึงเวลาที่จะจากลูกหลานไป”

2) ความต้องการด้านจิตวิญญาณต้องคู่กับความต้องการด้านร่างกาย เนื่องจากชีวิตของมนุษย์ประกอบด้วยจิตวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย ซึ่งมีความสัมพันธ์กับในชีวิตของความเป็นมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สูงอายุเป็นวัยที่มีความเสื่อมถอยทั้งด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้สูงอายุมีความต้องการการดูแลทางด้านร่างกายซึ่งมีความสัมพันธ์กับจิตใจและจิตวิญญาณ

จากข้อมูลดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่า แนวทางในการตอบสนองต่อความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุควรเป็นการทำพันธกิจกับผู้สูงอายุแบบองค์รวม (Holistic Ministry) ที่ครอบคลุมถึงมิติด้านจิตวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนิตา ตั้งวินิต (2559, น. 47-65) ที่ได้

ศึกษาเกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุแบบองค์รวมว่า “เราสามารถนำหลักธรรมของศาสนามาประยุกต์ใช้ในการดูแลผู้สูงอายุให้สมบูรณ์สามมิติ คือ มิติทางกาย มิติทางจิตใจ มิติทางปัญญา และมิติทางสังคม” หากผู้สูงอายุได้รับการตอบสนองต่อความต้องการในทั้งสามด้านของชีวิต ผู้สูงอายุจะพบกับพลังประสบการณ์พิเศษ สันติสุข ความมีชีวิตชีวา เกิดปัญญาและความเข้าใจความจริงสูงสุด

3) ความต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ผู้สูงอายุมีความต้องการด้านจิตใจในด้านการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการดำเนินชีวิต ซึ่งเริ่มจากคนที่ใกล้ตัว คือ คู่สามีภรรยา ลูกหลาน และผู้คนที่ชุมชน แนวทางในการตอบสนองความต้องการด้านจิตใจของผู้สูงอายุ คือ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น โดยใช้มิติภาพสามเหลี่ยมที่ประกอบด้วย ตนเอง ผู้อื่น และพระเจ้า โดยการรักษาความสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าวให้ได้อยู่เสมอ สอดคล้องกับวรรณกรรมของประนอม โอทกานนท์ (2554, น. 121-129) ที่ได้ศึกษาการเสริมสร้างพลังอำนาจทางสังคมภายในครอบครัวของผู้สูงอายุไว้ว่า “สัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ดีส่งผลให้ผู้สูงอายุมีความสุข มีแนวโน้มที่จะมีสัมพันธภาพที่ดีต่อชุมชนและสังคมนอกบ้าน”

การส่งเสริมชีวิตมีความสุขในผู้สูงอายุจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับความต้องการด้านอื่นๆ เช่น ความต้องการทางด้านจิตใจ โดยเฉพาะการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นที่อยู่รอบข้างผู้สูงอายุ การมีความสัมพันธ์ที่ดีจะส่งผลให้ชีวิตของผู้สูงอายุมีความสุขทางด้านจิตใจ และช่วยตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณ ซึ่งถือว่าเป็นอีกหนึ่งความต้องการที่ผู้สูงอายุจำเป็นต้องมีในชีวิต

บทสรุปและข้อเสนอแนะ (Conclusion and Suggestions)

การวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลในหัวข้อเรื่องความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี กรณีศึกษาคริสตจักรชัยสวัสดิ์ โดยปัญหาของการวิจัย คือ เพื่อทราบว่าผู้สูงอายุในช่วง 70-79 ปี มีความต้องการด้านจิตวิญญาณอย่างไร โดยคาดหวังว่าผลที่ได้จากการวิจัยจะนำมาใช้เป็นแนวทางให้คริสตจักรสามารถตอบสนองต่อความต้องการด้านจิตวิญญาณได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักความเชื่อของคริสตชน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงความต้องการด้านอื่นด้วย โดยผลการวิเคราะห์สรุปได้ 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการด้านจิตวิญญาณ

- 1.1 ต้องการมั่นใจในชีวิตหลังความตาย
- 1.2 ต้องการมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า
- 1.3 ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า

2. ความต้องการด้านอื่นๆ

- 2.1 ต้องการมีคุณค่า
- 2.2 ต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

ข้อเสนอแนะต่อคริสตจักร

- 1) คริสตจักรควรเสริมสร้างความเข้าใจเรื่องคริสต์ศาสนศาสตร์ที่สำคัญสำหรับผู้สูงอายุ เช่น แกไขความเข้าใจคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องความรอด สร้างความเข้าใจให้ผู้สูงอายุมีความหวังในการดำเนินชีวิต และเสริมสร้างชีวิตของผู้สูงอายุให้มีความพร้อมในการเตรียมชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองตราบเท่าลมหายใจสุดท้ายของชีวิต
- 2) คริสตจักรควรตอบสนองต่อความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุในเรื่องการเห็นคุณค่าของตนเอง เพื่อผู้สูงอายุจะได้เห็นคุณค่า เกียรติ ศักดิ์ศรี และยอมรับตนเองว่าเป็นคนที่มีค่าสำหรับตนเองและสำหรับลูกหลาน ในขณะเดียวกัน สามารถทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้สูงอายุในการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น เพื่อให้ผู้สูงอายุมีโอกาสได้สร้างความสัมพันธ์กับผู้คนหลากหลายวัยมากขึ้น
- 3) คริสตจักรควรมีการจัดตั้งกลุ่มผู้สูงอายุในคริสตจักรหรือคณะผู้สูงวัย เพื่อให้ผู้สูงอายุในคริสตจักรมีโอกาสได้พบปะกัน นมัสการพระเจ้าร่วมกัน และรับฟังคำหนุนใจจากพระวาทะที่เกี่ยวกับช่วงวัยของผู้สูงอายุ นอกจากนี้ ควรมีการเพิ่มความรู้เรื่องการดูแลสุขภาพพร่างกายให้กับผู้สูงอายุ ซึ่งการตั้งกลุ่มผู้สูงอายุในคริสตจักรจะทำให้ผู้สูงอายุได้รับการตอบสนองต่อความต้องการทั้งด้านจิตวิญญาณ ด้านจิตใจ และด้านร่างกาย
- 4) คริสตจักรควรตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับแนวคิดการอยู่ร่วมกันของคนต่างวัย (Intergenerational Living) โดยการทำกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีร่วมกันระหว่างกลุ่มสมาชิกในคริสตจักรหลากหลายวัย คริสตจักรควรปลูกฝังให้เยาวชนให้ความสำคัญและปฏิบัติต่อผู้สูงอายุอย่างเหมาะสม สร้างพื้นที่ให้อนุชนมีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สูงอายุมากขึ้น เช่น กิจกรรมครอบครัว ค่ายครอบครัวของคริสตจักร และให้ผู้สูงอายุมีโอกาสได้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตผ่านการเล่าเรื่องราวชีวิตของตนเองให้เยาวชนฟัง หรือใช้ในรูปแบบการเป็นโค้ชชีวิต (Life Coach) เพื่อให้คนรุ่นอื่นๆ รู้จักเรียนรู้ และประยุกต์ใช้ประสบการณ์ของผู้สูงวัยซึ่งเป็นแหล่งแห่งปัญญา
- 5) คริสตจักรควรมีคู่มือและบทเรียนสำหรับผู้สูงอายุ เพื่อช่วยในการอภิบาลผู้สูงอายุในด้านฝ่ายจิตวิญญาณให้ตรงกับความต้องการด้านจิตวิญญาณ นำไปสู่ชีวิตที่มีสันติสุข ในขณะเดียวกัน คริสตจักรควรมีชั้นเรียนรวีวารศึกษาสำหรับผู้สูงอายุโดยเฉพาะ เพื่อสามารถใช้บทเรียนที่ตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณกับผู้สูงอายุได้อย่างเหมาะสม

- 6) คริสตจักรควรเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในงานของคริสตจักรมากขึ้น โดยเปิดโอกาสให้รับใช้พระเจ้าตามของประทานและศักยภาพที่มีอยู่ เช่น การแบ่งปันประสบการณ์ชีวิต การเทศนา การสอนพระคัมภีร์ การเป็นพยานชีวิต กิจกรรมวัยหลังเกษียณ กิจกรรมจิตอาสาเพื่อการรับใช้ หรือเป็นที่ปรึกษาในด้านต่างๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่ง รู้สึกว่าชีวิตมีคุณค่าและมีความหมาย
- 7) คริสตจักรควรให้ความสำคัญของการเทศนาสำหรับผู้ฟังหลากหลายวัย เนื่องจากคำเทศนาส่วนใหญ่มักเน้นไปยังวัยรุ่นหรือวัยที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ คริสตจักรควรเอาใจใส่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้สูงอายุเหมือนกับวัยอื่นๆ ในคริสตจักร
- 8) คริสตจักรควรทำพันธกิจทำพันธกิจด้านการเยียวยาบาดแผลในจิตใจของผู้สูงอายุที่มีในอดีต ซึ่งเป็นการช่วยบำบัดความเจ็บปวดภายใน เนื่องจากบาดแผลในจิตใจที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้สูงอายุ โดยเฉพาะเป็นอุปสรรคที่ทำให้ผู้สูงอายุไม่สามารถได้รับการตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณได้
- 9) คริสตจักรควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับแนวคิดการออกแบบเพื่อทุกคน (Universal Design) มาปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมอย่างครอบคลุมทั่วถึง โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ผู้สูงอายุสามารถร่วมนมัสการพระเจ้าได้อย่างสะดวก ตามพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 มาตรา 11(5) ที่กำหนดว่าผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และสนับสนุนในด้านการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยโดยตรงแก่ผู้สูงอายุในอาคาร สถานที่ ยานพาหนะ หรือบริการสาธารณะอื่นๆ นอกจากนั้น ผู้สูงอายุมีความจำกัดในด้านสุขภาพร่างกาย และมีความต้องการไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักร คริสตจักรควรแสวงหาวิธีในการอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุ เพื่อสามารถร่วมนมัสการพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งในการนมัสการพระเจ้าในชุมชนได้ เช่น มีทีมจิตอาสาพาผู้สูงอายุไปนมัสการที่คริสตจักร จัดหารถนั่งคนพิการ (wheelchair) ไว้รองรับผู้สูงอายุเข้าในบริเวณคริสตจักร และช่วยให้ผู้สูงอายุสามารถเข้าร่วมนมัสการผ่านระบบออนไลน์ของคริสตจักร เพื่อช่วยให้ผู้สูงอายุสามารถเข้าถึงการนมัสการพระเจ้าได้เหมือนกับวัยอื่นๆ
- 10) คริสตจักรควรร่วมมือกับหน่วยงานทางราชการและองค์กรอื่นๆ ในสังคม เช่น โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล ทีมอาสาสมัครประจำหมู่บ้าน ในการมีส่วนร่วมทำพันธกิจกับผู้สูงอายุโดยการส่งเสริมให้มีกิจกรรมดูแลด้านสุขภาพร่างกายอย่างถูกต้อง ให้ความรู้เกี่ยวกับการรักษาโรคเบื้องต้นที่มักเกิดขึ้นในผู้สูงอายุ และทำพันธกิจเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุที่ป่วยติดเตียงร่วมกัน

ข้อเสนอแนะต่อสภาคริสตจักรในประเทศไทย

- 1) สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรจะยกประเด็นเรื่องการอภิบาลผู้สูงอายุเป็นประเด็นที่เร่งด่วน เพื่อให้แนวทางการช่วยเหลือผู้สูงอายุที่กำลังมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรพัฒนาการอภิบาลผู้สูงอายุอย่างเป็นระบบ ควรจะมีการจัดตั้งศูนย์บ้านพักผู้สูงอายุในระดับสภาคริสตจักรฯ รวมไปถึงคริสตจักรภาคจนถึงคริสตจักรท้องถิ่น เพื่อมีส่วนร่วมในการทำพันธกิจกับผู้สูงอายุอย่างครบทุกด้านของชีวิต นอกจากนี้ สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรจะมีการจัดตั้งหน่วยงานผู้สูงอายุขึ้นเหมือนหน่วยงานอื่นๆ ที่อยู่ภายใต้คณะกรรมการอภิบาลชีวิตคริสเตียน เพื่อส่งเสริมพันธกิจผู้สูงอายุสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นมากขึ้น
- 2) สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรจัดให้มีการพบปะผู้สูงอายุในระดับคริสตจักรภาค เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุมีโอกาสได้พบปะกันอย่างสม่ำเสมอ ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการผู้สูงอายุในระดับคริสตจักรภาคขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการอภิบาลผู้สูงอายุในระดับคริสตจักร และส่งเสริมให้ผู้สูงอายุเห็นคุณค่าในตนเอง และมีความสัมพันธ์ที่ดีมากยิ่งขึ้น
- 3) สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรเห็นความสำคัญของการสร้างบุคลากรในการทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้สูงอายุในคริสตจักร ควรมีการจัดอบรมหลักสูตรผู้ทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้สูงอายุในคริสตจักร โดยเสริมสร้างความเข้าใจทั้งมิติฝ่ายร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณของผู้สูงอายุ สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรเห็นพันธกิจผู้สูงอายุมีความสำคัญเทียบเท่าคณะอื่นๆ ในคริสตจักร เช่น คณะสตรี อนุชน โดยผลักดันให้คริสตจักรมีผู้รับใช้พระเจ้าสำหรับการดูแลผู้สูงอายุโดยเฉพาะกลุ่ม เช่น ศิษยาภิบาลฝ่ายผู้สูงอายุคริสตจักร
- 4) สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอภิบาลผู้สูงอายุแบบองค์รวมทั้งด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านจิตวิญญาณ โดยส่งเสริมให้มีการจัดการอบรมเพื่อเพิ่มความรู้สำหรับผู้สูงอายุในคริสตจักรทั้งระดับคริสตจักรภาค เขตอภิบาล และคริสตจักรท้องถิ่น นอกจากนี้ สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรเห็นความสำคัญในการตอบสนองความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุ โดยเฉพาะความรู้เรื่องการเตรียมตัวสำหรับชีวิตในวาระสุดท้าย และความเข้าใจในประเด็นทางศาสนศาสตร์ที่สำคัญของผู้สูงอายุ
- 5) สภาคริสตจักรในประเทศไทยควรจัดทำฐานข้อมูลของผู้สูงอายุในคริสตจักรต่างๆ ให้ครบทุกคริสตจักรภาค เพื่อเป็นประโยชน์ในการอภิบาล การวางแผนโครงการต่างๆ ของสภา

คริสตจักรในประเทศไทย และสภาคริสตจักรในประเทศไทยควรจัดทำกรแบ่งกลุ่มของผู้สูงอายุ (Segmentation) เพื่อเป็นกรอบแนวคิด แนวทางในการอภิบาลและทำพันธกิจด้านผู้สูงอายุให้เหมาะสมกับช่วงวัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

หากมีการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอให้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประเด็นทางด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุในหลากหลายบริบทและช่วงอายุ เช่น ความผาสุกทางด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุ ศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ การเรียนรู้ฝ่ายจิตวิญญาณของผู้สูงอายุ หรือศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมพร้อมสำหรับชีวิตบั้นปลายของผู้สูงอายุ หรือประเด็นที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณ ซึ่งในปัจจุบันมีวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณกับผู้สูงอายุไม่มากนัก และผู้วิจัยเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า หากมีการขยายผลหรือต่อยอดงานวิจัยต่อไป จะช่วยให้ทำพันธกิจผู้สูงอายุได้อย่างกว้างขวางและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- นภาพร วงศ์ใหญ่. (2542). *ความหวังและพฤติกรรมการดูแลตนเองด้านสุขภาพจิตของผู้สูงอายุจังหวัดพะเยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิตา ตั้งวินิต. (2559). การบูรณาการหลักพุทธธรรมกับการดูแลสุขภาพแบบองค์รวมในผู้สูงอายุ. *วารสารสวนปรุง*, 32(2), 47-65.
- ประนอม โอทกานนท์. (2554). *ชีวิตที่สุขสมบูรณ์ของผู้สูงอายุไทย : หลักการ งานวิจัย และบทเรียนจากประสบการณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : แอคทีฟ พรินท์.
- พงศ์เทพ สุธีรวุฒิ. (2550). สุขภาวะทางจิตวิญญาณจะวัดกันได้อย่างไร. *สานพลังปฏิรูประบบสุขภาพ*, 2(10).
- รติมา คชนันท์. (2561). *สังคมผู้สูงอายุกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ศิริพันธ์ุ สาสัติย์. (2554). *การพยาบาลผู้สูงอายุ ปัญหาที่พบบ่อยและแนวทางในการดูแล* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : แอคทีฟ พรินท์.
- สมนึก จาริเพ็ญ และจรัสใจ พญามงคล. (2562). *การอภิบาลสมาชิกสูงวัยของศิษยาภิบาลอายุต่ำกว่า 40 ปี*. (ทุนวิจัยจากหน่วยงานศิษยาภิบาล). เชียงใหม่. หน่วยงานศิษยาภิบาล สภาคริสตจักรในประเทศไทย.
- แสง จันทร์งาม. (2534). *ศาสนศาสตร์*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี

อภิชาติ พูลศักดิ์วรสาร. (2560). ผู้สูงอายุ. สูงวัยอย่างมีคุณค่า : วารสารวิชาการโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบบซิสต์, 2020(6), 30.

Clinebell, H.J. (1992). *Well being: A personal plan for exploring and enriching the seven dimensions of life: Mind, body, spirit, love, work, play, the world*. New York, NY: Harper Collins.

Highfield MF. (1992). *Spiritual health of oncology patient: Nurse and patient perspectives*. *Cancer Nurse*, 15(1), 1-8.

การโจรกรรมวรรณกรรมในการเทศนา :
ปัญหา และแนวทางการแก้ไขสำหรับพระคริสตธรรม
Plagiarism in Sermons :
Problems and Corrective Guidelines for Seminaries

เนติ คุโชติกุล¹

Nati Khoochotikul

บทคัดย่อ

การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาเป็นทั้งความบาป และการล่วงละเมิดต่อผู้อื่นตามคำสอน และจริยธรรมในพระคัมภีร์ บทความนี้ต้องการนำเสนอเรื่องความหมายของการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการโจรกรรมวรรณกรรม และแนวทางการแก้ไขปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนากรณีสถาบันพระคริสตธรรม สถาบันพระคริสตธรรมต้องช่วยผู้เรียนในการเพิ่มทักษะด้านการเขียนคำเทศนา ต้องมีส่วนในการปลูกฝังเรื่องอันตรายจากการโจรกรรมวรรณกรรมในการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบนธรรมาสน์ สถาบันพระคริสตธรรมต้องทำการตรวจสอบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา และต้องมีกระบวนการลงวินัยที่ชัดเจนเมื่อพบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา เมื่อสถาบันพระคริสตธรรมให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ปัญหาโจรกรรมวรรณกรรมที่เป็นปัญหาเรื้อรังในสถาบันพระคริสตธรรม และในคริสตจักรไทยก็จะได้รับการแก้ไขไปในทางที่ดีขึ้นได้ในที่สุด

คำสำคัญ การโจรกรรมวรรณกรรม การทำซ้ำ การเผยแพร่ต่อสาธารณชน การเทศนา เจตคติ

¹ เจ้าหน้าที่หน่วยงานคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย e-mail: pastornati@yahoo.com

Abstract

Plagiarism in preaching is a sin and a trespass against others, according to biblical doctrine and ethics. This article presents the meaning of plagiarism in sermons, problems rising from plagiarism in sermons, and solutions to the problem of plagiarism. In the case of seminaries, seminaries must help students improve their writing skills while simultaneously underlining the dangers of plagiarism in sermon writing and preaching. Plagiarism in student sermons must be investigated thoroughly by seminaries. Moreover, seminaries must have a clear disciplinary process when plagiarism is found in sermons. Seminaries continue to focus on this problem, the problem of plagiarism is a chronic problem in seminaries and Thai church will eventually be resolved in a better way.

Keywords: plagiarism, reproduction, publicity, sermon, attitude

บทนำ

การโจรกรรมวรรณกรรม (Plagiarism) เป็นปัญหาที่คุกคามเจ้าของลิขสิทธิ์ สังคม การศึกษา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กล่าวคือ นอกจากพฤติกรรมการโจรกรรมวรรณกรรมจะเป็นการทำผิดกฎหมายลิขสิทธิ์ และเป็นการเอาใจเอาเปรียบผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมแล้ว การโจรกรรมวรรณกรรมยังเป็นพฤติกรรมฉ้อฉลในทางวิชาการอีกด้วย เนื่องจากการ “คัดลอก” วรรณกรรมจากที่ใดก็ตาม และ “วาง” ข้อความนั้นลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้จัดทำเอกสารแม้จะเป็นเรื่องง่าย และทำให้ผลงานทางวิชาการเสร็จสิ้นได้อย่างรวดเร็ว แต่การกระทำดังกล่าวไม่ได้เกิดจากความรู้ความสามารถที่แท้จริงของผู้ทำเอกสาร และยังเป็นการบ่มเพาะนิสัยที่ไม่ดีในการทำงาน คือ “แสดงออกถึงความเกียจคร้าน และไม่เอาใจใส่ในงาน” (Chang, 2548) อีกทั้งการ “คัดลอก และวาง” (cut and paste) ยังเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เพราะถือเป็นการทำซ้ำ ดัดแปลง และเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยการแสดงต่อบุคคลอื่นว่าตนเองเป็นผู้สร้างสรรค์งานทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

ปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาเป็นปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของผู้อื่นที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น และไม่ได้จำกัดอยู่ที่คริสตจักรท้องถิ่นเท่านั้น เพราะแม้แต่บุคคลระดับผู้นำคริสตจักรก็ทำความผิดในเรื่องนี้ด้วย จากบทความเรื่อง “ประธานคณะแบ็บติสต์ได้ถูกกล่าวหาว่าทำการโจรกรรมวรรณกรรมหลายครั้ง” (Southern Baptist Convention President Accused of Widespread Plagiarism) โดย Jonathan Bailey (2564) จะเห็นได้ว่าการโจรกรรมวรรณกรรมเป็นการกระทำที่ไม่อาจยอมรับได้เนื่องจาก 1. การโจรกรรมวรรณกรรมเกิดขึ้นในคำเทศนาซึ่งผู้ฟังมักคาดหวังว่าผู้เทศนาได้จัดเตรียมคำเทศนาด้วยตนเองผ่านการทรงนำของพระเจ้า 2. พฤติกรรมการลักลอกเอกสาร และแสดงออกต่อบุคคลภายนอกกว่าเป็นคำเทศนาของตนเองเกิดขึ้นในบุคคลที่เป็นผู้นำระดับสูงในคริสตจักร ซึ่งโดยฐานะของเขาแล้วไม่ควรทำเช่นนั้น 3. การกระทำ ความผิดไม่ได้จบสิ้นลงเพียงเพราะเจ้าของวรรณกรรมออกมาสนับสนุนให้ผู้โจรกรรมวรรณกรรม

ปฏิบัติงานในตำแหน่งที่ได้รับต่อไป เพราะความผิดสำเร็จตั้งแต่มีการลักลอบวรรณกรรม ซึ่งไม่ต่างอะไรกับการขโมยความคิดของผู้อื่นอันเป็นการผิดต่อจริยธรรมคริสเตียน และคำสอนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์

การกระทำของประธานคณะแบ็บติสต์ได้คนใหม่เป็นหนึ่งกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นว่า “การโจรกรรมวรรณกรรมส่งผลกระทบต่อปรัชญาการศึกษา และต่อสถาบันการศึกษาทั้งในด้านภาพลักษณ์ และความน่าเชื่อถือของสถาบัน และผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบัน” (Wendy Sutherland-Smith, 2551) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของประธานคณะแบ็บติสต์ได้คนใหม่นั้นเป็นบุคคลทางศาสนา (the clergyman) ซึ่งสำเร็จการศึกษาจากสถาบันทางศาสนศาสตร์ที่ถือว่าเป็นแหล่งอบรมเรียนรู้เพื่อสร้างคนให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้าและมีการเรียนการสอน “วิชาการเทศนา” เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาจากสถาบันพระคริสต์ธรรมย่อมได้รับความคาดหวังจากคริสตจักร และบุคคลทั่วไปว่าบุคคลนั้นมีความซื่อสัตย์ ไม่ลักขโมยหรือละเมิดสิทธิของผู้อื่น และสามารถเขียนคำเทศนา และทำการเทศนาได้ การเขียนคำเทศนาจึงเป็นการผูกพันตัวผู้เทศนากับคำเทศนาที่เขียนขึ้นทั้งในด้านจริยธรรม ความเชื่อ การรับใช้พระเจ้า หรือแม้แต่ในด้านข้อกฎหมายฝ่ายโลก เมื่อเกิดการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาจึงเป็นการสั่นคลอนความเชื่อมั่นที่สมาชิกคริสตจักรมีต่อผู้รับใช้พระเจ้า และต่อสถาบันพระคริสต์ธรรมว่าได้ทำการฝึกฝนนักศึกษาให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่สามารถทำการเทศนาได้จริงหรือไม่ และผู้รับใช้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันพระคริสต์ธรรมนั้นมิมีจริยธรรมความเป็นผู้รับใช้อย่างไร บทความฉบับนี้จะกล่าวถึงเรื่องการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาของผู้ที่ผ่านการเรียนวิชาการเทศนาจากสถาบันพระคริสต์ธรรมใน 3 ประเด็น คือ 1. การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา 2. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา 3. แนวทางการแก้ไขปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนากรณีสถาบันพระคริสต์ธรรม

1. การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา

ธัชชัย ศุภผลศิริ (2556) อธิบายถึงการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์โดยการสร้างสรรค์งานว่า “ลิขสิทธิ์เกิดขึ้น (subsist) เมื่อมีการสร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดยไม่ต้องจดทะเบียนหรือดำเนินการใด ๆ อันจะเป็นเงื่อนไขของการเกิดลิขสิทธิ์ขึ้นแต่อย่างใด” หมายความว่า การได้มาซึ่งลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมเป็นการได้สิทธิ์แบบอัตโนมัติตั้งแต่ได้เริ่มสร้างสรรค์งานนิพนธ์ กล่าวคือ เมื่อได้เริ่มสร้างสรรค์งานนิพนธ์ ลิขสิทธิ์ก็เกิดขึ้นตามมาด้วยในทันที การเกิดขึ้นของลิขสิทธิ์ในคำเทศนานั้นเป็นเหมือนกับงานนิพนธ์ทั่วไปในแง่ที่ว่าเมื่อเริ่มทำคำเทศนา ลิขสิทธิ์ในคำเทศนาก็เกิดขึ้นตามไปด้วย แต่ลักษณะทั่วไปของคำเทศนานั้นมีทั้งคำเทศนาที่เป็น “งานเขียน” และ “การกล่าวคำเทศนาต่อผู้ฟัง” ดังเช่นที่ จอห์นสัน ที. เค. ลิม ได้กล่าวว่าการเทศนาเป็นทั้ง “การถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือและกล่าวออกมาเป็นคำพูด” (จอห์นสัน ที. เค. ลิม, 2554 อ้างถึงใน พีรศักดิ์ ตั้งสุขสันต์, 2563) ดังนั้น การพิจารณาว่าคำเทศนาได้มีการโจรกรรมวรรณกรรมจึงต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์การละเมิดลิขสิทธิ์ในวรรณกรรม ซึ่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27 ได้กล่าวถึงการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์มี 2 ประการ คือ 1. ทำซ้ำหรือดัดแปลง 2. เผยแพร่ต่อสาธารณชน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 ได้ให้นิยามศัพท์คำว่า “ทำซ้ำ” “ดัดแปลง” และ “เผยแพร่ต่อสาธารณชน” ดังนี้

“ทำซ้ำ” หมายความว่ารวมถึง คัดลอกไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ เลียนแบบ ทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกเสียงและภาพ จากต้นฉบับ จากสำเนา หรือจากการโฆษณาในส่วนอันเป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

“ดัดแปลง” หมายความว่า ทำซ้ำโดยเปลี่ยนรูปแบบ ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม หรือจำลองงานต้นฉบับในส่วนอันเป็นสาระสำคัญโดยไม่มีลักษณะเป็นการจัดทำงานชิ้นใหม่ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับวรรณกรรม ให้หมายความรวมถึง แปลวรรณกรรม เปลี่ยนรูปวรรณกรรม หรือรวบรวมวรรณกรรมโดยคัดเลือกและจัดลำดับใหม่

“เผยแพร่ต่อสาธารณชน” หมายความว่า ทำให้ปรากฏต่อสาธารณชน โดยการแสดง การบรรยาย การสวด การบรรเลง การทำให้ปรากฏด้วยเสียงและหรือภาพ การก่อสร้าง การจำหน่าย หรือโดยวิธีอื่นใดซึ่งงานที่ได้จัดทำขึ้น

การที่จะวินิจฉัยว่าคำเทศนาที่เขียนขึ้นนั้นมีการโจรกรรมวรรณกรรมหรือไม่จะต้องทำการพิสูจน์ว่ามีการ “ทำซ้ำ” หรือ “ดัดแปลง” ในคำเทศนาหรือไม่ หากพบว่ามี การลอกเอาสาระสำคัญ ทั้งนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้ในคำเทศนา หรือมีการดัดแปลงด้วยการนำเอาคำเทศนาของผู้อื่นมาเปลี่ยนแปลงเพียงบางคำ แต่ยังคงไว้ซึ่งสาระสำคัญของคำเทศนาเดิม หรือทำการแปลคำเทศนาจากภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาของตนเอง เช่นนี้ก็ถือได้ว่าเป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงคำเทศนาซึ่งเป็นการโจรกรรมวรรณกรรมแล้ว ขอให้พิจารณาตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1. นาย ต. นักศึกษาวิทยาลัยพระคริสต์ธรรม A ต้องเขียนคำเทศนาส่งในวิชาเทศนาซึ่งนาย ต. กำลังอธิบายเรื่องศาสนศาสตร์ในพระคัมภีร์โยบ นาย ต. ได้อ่านหนังสือของนักเขียนวรรณกรรมคริสเตียนซึ่งเขียนเกี่ยวกับ “ศาสนศาสตร์ต่างตอบแทนผิดปกติ” (Hyper-Retribution Theology) โดยในหนังสือมีข้อความดังนี้

คำว่า “ศาสนศาสตร์ต่างตอบแทนผิดปกติ” พบได้ทั้งในคำพูดของซาตาน ของโยบ และของเพื่อนของโยบ สำหรับซาตาน มันกล่าวต่อพระเจ้าว่า “โยบเคารพยำเกรงพระเจ้าเพราะพระเจ้ามีผลประโยชน์บางประการให้กับโยบ” ซาตานจึงสรุปเอาว่า “ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า และโยบอยู่ในรูปของความสัมพันธ์ต่างตอบแทน” ถ้าพระเจ้าไม่วยพรโยบ โยบก็เลิกเชื่อพระเจ้าอย่างแน่นอน (โยบ 1-2) (เนติคูโซติกุล, 2562)

หากนาย ต. ทำการลอกข้อความดังกล่าวลงในคำเทศนาของตนเองไม่ว่าจะด้วยวิธีการเขียน การพิมพ์ การถ่ายรูปแล้วใช้โปรแกรมสำเร็จรูปบางอย่างเปลี่ยนรูปภาพให้เป็นตัวหนังสือ หรือการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปที่สามารถเปลี่ยนเสียงจากการอ่านให้กลายเป็นตัวหนังสือ ฯลฯ จากนั้นจึงนำคำเทศนานั้นไปส่งอาจารย์เพื่อที่จะได้รับคะแนนจากการทำการบ้าน โดยนาย ต. ไม่อ้างแหล่งที่มาของข้อความดังกล่าว ถือได้ว่านาย ต. ได้ทำความผิดในการโจรกรรมวรรณกรรมด้วยวิธีการ “ทำซ้ำ” งานวรรณกรรมของผู้อื่น

ในกรณีที่ข้อเท็จจริงเปลี่ยนไป คือ นาย ต. ทำการสลับตำแหน่งของประโยคที่ถูกเขียนในหนังสือ และมีการเปลี่ยนบางคำ แต่ยังคงไว้ซึ่งความหมายเดิมในหนังสือ กรณีเช่นนี้เรียกว่า “การถอดความ” (paraphrase) ในคำเทศนาของนาย ต. เขาทำการถอดความหนังสือ ดังนี้

ศาสนศาสตร์ต่างตอบแทนผิดปกติเป็นศาสนศาสตร์ที่พบได้ในคำพูดของตัวละครแทบทุกตัวในพระคัมภีร์โยบ ตามท้องเรื่อง ซาตานได้ทำการกล่าวหาโยบต่อพระเจ้าว่าเพราะพระองค์ประทานพระพรฝ่ายโลกให้กับโยบ ดังนั้น โยบจึงยังกราบนมัสการพระเจ้า ซาตานจึงสรุปเอาว่า “ความสัมพันธ์ของพระเจ้า และโยบอยู่ในรูปแบบการกระทำต่างตอบแทน” ถ้าพระเจ้าไม่วยพรโยบ โยบก็จะแข่งด่าพระเจ้าอย่างแน่นอน จะเห็นได้ว่า แม้ว่านาย ต. ทำการถอดความจากหนังสือมาเป็นคำเทศนา โดยมีการเปลี่ยนแปลงบางคำ หรือมีการสลับตำแหน่งของคำ แต่หากสังเกตคำเทศนาของนาย ต. จะพบว่าไม่มีการอ้างแหล่งที่มาของข้อความที่เขียน อีกทั้งมีการใช้คำสำคัญ (apt term) ซึ่งเป็นคำที่ผู้เขียนตำราได้สร้างขึ้นเป็นของตนเองโดยเฉพาะ (กัญจนา บุญยเกียรติ, 2554) เช่น คำว่า “ศาสนศาสตร์ต่างตอบแทนผิดปกติ” กรณีเช่นนี้ถือว่านาย ต. ได้ทำความผิดในการโจรกรรมวรรณกรรมด้วยวิธีการ

“ดัดแปลง” งานวรรณกรรมของผู้อื่น ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมเช่นเดียวกับในกรณีแรก

การที่นาย ต. จะไม่ถูกกล่าวหาว่าทำการโจรกรรมวรรณกรรมนั้น ในคำเทศนาของเขาจะต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 33 ซึ่งบัญญัติว่า “การกล่าว คัด ลอก เลียน หรืออ้างอิงงานบางตอนตามสมควรจากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยมีการรับรู้ถึงความ เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ . . .” โดยปกติ การเทศนานั้นเป็นการ ให้ความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาชีวิตจิตวิญญาณ จึงถือเป็น “การสอน” รูปแบบหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์ ในการไม่แสวงหากำไร (ดู พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 32 วรรค 1 และวรรค 2 อนุมาตรา 6) ด้วยเหตุนี้ หากมี 1. การอ้างอิงเอกสาร หรือแหล่งที่มาของประโยคที่ตนนำมาใช้ในการ เทศนา และ 2. การอ้างอิงเอกสาร หรือแหล่งที่มาในข้อ 1 นั้นได้ทำถูกต้องตามแบบวิธีการอ้างอิง เอกสารที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมได้กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น วิทยาลัยพระคริสตธรรมได้กำหนดให้ นักศึกษาใช้วิธีการอ้างอิงเอกสารที่เรียกว่า “ระบบ APA” (The American Psychological Association 6th edition) เป็นต้น ซึ่งในคำเทศนาของนาย ต. ได้ทำตามเงื่อนไขทั้ง 2 ประการ ครบถ้วนแล้วก็ถือว่าคำเทศนาที่นาย ต. เขียนขึ้นไม่มีการโจรกรรมวรรณกรรม โดยสรุป ในคำ เทศนาของนาย ต. ต้องอ้างอิงเอกสารให้ครบทุกประโยคที่นำเอามาจากวรรณกรรมของผู้อื่น และ จะต้องทำการอ้างอิงเอกสารให้ถูกต้องตามที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมได้กำหนดไว้ เพราะการไม่อ้างอิง เอกสาร หรือการอ้างอิงเอกสารแต่ทำไม่ถูกต้องตามแบบที่กำหนด ถือว่า ไม่มีการอ้างอิงเอกสาร ซึ่ง ทำให้นาย ต. ผู้เขียนคำเทศนาเสี่ยงต่อการโจรกรรมวรรณกรรมได้

วัตถุประสงค์ของการเขียนคำเทศนานั้นมีเพื่อถ่ายทอด “งานเขียน” ให้ออกมาเป็น “คำพูด” คือ สื่อสารพระวจนะพระเจ้ากับผู้ฟังเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านชีวิตจิตวิญญาณของผู้ฟังคำ เทศนา ดังนั้น วิธีการถ่ายทอดคำเทศนาจึงรวมถึงขั้นตอนการถ่ายทอดต่อบุคคลอื่นด้วย การพิสูจน์ว่า มี “การเผยแพร่คำเทศนาที่มีการโจรกรรมวรรณกรรมต่อสาธารณชน” หรือไม่นั้นเป็นประเด็นที่มี ความซับซ้อนมากกว่ากรณี “คัดลอก” และ “ดัดแปลง” เนื่องจากการคัดลอก หรือการดัดแปลงนั้น มักเกิดขึ้นกับการเขียน หรือการพิมพ์คำเทศนา การตรวจสอบจึงกระทำกับสิ่งที่เขียน หรือสิ่งที่พิมพ์ ว่ามีการอ้างอิงแหล่งที่มาของเอกสารอย่างถูกต้องตามแบบวิธีที่ตกลงให้ใช้หรือไม่ แต่ในทางปฏิบัติ การเทศนานั้นรวมถึง “การกล่าวคำเทศนาต่อผู้ฟัง” ด้วย ดังนั้น การตรวจจับการโจรกรรมวรรณกรรม ในคำเทศนาจึงต้องตรวจสอบจากสิ่งที่ผู้เทศนาได้กล่าวกับผู้ฟัง ซึ่งเป็นกรณี “การเผยแพร่ต่อ สาธารณชน” ขอให้พิจารณาตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 2. นาง ง. ได้อ่านหนังสือศาสนศาสตร์ระบบซึ่งถูกเขียนด้วยภาษาต่างประเทศเล่ม หนึ่ง และมีความชื่นชอบหนังสือเล่มนั้นเป็นอย่างยิ่ง นาง ง. จึงได้ทำการแปลหนังสือศาสนศาสตร์ ระบบหน้าหนึ่งเอาไว้ใช้เป็นการส่วนตัวโดยมีไว้เพื่อการศึกษาหาความรู้แก่ตนเองเพียงผู้เดียว สัปดาห์ ต่อมา ในการเทศนา นาง ง. ได้กล่าวถึงเนื้อหาซึ่งเป็นสาระสำคัญของหนังสือศาสนศาสตร์ระบบเล่ม นั้นในระหว่างการเทศนาโดยไม่ได้ออกกัที่ประชุมว่าตนเองเอาข้อความเหล่านั้นมาจากหนังสือเล่มใด ทำให้ที่ประชุมเชื่อว่าข้อความดังกล่าวมาจากนาง ง. เมื่อทำการเทศนาเสร็จแล้ว คริสตจักรได้ถวาย เงินให้กับนาง ง. เป็นจำนวน 3,000 บาทเพื่อตอบแทนการเทศนาในวันนี้ จากตัวอย่างที่กล่าวมา จะ เห็นได้ว่า เมื่อนาง ง. แปลเอกสารโดยเก็บเอาไว้ใช้เอง และเป็นการทำเพื่อการศึกษาส่วนตัว ยังไม่ถือ ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการโจรกรรมวรรณกรรมแต่อย่างใด เนื่องจากการแปลงานจาก ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาอื่น ๆ ที่เข้าลักษณะการดัดแปลงนั้นเป็นการศึกษางานนั้นเป็นการส่วนตัว อันไม่ใช่การกระทำเพื่อแสวงหากำไร การแปลงานของนาง ง. จึงยังไม่เข้าลักษณะการโจรกรรม วรรณกรรมอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 32 วรรค 2 อนุมาตรา 1 อย่างไรก็ตาม การที่นาง ง. ใช้ข้อความดังกล่าวในการเทศนาโดยเป็นการแสดงต่อ บุคคลภายนอกกว่าข้อความดังกล่าวเป็นของตนเองทำให้นาง ง. กระทำความผิดในการโจรกรรม

วรรณกรรม เพราะมีการเผยแพร่ต่อสาธารณะว่าข้อความดังกล่าวเป็นของตนเอง และเป็นการกระทำเพื่อหากำไรอันขัดต่อพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 32 วรรค 2 อนุมาตรา 6

ตัวอย่างที่ 3. นาย พ. ต้องทำการแบ่งปันพระวจนะพระเจ้าที่ห้องนมัสการของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรม B นาย พ. ไม่ได้เตรียมคำเทศนา เพราะเชื่อว่าตนเองสามารถกล่าวคำเทศนาได้ทันทีเมื่อต้องเทศนา เมื่อนาย พ. ทำการเทศนาบนธรรมมาสน์ เขาได้ทำการเทศนาจากพระกิตติคุณยอห์น 9:1-12 ซึ่งในวันนั้นวิทยาลัยพระคริสต์ธรรม B ได้ทำการบันทึกเทปการเทศนาของนาย พ. เอาไว้ด้วย

จากตัวอย่างที่ 3. หากนาย พ. ทำ “การเทศนาสด” โดยที่มีการตรวจสอบคำเทศนาแล้ว ไม่พบว่ามี ความเหมือน กับคำเทศนาของผู้อื่น หรือข้อความในหนังสือที่ผู้อื่นได้ประพันธ์ขึ้น หรือแหล่งที่มาของข้อมูลแหล่งอื่นเลย หมายความว่า การเทศนาของนาย พ. นั้นมาจากการสร้างสรรค์งานวรรณกรรมของนาย พ. เขาไม่ได้ทำผิดเรื่องการโจรกรรมวรรณกรรม แต่หากข้อเท็จจริงเปลี่ยนไป คือในคืนก่อนที่นาย พ. จะทำการเทศนานั้น นาย พ. และนาย บ. ได้ดูคลิปวิดีโอการเทศนาของนาย ส. ด้วยกัน เมื่อนาย พ. ทำการเทศนาในวันต่อมา โครงร่างคำเทศนา คำศัพท์บางคำที่ใช้ในการเทศนา ประเด็นของคำเทศนา ตัวอย่างของคำเทศนา หรือบทสรุปของคำเทศนามีส่วนละม้ายคล้ายกับคำเทศนาของนาย ส. อย่างมีนัยสำคัญ หลังจากที่นาย พ. เทศนาเสร็จแล้ว เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนต่างก็พูดจาชมเชยนาย พ. ว่าเป็น “นักเทศน์ลึ้นทอง” หรือ “พระวิญญูณทรงนำ” ฯลฯ นาย บ. ที่นั่งดูคลิปวิดีโอคำเทศนาของนาย ส. พร้อมกับนาย พ. จึงนำข้อสงสัยดังกล่าวไปฟ้องอาจารย์ผู้สอนวิชาเทศนาเพื่อให้ลงโทษนาย พ. ในกรณีเช่นนี้ นาย พ. อาจถูกตั้งข้อสงสัยได้ว่าเขาได้ทำการโจรกรรมวรรณกรรมคำเทศนาของผู้อื่น ซึ่งภาระการนำสืบพิสูจน์ว่ามีการโจรกรรมวรรณกรรมคำเทศนาของนาย ส. หรือไม่นั้นจะตกเป็นของนาย บ. ผู้กล่าวหานาย พ. ณ จุดนี้ จะเห็นได้ว่าแม้แต่ “การเทศนาสด” ก็อาจเข้าข่ายการโจรกรรมวรรณกรรมได้ หากมีการนำสืบพิสูจน์ได้ว่าคำเทศนามีความคล้ายกับแหล่งที่มาอื่น ๆ ว่าที่จริง การนำสืบพิสูจน์ในกรณีคำเทศนาสดนั้นทำได้ยากเพราะต้องมีการถอดเทปการเทศนาเพื่อเปรียบเทียบคำเทศนาสดกับแหล่งที่มาของข้อมูลที่ใช้เทศนา อย่างไรก็ตาม การใช้คำสำคัญ (apt term) ซึ่งเป็นคำเฉพาะของบุคคลอื่น เช่น คำว่า “ศาสนศาสตร์ต่างตอบแทนผิดปกติ” ซึ่งเป็นคำเฉพาะในหนังสือเล่มนั้นเพียงเล่มเดียว กรณีเช่นนี้ถือว่าเป็นหลักฐานเพื่อเอาผิดในฐานการโจรกรรมวรรณกรรมได้

2. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา

พฤติกรรมการโจรกรรมวรรณกรรมเป็นรากเหง้าของปัญหาทั้งต่อตัวผู้กระทำการโจรกรรมวรรณกรรม สังคม และประเทศชาติอีกหลายประการ จำเนียร จวงตระกูลกล่าวถึงผลกระทบของการโจรกรรมวรรณกรรมที่มีต่อผู้กระทำการโจรกรรมวรรณกรรมว่า “เป็นการทำลายชื่อเสียงและเกียรติภูมิของตนเอง ของวงการวิชาชีพ ของวงการวิชาการ เป็นการกระทำที่ทำให้ตนเองมีประเด็นคดีในทางกฎหมาย ปัญหาทางการเงินเพราะถูกเลิกจ้าง หรือถูกฟ้องในคดีลิขสิทธิ์ และเป็นการทำให้งานที่ได้เขียนขึ้นมานั้นกลายเป็นเสียเปล่า” (จำเนียร จวงตระกูล, 2562) ในบริบททางประวัติศาสตร์การโจรกรรมวรรณกรรม (plagiarism) ถูกเรียกว่าเป็น “การลักพาตัว” (kidnap) หรือ “การปล้นชิง” (plunder) คือ เป็นอาชญากรรมที่เสมือนว่าทำกับ “ลูกหลานของคนอื่น” (Diane Pecorari, 2551) ด้วยการพรากเอาสิ่งที่ผู้อื่นได้สร้างขึ้นมาจากเจ้าของสิทธิ์ที่แท้จริง ดังนั้น พื้นฐานความคิดที่มีต่อการโจรกรรมวรรณกรรมจึงอยู่ที่ความพยายามในการปกป้องผู้สร้างสรรค์งานจากปัญหาความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้น เพราะผู้สร้างสรรค์งานไม่ได้รับการรับรองสิทธิ์ที่เขามีต่อวรรณกรรม และไม่ได้รับประโยชน์จากงานที่ได้สร้างขึ้น

การโจรกรรมวรรณกรรมยังถือว่าเป็นปัญหาที่ทำลายต่อกฎหมาย และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่หันมาใช้เทคโนโลยีมากขึ้นด้วย ดังเช่นที่เนติ คุโชติกุล (2559) กล่าวถึงการโจรกรรม

วรรณกรรมว่าเป็น “การก่ออาชญากรรมที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นกว่าการลักทรัพย์ตามกฎหมายอาญา เนื่องจากมีการนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องในการลักลอกข้อมูลของผู้อื่น” หากกล่าวถึงปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมในเวลา 10 ปีก่อนหน้านั้น คนส่วนใหญ่อาจคิดถึงเพียงแค่การนำเอาหนังสือไปถ่ายเอกสารทั้งเล่ม (ฎีกาที่ 5843/2543) หรือการรับจ้างทำวิทยานิพนธ์ไม่ว่าทั้งหมด หรือบางส่วน การนำเอารูปภาพในอินเทอร์เน็ตมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือการซื้อขาย “เทปผี ซีดีเถื่อน” ฯลฯ แต่คงไม่มีใครคาดคิดว่าในปัจจุบัน การโจรกรรมวรรณกรรมจะพัฒนาไปคู่กันกับเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด เช่น การใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพ และใช้แอปพลิเคชันทำการเปลี่ยนตัวหนังสือในรูปภาพให้กลายเป็นตัวหนังสือที่สามารถจัดวางลงในโปรแกรมทำเอกสาร หรือการใช้เว็บไซต์ที่ให้บริการแปลงเสียงพูดให้กลายเป็นตัวหนังสือ เป็นต้น การกระทำความผิดที่สามารถทำได้อย่างรวดเร็ว และยากต่อการตรวจสอบย่อมเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ผู้กระทำการโจรกรรมวรรณกรรมขาดความยับยั้งชั่งใจ หรือเกิดความขมใจกระทำผิดซ้ำ Zhang (2559) ได้สรุปว่าหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เกิดการโจรกรรมวรรณกรรมนั้นจากความสะดวกสบายในการใช้เทคโนโลยีซึ่งทำให้งานเขียนเสร็จได้ง่ายกว่าในอดีต

อินเทอร์เน็ตได้ทำให้ง่ายต่อการตัด และวางข้อความ . . . จากการศึกษาของ McCabe พบว่าตัวอย่างการวิจัยจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่า 70,000 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามากกว่า 10,000 คนในวิทยาลัย 83 แห่งในสหรัฐอเมริกา และแคนาดาได้ยอมรับว่ามีนักศึกษาระดับปริญญาตรี 62% และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา 59% มีส่วนร่วมในการโจรกรรมวรรณกรรมจากแหล่งข้อมูลออนไลน์ (Zhang, 2559)

นอกจากปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำการโจรกรรมวรรณกรรม สังคม และประเทศชาติแล้ว การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนายังส่งผลกระทบต่อผู้ฟังคำเทศนา คริสตจักร และความเข้าใจทางศาสนศาสตร์ด้วย ดังนี้

1. ผลกระทบต่อผู้ฟังคำเทศนา และคริสตจักร

การเทศนาเป็นการนำพระคัมภีร์มาตีความ และเรียบเรียงเพื่อถ่ายทอดพระพรที่ตนเองได้รับ ตั้งแต่ในเวลาเตรียมคำเทศนาไปยังสมาชิกคริสตจักร การเทศนาจึง “เป็นการแสดงถึงการเตรียมคำเทศนาของนักเทศน์แก่ผู้ฟัง” (จอร์รี ไวน์, 2536) ในการเขียนคำเทศนาที่ได้นั้นต้องผ่านกระบวนการจัดเตรียมคำเทศนา ซึ่งคำเทศนาที่ได้ผ่านกระบวนการจัดเตรียมและสถานภาพของผู้เทศนาได้ทำให้คำเทศนานั้นมีความน่าเชื่อถือ ที่ว่า “น่าเชื่อถือ” เพราะผ่านการอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้าก่อนการเตรียมคำเทศนามาแล้วอย่างดี คำเทศนานั้นถูกเตรียมอย่างดีผ่านการตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง มีการนำเสนอตัวอย่างในการเทศนาที่ดี และสามารถนำไปใช้ในชีวิตของผู้ฟังได้จริง ความคาดหวัง และเจตคติที่ผู้ฟังคำเทศนา และคริสตจักรมีต่อผู้เทศนานั้นยังรวมไปถึงชีวิตของผู้เทศนาที่ไม่ข้องแวะกับความบาป เป็นผู้ที่สำแดงชีวิตตามคำสอนของพระคัมภีร์ มีความเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้ฟังเขาสามารถทำตามสิ่งที่ตนเองเทศนาได้ และดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่รักของชุมชน เมื่อผู้เทศนายืนอยู่ที่ธรรมมาสน์ เขาถูกมองว่าเป็นผู้สำเร็จการศึกษามาจากสถาบันพระคริสต์ธรรมที่ได้ตั้งใจอบรมสั่งสอน “ศาสตร์ และศิลป์แห่งการเทศนา” มาแล้วเป็นอย่างดี เมื่อได้ฟังคำเทศนาจากผู้เทศนาที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่มีการเตรียมคำเทศนามาอย่างดี ผู้ฟังก็เกิดเจตคติเชิงบวกต่อตัวผู้เทศนา และต่อคำเทศนา คือ มีความเข้าใจว่าคำเทศนานั้นมาจากการทรงนำของพระเจ้า และข้อคิดที่ได้รับจากการเทศนานั้นเป็นพระพรจากพระเจ้าซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังเทศนานั้นสามารถดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง และเป็นพระพรไปถึงผู้อื่นที่อยู่รอบข้างด้วย ชุดความคิดเช่นนี้เป็นไปตามหลัก “ดอกผลของต้นไม้พิษ” (fruit of poisonous tree) คือ คำเทศนาที่ถูกเตรียมมาอย่างดีโดยผู้เทศนาที่มีชีวิตที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าย่อมเป็นคำเทศนาที่มีพระพรอยู่ในนั้น ในทางตรงกันข้าม คำเทศนาที่ไม่ได้ถูกเตรียมมาอย่างดี หรือมาจากผู้เทศนาที่มีชีวิตจมอยู่กับความบาปก็อาจ

สร้างความเคลือบแคลงสงสัยให้กับผู้ฟังคำเทศนา และคริสตจักรที่กำลังได้รับพระพรจากพระเจ้าหรือไม่

การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาเป็นการทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่คำเทศนาต่อบุคคลอื่นโดยทำให้เข้าใจว่าผู้กระทำการโจรกรรมวรรณกรรมได้เขียนคำเทศนาขึ้นมาด้วยตนเองทั้งหมด เมื่อมีการนำเอาข้อความของตนเองมาใช้ซ้ำโดยไม่ระบุแหล่งที่มา (self-plagiarism) หรือการนำเอาข้อความของผู้อื่นมาเป็นของตนเองด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้องจึงทำให้บทเทศนา และการเทศนาไม่มีความน่าเชื่อถือตามหลัก “ดอกผลของต้นไม้พิษ” การกระทำดังกล่าวอาจทำให้ผู้ฟังคำเทศนาที่ได้รับรู้ความจริงที่อยู่เบื้องหลังการเขียนคำเทศนา มีความเคลือบแคลงใจต่อคำเทศนา หรือต่อผู้เทศนา เพราะแม้ว่าคำเทศนาที่ได้ยินในวันนั้นจะดี และมีประโยชน์มาก แต่ผู้ฟังคำเทศนาก็อาจแคลงใจกับพฤติกรรมของผู้เทศนาว่าทำไมเขาจึงทำการโจรกรรมวรรณกรรม และทำไมเขาไม่ยอมสารภาพความผิดที่ได้ทำลงไป หรืออาจคิดว่าผู้เทศนาทำผิดแบบนี้มาแล้วกี่ครั้ง และในอนาคตจะยังทำผิดเช่นนี้อีกหรือไม่ ดังนั้น แทนที่ผู้ฟังคำเทศนา และคริสตจักรจะได้รับพระพรจากคำเทศนานั้นอย่างเต็มที่จึงกลายเป็นว่าบางคนอาจเกิดความสับสนในจิตใจว่าพวกเขาไม่ได้รับพระพรจากคำเทศนาอย่างที่ควรจะเป็น และเมื่อการกระทำความผิดด้วยการโจรกรรมวรรณกรรมถูกเปิดเผยออกมา เรื่องราวดังกล่าวอาจนำไปสู่การนิินทาว่าร้าย หรือแต่งเติมเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เกินเลยไปจากความเป็นจริง จนกลายเป็นปัญหาที่บานปลายในคริสตจักรได้ในที่สุด

2. ผลกระทบในเชิงจริยธรรมคริสเตียน และคริสต์ศาสนศาสตร์

นอกจากผลกระทบต่อผู้ฟังคำเทศนา และคริสตจักรแล้ว การโจรกรรมวรรณกรรมยังส่งผลกระทบต่อในเชิงจริยธรรมคริสเตียน และคริสต์ศาสนศาสตร์ด้วย ในที่นี้ขอสรุปผลกระทบดังกล่าวออกเป็น 3 ประเด็น คือ

ประเด็นที่ 1. จริยธรรมคริสเตียนที่ก้าวทันยุคสมัยที่เปลี่ยนไป

แม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา เนื่องจาก “แนวคิดเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในวรรณกรรมได้ถูกพัฒนาขึ้นอย่างจริงจังหลังจากการปฏิวัติสิ่งพิมพ์ของ Gutenberg ในปี ค.ศ. 1450” (Sutherland-Smith, 2551) แต่จริยธรรมคริสเตียน หรือ “การศึกษาเรื่องระบบศีลธรรมว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดี อะไรเป็นสิ่งที่ไม่ดี” (พฤษภาคม ลิมทองวิรัตน์, 2557) นั้น “อยู่บนพื้นฐานผ่านแบบอย่างการปฏิบัติขององค์พระเยซูคริสต์ตามคำสอนที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์อันเป็นสาระสำคัญหลัก” (ยุทธภรณ์ พิณิจ, กิรติ บุญเจือ, และรวีช ตาแก้ว, 2564) หมายความว่า พระคัมภีร์เป็นรากฐานสำคัญในการก่อตัวขึ้นของจริยธรรมคริสเตียน และคริสต์ศาสนศาสตร์ การก่อตัวขึ้นนี้ไม่ใช่เพียงแค่นั้นในอดีตเท่านั้น แต่ในปัจจุบันด้วย ดังเช่นที่สารณญ บุญเกียรติ (2560) ได้กล่าวว่า “คริสต์ศาสนศาสตร์ที่ดี คือ คริสต์ศาสนศาสตร์ที่ช่วยให้ผู้เชื่อในแต่ละยุคสมัย และแต่ละท้องถิ่นมีแนวทางสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละด้าน . . . และเหมาะสมสำหรับสถานการณ์ของตนเองมากยิ่งขึ้น” โดยสรุป จริยธรรมคริสเตียนซึ่งมีรากฐานมาจากพระคัมภีร์นั้นสามารถพัฒนาไปได้ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อทุกยุคทุกสมัย คำสอนของพระคัมภีร์ และจริยธรรมคริสเตียนจึงไม่มีความล้าสมัยเพราะสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามสถานการณ์ที่คนหนึ่งกำลังเผชิญอยู่

จริยธรรมการโจรกรรมวรรณกรรมยังถือว่าเป็นหัวข้อทางศีลธรรมอันดั่งามหัวข้อใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคม กล่าวคือ นับตั้งแต่ พ.ศ. 2537 ประเทศไทยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งการปรับปรุงกฎหมายครั้งที่ 4 เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2561 อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของเสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์และคณะ (2548) พบว่าแม้ว่ามีการประกาศใช้กฎหมายลิขสิทธิ์แล้ว แต่ก็ยังเกิดการโจรกรรมวรรณกรรมในการศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย กล่าวคือ “เมื่อมีการสุ่มตัวอย่างวิทยานิพนธ์ 70 เล่ม พบว่ามีวิทยานิพนธ์ 27 เล่มที่มีการคัดลอกข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตและผลงานวิจัยผู้อื่น” สอดคล้องกับผลการวิจัยของนลัทพา หรรษาพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชต (2560) ซึ่งอภิปรายผลการวิจัยว่าตัวอย่างการวิจัยซึ่งเป็น “นักศึกษาระดับ

บัณฑิตศึกษายังคงไม่เข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการถอดความ การสรุปความ และการเขียนแบบอัญพจน์ การอ้างอิงเอกสาร ลักษณะหรือรูปแบบการเขียนที่ถูกต้อง รวมทั้งนักศึกษายังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการทุจริตทางวิชาการ” นอกจากนี้ การโจรกรรมวรรณกรรมซึ่งเป็นปัญหาที่เรื้อรังในวงการวิชาการยังนำไปสู่การละเมิดจริยธรรมอีกมากมาย เช่น เมื่อมีอุปสงค์และอุปทาน จึงเกิดการเพิ่มจำนวนของผู้ประกอบอาชีพรับจ้างทำงานวิจัยโดยเปิดรับงานเป็นธุรกิจอย่างชัดเจน เปิดเผย และพบเห็นง่ายทางสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งธเนศพล พงษ์พานิชย์ (2562) ได้อภิปรายผลการวิจัยว่า

(2) บุคคลนั้น ๆ ขาดแม้แต่หิริโอตตปัปะ หรือความเกรงกลัวต่อความชั่ว และการกระทำชั่ว และผลของความชั่วนั้นไม่คุ้มค่า และไม่เหมาะสมกับความเป็นบัณฑิตจอมปลอมต้องมีการลงโทษให้เฉียบขาด

(3) สังคมไทยก็จะได้แต่บัณฑิตที่ขาดคุณธรรม จริยธรรม ต่อตนเองและบุคคลอื่นซึ่งอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดการคอร์รัปชันในสังคมไทย (ธเนศพล, 2562)

โดยสรุป การโจรกรรมวรรณกรรมได้ส่งผลเชิงจริยธรรม และชีวิตประจำวันของบุคคลในสังคมด้วย จากการทบทวนวรรณกรรมไม่พบว่ามีการวิจารณ์คริสเตียนไทยที่กล่าวถึงปัญหาดังกล่าว รวมทั้งมุมมองแบบจริยธรรม คริสเตียนที่มีต่อการโจรกรรมวรรณกรรมราวกับว่าพระคัมภีร์ และจริยธรรมคริสเตียนกำลังก้าวไม่ทันยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ปัญหาดังกล่าวจึงเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งที่คริสเตียนไทยจะต้องช่วยกันคิด ช่วยกันทำภายใต้การทรงนำของพระเยซูคริสต์ให้คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการโจรกรรมวรรณกรรมกลายเป็น “คริสต์ศาสนศาสตร์ที่มีชีวิต” คือ “คริสต์ศาสนศาสตร์ที่ไม่หยุดอยู่ในโลกของวิชาการ แต่ก้าวไปสู่โลกแห่งความเป็นจริง และส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีในสังคม” (สาธัญญ บุญเกียรติ, 2560)

ประเด็นที่ 2. บาปจากการโจรกรรมวรรณกรรม

ความเห็นที่เรียกว่า “ลิขซ้ำ” (copyleft) ได้นำเสนอในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการปกป้องสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์งาน กล่าวคือ ยิ่งปล่อยให้มีการนำงานสร้างสรรค์ของผู้อื่นไปใช้อย่างเสรีมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้เกิดการปรับปรุง พัฒนา เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้งานชิ้นนั้นมีประโยชน์มากยิ่งขึ้น ดังนั้น แนวคิดแบบลิขซ้ำจึงมองว่าการนำเอางานของผู้อื่นไปใช้ต่อยอดเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สามารถทำได้ และไม่ใช่ว่าความผิดความบาปแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม การที่คนส่วนใหญ่ได้ประโยชน์จากการนำงานของผู้อื่นไปใช้โดยไม่มี การอ้างสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์งาน หรือมีการอ้างสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์งานแต่อย่างอย่างไม่ถูกวิธี หรือการแสดงต่อบุคคลภายนอกว่าผลงานดังกล่าวเป็นของตนเอง ทั้งที่ความจริงแล้วไม่มีการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่ การกระทำเหล่านี้เป็นการเบียดบังประโยชน์ที่ผู้สร้างสรรค์งานได้ลงแรงสร้างสรรค์ขึ้นด้วยการทุ่มเทเวลา สติปัญญา กำลังทรัพย์ และความเหนื่อยยาก ดังนั้น ความเห็นที่เรียกว่า “ลิขซ้ำ” จึงไม่เป็นธรรมกับคนที่สร้างสรรค์งาน เพราะคนที่สร้างสรรค์งานไม่ได้รับประโยชน์จากงานที่เขาสร้างขึ้น อีกทั้งในโลกของความเป็นจริง ไม่มีใครยืนยันได้ว่าการกระทำแบบ “ลิขซ้ำ” เป็นการสร้างประโยชน์ให้กับคนส่วนใหญ่อย่างแท้จริงเพราะในที่สุดผลประโยชน์มักไปตกอยู่กับผู้ที่ละเมิดลิขสิทธิ์เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ในมุมมองแบบศาสนศาสตร์ “ลิขซ้ำ” ขัดกับหลักการในพระคัมภีร์ที่สอนว่า “ห้ามเอาตะกร้อครอบปากโคเมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่” (พระคัมภีร์เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4; พระคัมภีร์ 1 โครินธ์ 9:9; พระคัมภีร์ 1 ทิโมธี 5:18) ซึ่งหมายความว่า คนที่ทำงานก็สมควรได้รับประโยชน์ที่เขาควรได้รับ และคนที่ไม่ทำงาน หรือคนเกียจคร้านก็ไม่สมควรได้รับอะไรด้วยเช่นกัน (พระคัมภีร์ 2 เธสะโลนิกา 3:10)

ในมุมมองแบบศาสนศาสตร์พระคัมภีร์ (Biblical Theology) ความบาป หมายถึง “การปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง การไม่ซื่อสัตย์ ขอบกพร่อง การล่วงละเมิดกฎ และการกระทำผิดที่ผู้กระทำรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าเป็นความผิด” (กวางซู โอ, 2007) การกระทำเหล่านี้เป็นการทำกลับหลังผู้อื่นเนื่องจากเป็นเรื่องน่าละอายหากการกระทำของตนเองถูกเปิดเผยออกมา ตัวอย่างเช่น ในพระคัมภีร์ปฐมกาล 3 เมื่อมนุษย์รับประทานผลจากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วที่พระเจ้าได้สั่งห้ามรับประทาน

แล้ว พวกเขาที่ “ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน เพื่อให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า” (พระคัมภีร์ปฐมกาล 3:8) จอห์น เดวิส (2563) ได้กล่าวถึงความบาปของมนุษย์ในพระคัมภีร์ตอนนี้ว่าเป็น “ความปรารถนาในสิ่งที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์” คือ พระเจ้าซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดได้วางกฎปฏิบัติให้กับมนุษย์ด้วยการไม่อนุญาตให้รับประทานบางสิ่งบางอย่างในสวนที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น แต่มนุษย์เลือกที่จะฝ่าฝืนกฎของพระองค์เพราะเชื่อว่าการกินผลไม้จากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วทำให้ตนเอง “เกิดปัญญา” (พระคัมภีร์ปฐมกาล 3:6) ขอให้สังเกตว่า ความบาปตามความหมาย และตัวอย่างที่ได้กล่าวว่ามีลักษณะร่วมกับการโจรกรรมวรรณกรรม คือ การโจรกรรมวรรณกรรมเป็นรูปแบบหนึ่งของความบาป และเป็นความผิดที่ผู้โจรกรรมวรรณกรรมทำแบบ “เปิดเผยไม่ได้” หรือ “หลบ ๆ ซ่อน ๆ” ดังเช่นที่ กัญญา บุญเกียรติ (2554) กล่าวถึงสาเหตุของการโจรกรรมวรรณกรรมว่าผู้กระทำความผิด “คิดว่าการโกงและการลักลอกเป็นสิ่งทำหยาและน่าตื่นเต้น โดยมีความหวังว่าจะไม่ถูกตรวจพบ และเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปทำกัน” การโจรกรรมวรรณกรรมเป็นการนำเอาข้อความของผู้อื่นไปใช้โดยที่ตัวเองไม่มีสิทธิ์ เป็นการละเมิดต่อกฎข้อบังคับ เช่น กฎหมายลิขสิทธิ์ หรือระเบียบการเขียนวิทยานิพนธ์ของสถาบันการศึกษา ฯลฯ โดยผู้โจรกรรมวรรณกรรมเชื่อว่าตนเองจะได้รับผลประโยชน์บางอย่างจากการกระทำความผิด เช่น งานเขียนเสร็จตามกำหนดเวลา ผลงานทางวิชาการ ชื่อเสียง และการยอมรับจากบุคคลภายนอก ผลประโยชน์ทางการเงิน เป็นต้น ลักษณะร่วมกันของความบาปกับการโจรกรรมวรรณกรรมสรุปด้วยตารางสังเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1: ลักษณะร่วมกันของความบาปในพระคัมภีร์กับการโจรกรรมวรรณกรรม

ลักษณะร่วมกันของความบาปกับการโจรกรรมวรรณกรรม	ความบาป	การโจรกรรมวรรณกรรม
1. ไม่สามารถทำได้อย่างเปิดเผย	✓	✓
2. ปรารถนาในสิ่งที่ตนเองไม่มีสิทธิ์	✓	✓
3. ไม่เชื่อฟังกฎปฏิบัติที่ถูกวางไว้	✓	✓
4. เชื่อว่าตนเองจะได้รับผลประโยชน์บางอย่างจากการละเมิดกฎ	✓	✓

เนติ คูโชติกุล (2559) ได้สรุปว่าการโจรกรรมทางวรรณกรรมเป็นบาปเนื่องจากการกระทำดังกล่าวขัดกับคำสอนของพระคัมภีร์อย่างน้อย 4 เรื่อง คือ 1. การลักทรัพย์ในรูปแบบใหม่ คือ ลักขโมยทรัพย์สินทางปัญญาของบุคคลอื่น เท่ากับเป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติ 10 ประการว่าด้วยการห้ามลักขโมย (พระคัมภีร์อพยพ 20:15) 2. การละเมิดสิทธิ์ของบุคคลอื่น เป็นการแสดงออกว่าขาดความรักต่อเพื่อนบ้าน และบุคคลรอบข้าง (พระคัมภีร์เลวีนิติ 19:18; พระคัมภีร์มัทธิว 7:12; พระคัมภีร์ลูกา 6:31) และมีเจตนาแย่งชิงของของผู้อื่นโดยที่ตนเองไม่มีสิทธิ์ 3. การไม่เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง (พระคัมภีร์โรม 13:1) 4. การเพาะบ่มนิสัยเกียจคร้าน มัง่าย เห็นแก่ได้ฝ่ายเดียว ซึ่งเป็นลักษณะที่ขัดกับความเป็นคริสเตียนที่ดี

ความบาปจากการโจรกรรมวรรณกรรมถือเป็น “บาปกระทำเอง” (actual sin) หมายถึง “การกระทำในสิ่งที่ขัดกับน้ำพระทัยพระเจ้า” (พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์, 2557) กัญญา บุญเกียรติ (2554) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการโจรกรรมวรรณกรรมว่าบางครั้งเกิดจากการกระทำของผู้ที่มีอำนาจตรวจสอบการโจรกรรมวรรณกรรม เช่น อาจารย์ หรือผู้บริหาร “เพราะคิดว่าการเปิดเผยจะทำให้ตนเองเดือดร้อน รวมทั้งจะทำให้สถาบันเสื่อมเสียชื่อเสียงด้วยเพราะจะตกเป็นข่าวที่สังคมสนใจ และตอบสังคมได้ยาก” นอกจากนี้ การโจรกรรมวรรณกรรมอาจเกิดจากการปล่อยปละละเลย หรือการไม่ให้ความสำคัญกับประเด็นการโจรกรรมวรรณกรรมเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่น่าจะเป็นความบาป หรืออาจมีใจรักใคร่เมตตาผู้ที่กระทำความผิดเป็นทุนเดิมจึงไม่สืบสาวราวเรื่องให้สิ้นกระแสรวม หรือในกรณีการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา ผู้ฟังคำเทศนาอาจคิดว่าแม้ว่าคำเทศนาจะมี

การโจรกรรมวรรณกรรมก็ไม่เป็นไรเพราะอย่างไรเสียก็ยังไม่ได้รับพระพร ฯลฯ การที่บางคนนิ่งเฉยกับการโจรกรรมวรรณกรรม หรือรู้เห็นว่ามี การโจรกรรมวรรณกรรม แต่ไม่ดำเนินการบางอย่างเพื่อจัดการกับความบาปที่เกิดขึ้น หากพิจารณาตามคำสอนของพระคัมภีร์ ผู้รู้เห็น หรือสนับสนุนทางอ้อมให้เกิดการโจรกรรมวรรณกรรมแม้ว่าไม่มีการกระทำก็ถือว่าเป็นส่วนร่วมในการทำบาปแล้ว เพราะความบาปตามคำสอนของพระคัมภีร์ยังรวมไปถึงกรณีที่บุคคลหนึ่งทราบว่าจะทำอะไรคือสิ่งที่ดี แต่เขาไม่ได้กระทำสิ่งนั้น (พระคัมภีร์ยากอบ 4:17) ซึ่งพระคัมภีร์เรียกบาปประเภทนี้ว่า “บาปของการละเลย” (จอห์น เดวิส, 2563) ในที่นี้จึงขอสรุปว่า เมื่อบุคคลหนึ่งทำการงดเว้น หรือการละเว้นการกระทำการเพื่อป้องกัน หรือป้องกันไม่ให้เกิดการโจรกรรมวรรณกรรมไม่ว่าตนจะมีหน้าที่ต้องทำเช่นนั้นหรือไม่ การนิ่งเฉยต่อการทำบาปเช่นนั้นก็ถือได้ว่าผู้รู้เห็น หรือสนับสนุนทางอ้อมให้เกิดการโจรกรรมวรรณกรรมมีส่วนในความบาปนั้นแล้ว

ปัจจุบัน มีการนำคำเทศนาของผู้อื่นไปใช้ในหลายรูปแบบแต่ก็ยังถือได้ว่าเป็นการทำบาป เรื่องการโจรกรรมวรรณกรรม ในคริสต์ศาสนาบางคณะนิกาย เช่น พระศาสนจักรโรมันคาทอลิก หรือศาสนาคริสต์นิกายลูเธอรัน มีการกำหนดแผนการเทศนาประจำปี และมีนโยบายให้คริสตจักรท้องถิ่นนำโครงร่างคำเทศนาซึ่งออกโดยส่วนกลางไปใช้เทศนา หรือคำเทศนาเพื่อระลึกถึงวันสำคัญ ภายใต้ปฏิทินของสภาคริสตจักรในประเทศไทยซึ่งมีการตีพิมพ์โครงร่างคำเทศนาลงในวารสารข่าวคริสตจักรการทำเช่นนั้นไม่เป็นการโจรกรรมวรรณกรรม เพราะมีการอนุญาตอย่างชัดเจนให้นำคำเทศนานั้นไปใช้ได้ และแม้จะมีการเพิ่มเติมในส่วนของตัวเอง และการประยุกต์ใช้ก็ถือว่าเป็นการดัดแปลงที่ผู้สร้างสรรค์งานอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ โดยธรรมเนียมปฏิบัติ ผู้เทศนา และผู้ฟังคำเทศนาทราบดีว่าคำเทศนาที่ใช้มีโครงร่างคำเทศนามาจากส่วนกลางซึ่งเป็น “การอนุญาตให้ใช้โดยไม่มี การแสวงหากำไร” การเทศนาเช่นนี้จึงไม่นับว่าเป็นการโจรกรรมวรรณกรรมแต่อย่างใด แม้จะมีการถวายทรัพย์เพื่อใช้ในพันธกิจของคริสต์ศาสนาในคณะนิกายนั้นหลังจากการนมัสการ

แต่กรณีที่ผู้สร้างสรรค์งานเขียนหนังสือโครงร่างคำเทศนาออกมาจำหน่าย และมีผู้อ่านซื้อหนังสือไปไม่ใช้ใช้ เรื่องนี้ต้องพิจารณาโดยแยกเป็น 2 ส่วน คือ 1. การซื้อหนังสือโครงร่างคำเทศนาเป็นการซื้อกรรมสิทธิ์ในหนังสือ ไม่ใช่การซื้อลิขสิทธิ์ในหนังสือ ดังนั้น แม้ว่าผู้สร้างสรรค์งานได้รับประโยชน์จากคำหนังสือ แต่ประโยชน์นั้นเป็นค่ากรรมสิทธิ์ที่โอนกันโดยสัญญาซื้อขาย ไม่ใช่สัญญาการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา 2. เมื่อการซื้อหนังสือโครงร่างคำเทศนาเป็นสัญญาซื้อขาย ดังนั้น การนำเอาข้อความในหนังสือไปใช้ยังต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ คือ ต้องมีการอ้างถึงแหล่งที่มา และทำการอ้างอิงแหล่งที่มาให้ถูกวิธีด้วย คือ เขียนในบทเทศนาว่านำข้อความดังกล่าวมาจากแหล่งที่มาใด และเมื่อทำการเทศนาก็มีการกล่าวถึงแหล่งที่มาตามสมควร จึงจะถือได้ว่าคำเทศนานั้นปราศจากการโจรกรรมวรรณกรรม และผู้เทศนาไม่ได้ทำบาปโจรกรรมวรรณกรรม

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนากรณีสถาบันพระคริสต์ธรรม

การโจรกรรมวรรณกรรมเป็นปัญหาที่สั่นคลอนความเชื่อมั่นที่บุคคลภายนอกมีต่อสถาบันพระคริสต์ธรรม เนื่องจากผู้ที่ถวายตัวเรียนในสถาบันพระคริสต์ธรรม หรือแม้แต่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันพระคริสต์ธรรมย่อมได้ชื่อว่ามี “กระแสการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้” (The Calling) ผู้รับใช้พระเจ้าควรเป็นผู้ที่ไม่ข้องแวะกับความบาป และกระทำทุกสิ่งทุกอย่างโดยเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ประชากรของพระเจ้า และคริสตจักร การแก้ไขปัญหาคำเทศนาโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนากรณีสถาบันพระคริสต์ธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น หากในระหว่างที่เป็น “นักศึกษาพระคริสต์ธรรม” ผู้เรียนได้ฝึกเขียน และทำการเทศนาโดยปราศจากการโจรกรรมวรรณกรรม โอกาสที่ผู้เรียนจะทำบาปในเรื่องการโจรกรรมวรรณกรรมในการทำคำเทศนาหลังจากที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วก็จะ

น้อยลง ในที่นี้ ขอเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการโครงการมรรณกรรมในคำเทศนากรณีสถาบันพระคริสตธรรม ดังนี้

1. การสนับสนุนผู้เรียนในการเพิ่มทักษะด้านการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบน Zhang (2559) กล่าวถึงปัญหาการโครงการมรรณกรรมว่าอาจเกิดจาก “การที่ผู้เขียนขาดความสามารถในการจัดทำเอกสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนเป็นภาษาต่างประเทศ” ดังนั้น หากสถาบันพระคริสตธรรมทำการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการเขียน และการเทศนาบนธรรมาสน์ก็จะเป็นการช่วยให้นักศึกษาพระคริสตธรรมสามารถเทศนาได้ดียิ่งขึ้น เพราะการได้ฝึกฝนตนเองทั้งในด้านการเขียน และการพูดบ่อย ๆ จะช่วยให้นักศึกษาพระคริสตธรรมเกิดความมั่นใจในการจัดทำเอกสาร และการพูดในที่สาธารณะซึ่งทำให้เกิดเจตคติเชิงบวกที่ว่า “ไม่ต้องโครงการมรรณกรรมก็สร้างสามารถสร้างคำเทศนาที่ดีได้” แนวทางในการสนับสนุนผู้เรียนในการเพิ่มทักษะด้านการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบนธรรมาสน์ ได้แก่

1.1 เพิ่มพื้นที่การเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเขียน และการพูดในที่สาธารณะ เช่น การเขียนบทความทางวิชาการ การเขียนเรียงความ การโต้วาที หรือการเพิ่มเวลาการแบ่งปันพระวจนะพระเจ้า และการเทศนา การจัดตั้งกลุ่มเพื่อพัฒนาการเขียนคำเทศนา (preaching club) เป็นต้น การเพิ่มพื้นที่การเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมดังกล่าวต้องมี “กระบวนการตรวจสอบการโครงการมรรณกรรม” ด้วย เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกฝนการเขียนคำเทศนา และการเทศนาที่ปลอดภัยจากการล้าลอกงานสร้างสรรค์ของผู้อื่น เมื่อมีการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวหลาย ๆ ครั้ง ผู้เข้าร่วมกิจกรรมก็จะเรียนรู้ว่าควรเขียนคำเทศนาอย่างไรไม่ให้เกิดการโครงการมรรณกรรม ทั้งนี้ ให้เพิ่ม “การเสริมแรงทางบวก” (positive reinforcement) ในการเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมเพื่อจูงใจให้นักศึกษาพระคริสตธรรมเข้าร่วมในโครงการ เช่น การมอบใบประกาศเกียรติคุณที่ได้เข้าร่วมในกิจกรรม หรือในโครงการ การให้รางวัล ฯลฯ

1.2 นำเสนอผลงานของนักศึกษาพระคริสตธรรมที่มีคำเทศนาที่ดีในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ เช่น การบันทึกการเทศนาของนักศึกษาพระคริสตธรรม และเผยแพร่การเทศนาในเว็บไซต์ที่เป็นทางการของสถาบันพระคริสตธรรม หรือในช่องทางอื่น ๆ วิธีการดังกล่าว นอกจากจะช่วยให้นักศึกษาพระคริสตธรรมเกิดความภาคภูมิใจที่ได้แสดงผลงานของตนเองต่อสาธารณะแล้ว ยังเป็นการสอนให้นักศึกษาพระคริสตธรรมหันมาใช้เทคโนโลยีเพื่อการทำพันธกิจอีกด้วย

2. การปลูกฝังเจตคติเรื่องการโครงการมรรณกรรมในการเขียนคำเทศนา และการเทศนา เจตคติ (attitude) “เป็นลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่มีความสอดคล้องในลักษณะพาดพิงกับพฤติกรรมของบุคคลมากกว่าลักษณะทางจิตประเภทอื่นๆ ดังนั้น เจตคติจึงเป็นเครื่องชี้ว่าการกระทำของบุคคล” (วีรพงษ์ พวงเล็ก, 2555) หมายความว่า “เจตคติของบุคคลหนึ่งเป็นอย่างไร บุคคลนั้นก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไปตามเจตคติที่ตนมี” (เนติ คูโชติกุล และคณะ, 2559) ดังนั้น หากสถาบันพระคริสตธรรมได้ทำการปลูกฝังเจตคติที่ถูกต้องในการเขียนคำเทศนา และการเทศนาแก่นักศึกษาพระคริสตธรรมโดยเน้นว่าในการเทศนาต้องมีการอ้างถึงแหล่งที่มาของข้อความของผู้อื่นให้ถูกต้อง และครบถ้วนก็จะเป็นการลดปัญหาเรื่องการโครงการมรรณกรรมในคำเทศนาได้

แนวทางในการปลูกฝังเจตคติเรื่องการโครงการมรรณกรรมในการเขียนคำเทศนา และการเทศนา คือ

2.1 การปลูกฝังเจตคตินั้นไม่ใช่เพียงแต่เรื่องของความรู้สึก (feeling) แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงเรื่องของความรู้ ความเข้าใจ (understanding) ที่มาจากภูมิหลังของชีวิตด้วย (เนติ คูโชติกุล และคณะ, 2559) ความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อการโครงการมรรณกรรมก่อนการเข้าศึกษาต่อในสถาบันพระคริสตธรรมจึงเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของนักศึกษาพระคริสตธรรมว่าเขาจะทำการโครงการมรรณกรรมในคำเทศนาหรือไม่ การโครงการมรรณกรรมอาจเกิดจากการที่ผู้เขียนคำเทศนาไม่รู้จักรับการโครงการมรรณกรรม หรือไม่มีความรู้เรื่องการโครงการมรรณกรรม หรือไม่ทราบว่าการอ้างอิงเอกสารต้องทำอย่างไร ฯลฯ จึงเป็นหน้าที่ของสถาบันพระคริสตธรรมที่จะต้องสอนถึง

ความหมาย ความสำคัญ และวิธีการอ้างอิงเอกสารในการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบนธรรมมาสน์ให้กับนักศึกษาพระคริสต์ธรรม ซึ่งควรให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวแก่นักศึกษาพระคริสต์ธรรมทุกครั้งที่มีการเปิดภาคการศึกษา

2.2 สถาบันพระคริสต์ธรรมจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาพระคริสต์ธรรมในการแก้ไขเจตคติในการทำงาน และการรับใช้พระเจ้า เนื่องจากนักศึกษาพระคริสต์ธรรมบางคนมีเจตคติเชิงลบต่อการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบนธรรมมาสน์ เช่น ไม่ต้องการฝึกฝนตนเองในการเขียนคำเทศนา หรือเทศนาบนธรรมมาสน์เพราะไม่มีความตั้งใจเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่ทำหน้าที่บนธรรมมาสน์ คิดว่าการเขียนคำเทศนาเป็นเรื่องยากเกินความสามารถที่มีอยู่ ไม่สามารถตีความพระคัมภีร์และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตผู้ฟังได้ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าเจตคติเชิงลบต่อการเทศนาทำให้นักศึกษาพระคริสต์ธรรมจำนวนหนึ่งมองว่าการเทศนาไม่ใช่โอกาส (opportunity) ในการพัฒนาตนเอง แต่เป็นอุปสรรคหรือภัยคุกคาม (threat) ที่ต้องเอาตัวรอดแม้ว่าวิธีการเอาตัวรอดจะไม่ถูกต้อง

นอกจากการให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาพระคริสต์ธรรมเรื่องเจตคติในการทำงานแล้ว สถาบันพระคริสต์ธรรมยังต้องหมั่นสังเกตนักศึกษาพระคริสต์ธรรมว่าได้ตกอยู่ในสถานการณ์เขียนคำเทศนาไม่ได้เพราะ “สิ่งกระตุ้นเร้า” (stimulus) หรือ “ความรู้สึกโน้มนำ” (temptation) หรือไม่กัญญา บุญเกียรติ (2554) ได้อธิบายว่า “ความไม่พร้อมในการนำเสนองาน ไม่ได้อ่านงานวิจัยที่ครอบคลุมสาระที่เกี่ยวข้องมากพอ ไม่เข้าถึงหรือเข้าไม่ถึงแหล่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจ . . . ล้วนแต่เป็นสิ่งกระตุ้นเร้า หรือความรู้สึกโน้มนำให้นักศึกษาร่างผลงานทางลัดด้วยการลักลอกงานวรรณกรรมของผู้อื่นเพื่อให้ส่งงานทันเวลา” เรื่องของกรอบเวลาในการทำเขียนคำเทศนาส่งจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ไม่ควรมองข้าม อาจารย์ผู้สอนในวิชาเทศนาควรสอบถามผู้เรียนวิชาการเทศนาบ่อย ๆ ว่าได้เริ่มลงมือเขียนคำเทศนา หรือฝึกซ้อมการเทศนาเป็นการส่วนตัวแล้วหรือยัง ผู้เรียนวิชาการเทศนามีปัญหาติดขัดในการเตรียมคำเทศนาอย่างไร หรือ อาจให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเขียนคำเทศนาเมื่อนักศึกษามาทำการสอบถามเป็นการส่วนตัว ฯลฯ คำถามเหล่านี้จะช่วยให้ นักศึกษาพระคริสต์ธรรมสามารถผ่านช่วงเวลาในการฝึกเขียนคำเทศนาไปได้ และยังเป็นการแก้ไขเจตคติในการทำงาน และการเทศนาด้วย

3. การตรวจสอบ และวิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา

สถาบันพระคริสต์ธรรมควรมีทั้งการตรวจสอบ และวิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา ว่าที่จริง มีหลายเหตุผลที่ทำให้คำเทศนาของคนหนึ่งคล้ายกับคำเทศนาของอีกคนหนึ่ง เช่น ความทรงจำจากคำเทศนาที่เคยฟังมา นักศึกษาพระคริสต์ธรรมเทศนาจากพระคัมภีร์ตอนเดียวกัน หรือใช้หนังสืออธิบายพระคัมภีร์เล่มเดียวกัน หรือแม้แต่กระทั่งการทุจริตที่นักศึกษารุ่นพี่ส่งต่อคำเทศนาให้นักศึกษารุ่นน้อง เป็นต้น ในที่นี้ กระบวนการตรวจสอบคำเทศนาของนักศึกษาพระคริสต์ธรรมจึงมีความสำคัญมาก เพราะหากอาจารย์ผู้ตรวจสอบคำเทศนาจริงจังต่อเรื่องการโจรกรรมวรรณกรรม นักศึกษาพระคริสต์ธรรมก็จะจริงจังกับการเขียนคำเทศนา และการเทศนาบนธรรมมาสน์ที่จะไม่ทำการโจรกรรมวรรณกรรมด้วยเช่นเดียวกัน

การตรวจสอบคำเทศนาสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสอบถามจากนักศึกษาพระคริสต์ธรรมโดยตรงว่าได้ทำการโจรกรรมวรรณกรรมหรือไม่ หรืออาจใช้บริการของเว็บไซต์ที่ทำการตรวจสอบการโจรกรรมวรรณกรรม ซึ่งผู้ให้บริการบางรายอาจมีค่าใช้จ่ายด้วย แต่วิธีการที่ง่าย และไม่มีค่าใช้จ่าย คือ การให้นักศึกษาเขียนคำเทศนาทุกคำที่จะใช้เทศนาบนธรรมมาสน์ จากนั้นทำการ “คัดลอก” บางประโยคด้วยการสุ่ม หรือประโยคที่น่าสงสัยว่าจะไม่ใช่งานเขียนของนักศึกษาคนนั้นจริง ๆ และ “วาง” ประโยคดังกล่าวลงในเว็บไซต์ที่เป็น “โปรแกรมค้นหา” (search engine) หากถ้อยคำที่เป็นการโจรกรรมวรรณกรรมมาจากบทความบนอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ที่เป็น “โปรแกรมค้นหา” ก็จะแสดงผลออกมาทันทีว่าข้อความดังกล่าวมาจากแหล่งที่มาใด

วิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนามีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า การตรวจสอบการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนา สถาบันพระคริสต์ธรรมควรมีเกณฑ์การลงวินัยที่ชัดเจนเมื่อพบว่าการโครงการมวรรณกรรมในการเขียนคำเทศนา การเทศนาบนธรรมมาสน์ หรือแม้แต่การเขียนรายงาน และวิทยานิพนธ์ วิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนาอาจทำได้หลายวิธี เช่น การให้ไปทำงานขึ้นนั้นมาใหม่ การให้คัดลอกบทความที่เกี่ยวข้องกับโทษของการโครงการมวรรณกรรมหลาย ๆ จบ การตัดคะแนนในรายวิชาการเทศนา การลดคะแนน หรือเกรดในรายวิชาเทศนา การปรับตกในรายวิชาเทศนา การคาดโทษ การพักการเรียน หรือในต่างประเทศ เมื่อมีการตรวจย้อนหลังและพบการโครงการมวรรณกรรม สถาบันพระคริสต์ธรรมอาจทำการถอดถอนใบปริญญา เป็นต้น ในเรื่องของวิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนามีแนวทางในการปฏิบัติดังนี้

3.1 วิธีการอ้างอิงเอกสาร และวิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนาต้องถูกกำหนดตั้งแต่ก่อนเริ่มภาคการศึกษา และมีการประกาศกับนักศึกษาพระคริสต์ธรรมตั้งแต่เริ่มภาคการศึกษาด้วยการประกาศในการปฐมนิเทศ และกำหนดไว้ในคู่มือนักศึกษาอย่างชัดเจน ทั้งนี้เพื่อที่นักศึกษาพระคริสต์ธรรมจะตระหนักถึงความสำคัญในการทำเอกสารที่ปลอดจากการโครงการมวรรณกรรม สถาบันพระคริสต์ธรรมต้องตระหนักว่าหากไม่จริงจังกับปัญหาการโครงการมวรรณกรรมในสถาบันพระคริสต์ธรรม การกระทำผิดดังกล่าวก็ไม่มีทางหมดไปจากวงการศึกษาสถาบันพระคริสต์ธรรม และคริสตจักรไทยได้

3.2 เกณฑ์การลงวินัยที่ชัดเจนต้องถูกนำมาใช้อย่างเป็นตรงไปตรงมา เมื่อได้กำหนดวิธีการจัดการกับการโครงการมวรรณกรรมอย่างไรก็ให้ดำเนินการไปตามขั้นตอนอย่างนั้น การที่กำหนดวิธีการจัดการกับปัญหาการโครงการมวรรณกรรมแต่ไม่นำวิธีการจัดการดังกล่าวมาใช้ นอกจากจะทำให้พระคริสต์ธรรมเสื่อมเสียความน่าเชื่อถือ และขาดความชอบธรรม และความยุติธรรมแล้ว การกระทำดังกล่าวอาจทำให้ผู้โครงการมวรรณกรรมไม่เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองเพราะคิดว่าทำผิดแต่ไม่มีคนเอาโทษ ทำให้เขายำแย่และทำการโครงการมวรรณกรรมมากขึ้น คือ อาจไปทำกับรายงานในวิชาอื่น ๆ หรือทำกับการเขียนวิทยานิพนธ์ หรือสารนิพนธ์ในอนาคต

3.3 สถาบันพระคริสต์ธรรมต้องจดจำเรื่องต่อไปนี้จะขึ้นใจ คือ การลงวินัยในข้อหาโครงการมวรรณกรรมไม่ใช่แค่เพื่อทำโทษ แต่มีเพื่อเปลี่ยนแปลงผู้โครงการมวรรณกรรมให้กลับใจเริ่มต้นใหม่โดยไม่กลับไปทำผิดซ้ำอีก สถาบันพระคริสต์ธรรมต้องแสดงความจริงใจในการลงวินัยต่อนักศึกษาพระคริสต์ธรรมด้วยการลงวินัยด้วยความรัก และความปรารถนาดีให้ผู้รับการลงวินัยได้กลับใจใหม่

3.4 พยานหลักฐานในการตัดสินข้อหาโครงการมวรรณกรรมต้องชัดเจนมากพอที่จะลงวินัย ผู้ถูกกล่าวหาว่าทำการโครงการมวรรณกรรมต้องมีสิทธิที่จะแสดงหลักฐาน และพยานเพื่อแก้ต่างว่าตนไม่ได้โครงการมวรรณกรรม ในที่นี้ ขอให้สถาบันพระคริสต์ธรรมคำนึงถึง 2 สิ่งคู่กัน คือ 1. ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องแสดงหลักฐานเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเอง 2. ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องแสดงความจริงใจต่อสถาบันพระคริสต์ธรรมว่าตนเองไม่ได้โครงการมวรรณกรรม เช่น แสดงขั้นตอนการเขียนคำเทศนาว่าตนเขียนคำเทศนาอย่างไร หรือแท้จริงคำเทศนาเกิดจาก “การถอดความ” (paraphrase) จนไม่เหลือเค้าเดิมหรือไม่ เป็นต้น ความจริงใจของผู้เขียนคำเทศนาสื่อให้เห็นความจริงที่ว่ามีการโครงการมวรรณกรรมหรือไม่ อันนำไปสู่การลงวินัยที่มีความรุนแรงแตกต่างกันด้วย

4. การลดการโครงการมวรรณกรรมในคำเทศนาวิธีอื่น ๆ
สถาบันพระคริสต์ธรรมสามารถลดการโครงการมวรรณกรรมได้ด้วยวิธีการอื่น ๆ ได้ เช่น การมอบหมายงานด้านการเทศนาโดยแจ้งให้กับนักศึกษาพระคริสต์ธรรมเรื่องการส่งคำเทศนาแต่เนิ่น ๆ เพื่อให้มีเวลาในการเขียนคำเทศนามากพอ ในวิชาการเทศนาซึ่งมีการสั่งงานให้นักศึกษาพระคริสต์ธรรมต้องเขียนคำเทศนาส่งนั้น ผู้สอนอาจกำหนดหัวข้อเทศนาให้กับนักศึกษาโดยหัวข้อ และข้อพระคัมภีร์ที่มอบหมายให้เขียนคำเทศนานั้นแบ่งออกเป็น 4 ปีที่ไม่ซ้ำกัน เช่นนี้ก็จะสามารถลดการ

โจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาเพราะนักศึกษาพระคริสต์ธรรมอ้างว่ามีเวลาไม่พอในการเขียนคำเทศนา หรือทำการส่งต่อคำเทศนาให้กับรุ่นน้อง หรือแม้แต่การโจรกรรมวรรณกรรมคำเทศนาของตนเอง (self-plagiarism) ด้วยการนำเอาคำเทศนาของตนเองมาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกในธรรมาสน์ที่ต่างกัน ได้ นอกจากนี้ สถาบันพระคริสต์ธรรมควรเพิ่มเวลาเพื่อการเรียนรู้เรื่องทักษะการเขียน และวิธีการเขียนเอกสารที่ถูกต้องเพื่อให้นักศึกษาพระคริสต์ธรรมได้ฝึกฝนการเขียนคำเทศนา หรือเอกสารต่าง ๆ โดยปลอดจากการโจรกรรมวรรณกรรม เมื่อนักศึกษาพระคริสต์ธรรมถูกฝึกให้เขียนเอกสารด้วยวิธีการที่ถูกต้อง นักศึกษาคนนั้นก็จะเขียนงานด้วยความคุ้นเคยกับวิธีการในการทำเอกสารที่ปลอดจากการโจรกรรมวรรณกรรม เขาจะถูกสร้างชีวิตให้มีคุณธรรม และมีจิตสำนึกที่ต้องต่อการรับใช้พระเจ้า และต่อผู้อื่น มีความเคารพต่อตนเองที่จะไม่ลักขโมยความคิดของผู้อื่น เมื่อนักศึกษาพระคริสต์ธรรมสามารถเชื่อใจในงานเอกสารเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ เขาก็เป็นผู้รับใช้ที่สามารถเชื่อถือในเรื่องอื่น ๆ ได้ด้วยเช่นเดียวกัน

สรุป

การโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาเป็นการกระทำที่ผิดต่อทั้งกฎหมายบ้านเมืองและต่อคำสอนของพระคัมภีร์ เมื่อพบว่ามีกรณีโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนาก็ถือได้ว่าความผิดสำเร็จทันที เพราะความผิดดังกล่าวเกิดจากตัวผู้โจรกรรมวรรณกรรมเอง หาได้เกิดจากการบังคับให้เขียน หรือบังคับให้พูดออกมาแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น นักศึกษาพระคริสต์ธรรมจึงต้องฝึกฝนตนเองเป็นผู้เขียนคำเทศนา และทำการเทศนาบนธรรมาสน์ที่ปลอดจากการโจรกรรมวรรณกรรมจึงจะทำให้ปัญหาดังกล่าวได้ถูกแก้ไข สถาบันพระคริสต์ธรรมสามารถเข้ามามีบทบาทในการสร้างเจตคติที่ถูกต้องให้กับนักศึกษาพระคริสต์ธรรมได้ด้วยการเพิ่มการเรียนรู้ และกิจกรรมด้านการเทศนาในสถาบันพระคริสต์ธรรม รวมถึงการอบรมเรื่องการเขียนการเทศนาที่ถูกต้องให้กับนักศึกษา สถาบันพระคริสต์ธรรมต้องเข้มงวดกวดขันในการตรวจสอบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา และต้องมีวิธีการจัดการหลังจากการตรวจพบการโจรกรรมวรรณกรรมในคำเทศนา ฯลฯ เมื่อสถาบันพระคริสต์ธรรมให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ปัญหาโจรกรรมวรรณกรรมที่เป็นปัญหาเรื้อรังในสถาบันพระคริสต์ธรรม และในคริสตจักรไทยก็จะได้รับการแก้ไขไปในทางที่ดีขึ้นได้ในที่สุด

บรรณานุกรม

- กัญญา บุญเกียรติ. (2554). *การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (Plagiarism)*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำเนียร จวงตระกูล. (2562). การโจรกรรมทางวรรณกรรมในวงการวิชาการ : ผลกระทบเชิงลบและกลยุทธ์ในการป้องกันปัญหา. *วารสารชุมชนวิจัย*, 13 (3), 1-15.
- จอห์น เดวิส. (2563). *เพิ่มความรู้อื่น [Add to your Knowledge] (ไม่ปรากฏผู้แปล)*. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- ที. เค. ลิม., จอห์นสัน. (2554). *พลังแห่งการเทศนา [Power in Preaching] (กมลทิพย์ ประพันธ์ พงศ์, ผู้แปล)*. กรุงเทพฯ : สถาบันคริสเตียนศึกษาและพัฒนาคริสตจักร.

- ชัชชัย สุขผลศิริ. (2556). ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ในการเขียนตำรา. ใน ปรีชา ช่างขวัญเย็น (บ.ก.), *เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา* (น. 221). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไวน์, เจอร์รี่. (2536). *ศิลปะการเตรียมคำเทศนา [A Practical Guide to Sermon Preparation]* (ซุมแสง เรืองเจริญสุข, ผู้แปล). กรุงเทพฯ : คริสเตียนศึกษาแบ็บติสต์.
- ธเนศพล พงษ์พานิชย์. (2562). การขยายตัวของผู้รับจ้างทำงานวิจัยของบัณฑิตศึกษา. *Valaya Alongkorn Review*, 9 (2), 26-39.
- เนติ คุชิติกุล. (2559). การโจรกรรมทางวรรณกรรม (Plagiarism) ในการศึกษาและการตอบสนองทางศาสนศาสตร์. *ข่าวคริสตจักร* 84, 784, 20-23.
- เนติ คุชิติกุล. (2562). *แนะนำวรรณกรรมปัญหา: อรรถาธิบาย รายงานทางวิชาการ และเตรียมคำเทศนาจากพระธรรมสุภาสิต พระธรรมโยบ และพระธรรมปัญญาจารย์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทจรัสสินทวงศ์การพิมพ์ จำกัด.
- เนติ คุชิติกุล และคณะ. (2559). เจตคติที่มีต่อการถวายทศวงศ์ของผู้รับใช้ และสมาชิกคริสตจักรกลุ่มมูลนิธิร่วม
พันธกิจไทยสังกัดคริสตจักรภาคแห่งหนึ่ง มูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทย. (รายงานการวิจัย ทนุอดหนุนการวิจัยมหาวิทยาลัยคริสเตียน). นครปฐม: มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- นลัทพา หรรษาพันธุ์ และภรณ์ ศิริโชค. (2560). ความเข้าใจเกี่ยวกับการโจรกรรมทางวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. *Journal of Information Science*, 35 (2), 24-46.
- พีรศักดิ์ ตั้งสุขสันต์. (2563). *ผลของการเทศนาที่มีต่อการเสริมสร้างชีวิตด้านความเชื่อในพระเจ้าของสมาชิกคริสตจักรภาคที่ 8 สังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ คริสตจักรภาค 7 แห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย: กรุงเทพฯ.
- พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์. (2557). *สารานุกรมคริสตศาสนศาสตร์*. กรุงเทพฯ : หน่วยงานคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย.
- ยุทธภณธ์ พินิจ, กิรติ บุญเจือ, และวิช ตาแก้ว. (2564). จริยธรรมคริสเตียนกับปรัชญาหลังนวยุคสายกลาง. *Journal of Social Science and Buddhist Anthropology*, 6 (5), 157-170.
- วีรพงษ์ พวงเล็ก. (2555). *ปัจจัยเชิงเหตุของการเปิดรับเนื้อหาทางเพศบนสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีต่อเจตคติทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. (รายงานการวิจัย ทนุอดหนุนการวิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สาธัญญ์ บุญเกียรติ. (2560). *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัวมุมมองใหม่*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และคณะ. (2548). *สภาพและปัญหาการจัดการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาการบริหารการศึกษา*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- โอ, กวางซูโอ. (2550). *รอดโดยพระคุณของพระเจ้า [Saved by the Grace of God]* (จุงซิก คิม, ผู้แปล). กรุงเทพฯ : ที่รินนัส.
- Bailey, J. (2564, 7 กรกฎาคม). Southern Baptist Convention President Accused of Widespread Plagiarism. *Plagiarism Today*. สืบค้น จาก <https://www.plagiarismtoday.com/2021/07/07/southern-baptist-convention-president-accused-of-widespread-plagiarism/>

- Chang, S. S. H. (2548). The Problem of Plagiarism: A guide for Students and Educators of Theology. *TTJ*, 8 (1), 204-221.
- Pecorari, D. (2551). *Academic Writing and Plagiarism : A Linguistic Analysis*. New York : Continuum.
- Sutherland-Smith. W. (2551). *Plagiarism, the Internet and Student Learning : Improving Academic Integrity*. New York : Routledge.
- Zhang. Y. (2559). *Against Plagiarism : A Guide for Editors and Authors*. New York : Springer.

แนวทางการบริโภคอาหารในคริสต์ศาสนา ตัวตน ปัญหาโลกร้อน

และคริสต์ศาสนศาสตร์เชิงนิเวศ

Dietary Guidelines in Christianity, Identity, Modern Ecological Crisis and Eco-Theology

วัชระ โพธิ์แก้ว¹

Vajra Pokaew

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดที่ว่าด้วยเรื่องอาหารที่ปรากฏในคริสต์ศาสนาตัวอย่างเช่น รูปแบบมื้ออาหารที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิมของพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างพระธรรมเลวีนิติ 11 นักวิชาการบางกลุ่มมองว่ากฎเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่การสร้างอัตลักษณ์ทางชาติให้ต่างออกไปจากชนชาติอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่รอบ ๆ อิสราเอลในสมัยโบราณ แต่เมื่อคริสต์ศาสนามาถึงข้อห้ามทางอาหารเหล่านี้ก็ถูกตัดทอนออกไปด้วยคำอธิบายซึ่งบอกว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทินด้วยตัวเอง (โรม 14:14; โครินธ์ 2:16) มื้ออาหารสำหรับคริสตจักรยุคหลังจึงไม่ถูกจำกัดด้วยข้อห้ามทางศาสนาแต่ทำไปเพื่อการสามัคคีธรรมเป็นหลัก เช่นมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงอย่างนั้นรูปแบบมื้ออาหารของทั้งสองก็สามารถนำผู้ปฏิบัติไปสู่พื้นที่ (Space) ทางศาสนาหรือทำให้เข้าไปอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ และพื้นที่นี้เองก็ทำให้ศาสนิกต้องตอบสนองออกมาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง (Jenson, 1995)

United Nation นำเสนอว่าอุตสาหกรรมอาหารทั้งระบบมีส่วนหนึ่งในสามของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั่วโลกอันส่งผลให้เกิดภาวะโลกร้อนอันเป็นภัยคุกคามที่สำคัญ “อาหารเชิงนิเวศ” หรือ “อาหารทางเลือก” ซึ่งมีแนวโน้มจะช่วยในการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกก็ค่อย ๆ ถูกนำเสนอเข้าสู่ตลาดโลก และหนึ่งในหน้าที่ของคริสต์ศาสนาอย่างที่ Geisler กล่าวนั้นคือการเป็นผู้ “ดูแลรักษา” โลก (ปฐมกาล 2:15) ซึ่งมาจากคำ **טָבַע** (ตามตัวอักษร 'abad ตามระบบการออกเสียงว่า aw-bad') ซึ่งหมายถึงการ “รับใช้ (to serve)” (Geisler, 2010) บทความนี้พยายามจะเชื่อมโยงความเกี่ยวข้องระหว่างหน้าที่ในการดูแลรักษาโลก ปัญหาทางนิเวศวิทยาในโลกสมัยใหม่ และการสร้างตัวตนผ่านทางมื้ออาหาร เพื่อนำเสนอแนวคิดสำหรับคริสตชนว่าด้วยเรื่องของอาหารท่ามกลางวิกฤติในโลกสมัยใหม่

คำสำคัญ คริสต์ศาสนศาสตร์ ผู้ถูกปฏิเสศ ความยากจน

¹ นักวิจัยอิสระ Email: vajrapokaew@gmail.com

Abstract

This article tries to examine the idea of food in Christianity such as the laws written in Leviticus 11 which some scholars see these laws as mean to create Jewish racial identity which is needed to differentiate them from the other Nations around ancient Israel. When Christianity came, most if not all dietary laws were cut off due to the view of Paul that said, “nothing is unclean in itself.” (Romans 14:14; Colossians 2:16) Meals for the churches were therefore not restricted by religious taboos but used primarily for fellowship such as in ‘the Lord's meal’. Religious Meals like ordinance maybe able to lead practitioners into the ‘religious space’. Which is the entering into the Lord's presence, and this presence will always compel the practitioners to respond in some form.

United Nation presents that the entire food industries accounted for over one-third of all global greenhouse gas emissions, in which contributing to global warming, a major threat in the modern world. “Ecological diets” or “Alternative diets” which were believed as ways to help reducing greenhouse gas emissions, are gradually being introduced into the global food market. One of the duties of Christianity as suggested by Geisler (2010) is to be a “keeper of” the world (Genesis 2:15), which derives from the word **אָבַד** ('abad; phonetic aw-bad') which means “to serve.” This article attempts to link the interrelationships between the duty of maintaining the world, ecological problems in the modern world and the creation of identity through food to present ideas for Christians about food amid a crisis in the modern world.

Key words: Christianity, Dietary, Ecology

บทนำ

อาหารและความเชื่อนั้นเป็นสิ่งที่อยู่คู่กัน ความเชื่อทางศาสนานั้นมักจะประกอบไปด้วยหลักการใด ๆ เกี่ยวกับมื้ออาหารไม่ว่าจะเป็นอาหารต้องห้าม หรือมีอาหารพิเศษสำหรับประกอบศาสนพิธีเช่นอาหารต้องห้ามตามหลักโคเซอร์ (**אָבַד**) ของศาสนายิวหรือมีอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสต์ศาสนา โดยเฉพาะสำหรับคริสตชนนั้นอย่างน้อย ๆ มื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นการระลึกถึงการรับประทานอาหารของพระเยซูกับสาวกซึ่งการหักขนมปังและเทเหล้าองุ่นให้กับสาวก

ของพระเยซูในเวลานั้นสำหรับคริสตชนแล้วก็เป็น การประกาศถึงพันธสัญญาใหม่อันกลายมาเป็น คริสต์ศาสนาในที่สุด (มธ. 26:26-30; มก. 14:22-26; ลก. 22:14-20) อาหารในศาสนาสำหรับกรอบ คิดแบบหน้าที่นิยม (Functionalism) ก็อาจกล่าวได้ว่าทำหน้าที่ในการสร้างอัตลักษณ์ให้กับคนใน ศาสนา สำหรับศาสนายิวแล้วแนวคิดที่สำคัญคือความบริสุทธิ์ หรือการ “แยกออก” จากคนนอกซึ่ง หมายถึงคนต่างชาติซึ่งมีลักษณะการกินที่แตกต่างออกไป และเมื่อคริสต์ศาสนาต้องการแยกตัวออก จากศาสนายิวหนึ่งในสิ่งที่ต้องถูกนำมาพิจารณาและตีความใหม่จึงเป็นเรื่องของอาหารในฐานะ อัตลักษณ์ของคนในศาสนา (Cardozo, 2019) และเน้นไปที่การรับประทานมื้ออาหารขององค์พระผู้ เป็นเจ้าแทน

อัตลักษณ์ทางศาสนาที่ทำให้ผู้ปฏิบัติรับรู้ถึงการแยกออกจากผู้ที่เชื่อต่างออกไปยังทำให้รับรู้ ถึงการอยู่ในพื้นที่ทางศาสนา (religious space) ซึ่งสำหรับ Jenson (1995) นั้นพื้นที่อันนี้เป็นสิ่งที่ ผลักดันให้ผู้ที่เข้าไปต้องทำอะไรบางอย่างออกมาหรือรู้สึกแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งอาหารก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ถูก ใช้เพื่อสร้างอัตลักษณ์ทางศาสนาในมุมมองของ Cardozo (2019) ดังนั้นแล้วการกินหรือไม่กินสิ่งใดก็ นำไปสู่การรับรู้พื้นที่ทางศาสนาแบบหนึ่ง ๆ ด้วยและอาจทำให้ผู้ที่กินหรือไม่กินนั้นปฏิบัติตัวใน รูปแบบอื่น ๆ ตามพื้นที่ทางศาสนานั้นแม้การปฏิบัตินั้นจะไม่ได้เกี่ยวกับอาหารโดยตรงก็ตาม แต่ทั้งนี้ การสร้างอัตลักษณ์ผ่านการกินก็อาจไม่ได้จำกัดขอบเขตไว้แค่ในศาสนาเท่านั้นเพราะการกินตาม วัฒนธรรมก็เป็นสิ่งที่เราเห็นได้ทั่วไปเช่นคนในภาคเหนือของประเทศไทยชอบกินข้าวเหนียว เป็นต้น และรูปแบบการกินอาหารในโลกหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรมโดยเฉพาะพัฒนาการของฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ก็เป็นหนึ่งในอัตลักษณ์ของการกินสมัยใหม่ที่ปรารถนาจากเนื้อสัตว์กลายมาเป็นหนึ่งในอาหารหลักทั้งที่ สังคมแบบ “เข้าป่าล่าสัตว์” (hunter-gatherer) นั้นอาจไม่สามารถจะกินเนื้อได้เป็นประจำอย่าง ปัจจุบันซึ่งเนื้อสัตว์เองก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นหนึ่งในสาเหตุของปัญหาโลกร้อนที่มนุษย์กำลังเผชิญหน้า กันในปัจจุบัน

แม้มื้ออาหารสำหรับคริสต์ศาสนาในปัจจุบันจะลดทอนความสำคัญในแง่ของข้อห้ามต่าง ๆ แต่ความสำคัญของมื้ออาหารในการนมัสการก็ยังพอจะปรากฏให้เห็นจากการรับประทานอาหาร ร่วมกันทั้งจากพิธีมหาสนิทหรือการทานอาหารร่วมกันบนโต๊ะอาหารซึ่งเป็นเหมือนพิธีกรรมหนึ่งในการ เข้าสังคมและตามทีกล่าวไปก่อนหน้านี้ว่ามื้ออาหารอาจมีส่วนในการสร้างตัวตน เช่นนี้แล้วตัวตนแบบ ไหนที่ควรจะปรากฏขึ้นผ่านทางอาหารในคริสตจักร

กฎว่าด้วยเรื่องอาหารในพันธสัญญาเดิม

กฎว่าด้วยเรื่องอาหารในพันธสัญญาเดิมนั้นปรากฏอยู่ในพระธรรมเลวีนิติ 11:1-47 และอีกครั้งในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 14:3-21 เป็นองค์ประกอบสำคัญในศาสนายิวตั้งแต่ที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิมจนถึงปัจจุบันในซึ่งถูกเรียกว่า โคเซอร์ ซึ่งแปลได้ว่า “เหมาะสม” แม้คำนี้จะไม่ถูกใช้ตั้งแต่แรกในพระคัมภีร์ก็ตาม สำหรับศาสนาในโลกโบราณส่วนใหญ่แล้วข้อห้ามต่าง ๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศกับเรื่องอาหารนั้นถูกให้ความสำคัญอย่างมาก อาหารและเพศถูกมองเป็นตัวแทนของร่างกายที่ต้องถูกจำกัดเอาไว้ วิธีการในการจำกัดร่างกายเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นเหมือนกับการสอดส่องตนเองเพื่อบิบบังคับร่างกายให้ได้ร่างกายได้บงการ (docile body) ตามแนวคิดแบบ ความรู้-อำนาจ ของฟู Michel Foucault (1975) ที่ว่าความรู้ (ซึ่งในที่นี้ถึงถึงกฎเรื่องอาหาร) นั้นเข้าไปสอดส่องจับตามองร่างกายและจัดระเบียบให้มีพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับความรู้นั้น ๆ ไม่ให้ร่างกายทำอะไร ๆ ตามที่ร่างกายต้องการแต่ทำตามที่สุดความรู้นั้น ๆ ต้องการและการเฝ้าจับตาสอดส่องอย่างสม่ำเสมอเช่นนี้ทำให้เกิดเป็นวินัย (discipline) ของร่างกายซึ่งวินัยนี้ทำให้ร่างกายมีศักยภาพสูงขึ้นในแง่มุมทางเศรษฐศาสตร์ (economic) ของชุดความรู้นั้น กล่าวคือความรู้นำเอาอำนาจในการทำตามใจชอบออกไปจากร่างกาย แต่เพิ่มศักยภาพให้กับร่างกายที่จะทำในสิ่งซึ่งชุดความรู้นั้นเห็นว่าดี

วันเวลาที่ข้อความทั้งสองตอนเกี่ยวกับกฎเรื่องอาหาร (เลวีนิติ 11; เฉลยธรรมบัญญัติ 14) ถูกเขียนยังคงเป็นที่ถกเถียงในหมู่นักวิชาการว่าถูกเขียนแน่ชัดในยุคไหน หรือข้อความตอนไหนเก่ากว่ากัน ขึ้นอยู่กับว่านักวิชาการคนนั้น ๆ เห็นว่า P source (เลวีนิติ) หรือ D source (เฉลยธรรมบัญญัติ) ตามแนวคิดแบบ Documentary-Hypothesis นั้น ๆ แหล่งข้อมูลไหนเก่ากว่ากัน Wilkenfield (1998) กล่าวถึงคำอธิบายที่เป็นไปได้สำหรับกฎเรื่องอาหารในพันธสัญญาเดิมที่ถูกนำเสนอจากนักวิชาการหรือนักตีความผ่านหลายประเด็นเช่นเรื่องของสุขภาพและความสะอาด (health and hygiene explanation), ศีลธรรม-จริยธรรม (ethical or moral explanation), นิเวศวิทยา-เศรษฐกิจ (ecological or economic explanation), ความบริสุทธิ์ (holiness explanation), หรือกระทั่งสุนทรียศาสตร์ (aesthetic explanation) ทว่าคำอธิบายที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับ Wilkenfield แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นคำอธิบายด้านเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม (cultural identity or cultic explanation) ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อหาในดัวบทในพระธรรมเลวีนิติที่กล่าวว่า

“เราคือยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเจ้าจงสังเกตความแตกต่างระหว่างสัตว์ที่สะอาดและสัตว์ที่เป็นมลทิน ระหว่างนกที่เป็นมลทินและนกที่สะอาด ห้ามทำตัวให้เป็นที่ยังรังเกียจด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งใด ๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นของที่

เป็นมลทิน เจ้าต้องบริสุทธิสำหรับเรา เพราะเรายาห์เวห์เป็นผู้บริสุทธิ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติ
ทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา” (เลวีนิติ 20:24-26)

ทั้งนี้คำว่า บริสุทธิ ก็มีความหมายเกี่ยวกับการแยกออกอันเป็นการแยกชาวอิสราเอลออกจากชนชาติ
อื่น ๆ รอบข้าง

หากพระธรรมเลวีนิติบทที่ 11 นั้นถูกจัดอยู่ในหมวดของ P Source หรือแหล่งที่มาอื่น ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับช่วงการเป็นเชลยจนถึงหลังจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน (587-450 BCE) ไม่ว่าจะเป็นการ
เรียบเรียงหรือการเขียนขึ้นใหม่ทั้งหมดก็ตามแล้ว ก็มีความเป็นไปได้ที่รูปแบบการรับประทานอาหารที่
แตกต่างกันนี้แสดงถึงความจำเป็นในการจำแนกตนเองออกจากชนชาติที่ปกครองอยู่หรือชนชาติรอบ
ๆ เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ที่สำคัญสำหรับการเป็นประชากรของพระเจ้า
เช่นเดียวกับกิจกรรมอื่น ๆ ที่น่าจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกันเช่นการเกิดขึ้นของธรรมศาลาในบา
บิโลนหรือการหย่าจากภรรยาและลูกที่อยู่ในบาบิโลนในตอนที่ยิวกลับมาจากความเป็นเชลยแล้ว
ซึ่งล้วนแล้วแต่แยกอิสราเอลออกจากชนชาติรอบข้าง

เนื้อหาในเลวีนิติบทที่ 11 เกี่ยวกับข้อห้ามเรื่องอาหารนั้นพอจะสรุปได้ว่าสำหรับสัตว์ที่อาศัย
บนพื้นดินนั้นพวกเขารับประทานได้เฉพาะสัตว์ที่ทั้งเคี้ยวเอื้องและเท้าแยกกีบ สำหรับสัตว์ที่อยู่ในน้ำ
นั้นจำเป็นต้องมีทั้งครีบและเกล็ด ส่วนนกนั้นถูกห้ามเป็นชนิด ๆ ไปโดยไม่ได้ให้ข้อสังเกตเหมือนสัตว์
บนบกและในน้ำ แมลงมีปีกและมีขาจำเป็นจะต้องมีขาที่เป็นข้อพับสำหรับกระโดดจึงจะกินได้ และ
สัตว์ที่เคลื่อนที่ติดพื้นดินเช่นงูที่เลื้อยไปด้วยท้องก็เป็นสิ่งที่กินไม่ได้ ส่วนในพระธรรมเลวีนิติบทที่ 17
นั้นเป็นกฎเกี่ยวกับการห้ามรับประทานเลือด แม้เราจะไม่ทราบว่าเป็นจริง ๆ แล้วกฎเหล่านี้ปรากฏขึ้น
เมื่อไหร่ ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 13 กคศ. ที่เชื่อกันว่าโมเสสนำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ไปจนถึงช่วง
ศตวรรษที่ 7 ซึ่งกษัตริย์โยสิยาห์ทำการปฏิรูปศาสนา หรือกระทั่งถึงช่วงศตวรรษที่ 3 ซึ่งต่อ
เนื่องมาจากการปฏิรูปของเอซรา แต่ไม่ว่ากฎเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงใดรูปแบบของมื้ออาหารก็เป็น
เอกลักษณ์ที่บ่งบอกว่าคนใดเป็นยิวและคนใดไม่ใช่ยิว

ทว่าในคริสต์ศาสนา โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากเนื้อหาในพระธรรมอย่างกิจการบทที่ 10
เรื่องนิมิตของเปโตรที่เห็นสัตว์ซึ่งมลทินตามธรรมเนียมยิวถูกหย่อนลงมาให้และมีเสียงตรัสกับเขาว่า
“...จงลุกขึ้นฆ่ากิน...สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ” (กิจการ 10:9-16) แม้ว่า
จากบริบทของพระธรรมตอนนี้ทั้งหมดแล้วเรื่องนี้น่าจะเกี่ยวกับมุมมองของยิวที่เห็นคนต่างชาติน่าจะเป็น
มลทิน มากกว่าจะเป็นเรื่องอาหารแต่ถึงอย่างนั้นพระธรรมตอนนี้ก็ถูกใช้ในการสร้างความชอบธรรม
ในการรับประทานอาหารที่เป็นมลทินตามธรรมเนียมยิวอยู่เสมอ ๆ การใช้ตัวบทนอกบริบทแวดล้อมก็

ไม่ใช่เรื่องใหม่หรือเรื่องแปลกประหลาดแต่อย่างใด ในงานของ Cardozo (2019) ชื่อว่า Reception History of Leviticus 11 : Dietary Laws in Early Christianity ทำการสำรวจว่าคริสตจักรในยุคแรกนั้นจัดการหรือตอบสนองต่อกฎเรื่องมี้อาหารเหล่านี้กันอย่างไร ซึ่งอย่างน้อย ๆ ในศตวรรษที่สองคริสตจักรก็จัดการกับกฎเรื่องอาหารในเลวีนิติ 11 ในสามรูปแบบซึ่งทั้งสามรูปแบบก็มีความเชื่อมโยงและคล้ายคลึงกัน การตีความแบบแรกนั้นมองกฎเหล่านี้ว่าเป็นภาพสัญลักษณ์ (allegorical) แสดงถึงลักษณะของคนทีคริสเตียนไม่ควรไปยุ่งด้วยซึ่งปรากฏในงานเขียนของ คเลเมนต์, ไอเรเนียส และ จดหมายฝากของบารนาบัสที่ไม่ถูกรับรองไว้ในสารบบ การตีความแบบที่สองนั้นเกี่ยวข้องกับการประพาดิเช่นกันแต่เป็นการเชิญชวนให้ผู้เชื่อละเว้นพฤติกรรมบางอย่างและบำเพ็ญพฤติกรรมบางอย่าง เช่นสัตว์ที่เคี้ยวเอื้องนั้นหมายถึงการทบทวนพระวจนะหลาย ๆ ครั้ง และแบบที่สามก็มองว่ากฎเหล่านี้เป็นกฎที่ถูกมอบให้กับชนชาติหนึ่ง ๆ คือชาวยิวเท่านั้น จึงไม่มีผลบังคับต่อคริสเตียน ข้อสังเกตของ Cardozo คือว่า แม้จะมีคำอธิบายเหล่านี้ในคริสตจักรยุคแรกแต่กลับไม่มีงานเขียนใด ๆ ที่ให้เหตุผลเชิงคริสต์ศาสนศาสตร์กับข้อสรุปเหล่านี้เลย การอ่านแบบภาพสัญลักษณ์หรือการกล่าวว่กฎเหล่านี้ไม่มีผลกับคริสเตียนไม่ได้ถูกให้เหตุผลว่าเพราะอะไร แต่จากการให้ความหมายใหม่นี้คริสเตียนในยุคแรกก็ได้ทำให้พระคัมภีร์กลายเป็นหนังสือของคริสต์ศาสนา ไม่ใช่ของศาสนายิวอีกต่อไป อีกทั้งยังแยกตัวเองออกจากศาสนายิวผ่านการกินในสิ่งที่ยิวไม่กินอีกด้วย (Cardozo M. 2019) อาจกล่าวได้ว่านี่คล้ายกับวลียอดนิยม “men is what he eats” ของ Ludwig Feuerbach ที่อาหารนั้นไม่เพียงช่วยให้มนุษย์มีชีวิตรอดได้ทางร่างกายเท่านั้นแต่ยังสร้างวัฒนธรรม คุณค่า และการมีส่วนร่วมในศาสนาด้วย โลกหลังมาร์กซิสที่แนวคิดวัตถุนิยมมีความสำคัญและความเป็นจริงทางวัตถุที่เริ่มถูกให้ความสำคัญมากขึ้นในศาสนาเช่นที่เห็นได้จากพัฒนาการของจิตวิเคราะห์ ซึ่งมุ่งเน้นไปที่ประสบการณ์มากกว่า ‘วิญญาณ’ ที่เป็นเอกเทศจากร่างกาย หรือวิทยาศาสตร์ว่าด้วยการรับประทานอาหาร การพักผ่อน การออกกำลังกาย ที่มีบทบาทสำคัญ ทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับ “ชีวิตโดยรวม” นั้นไม่ได้ให้ความสำคัญแก่กับจิตวิญญาณแต่เห็นว่าทั้งจิตและวัตถุล้วนสำคัญเท่ากันในฐานะสิ่งทรงสร้างอันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งต่างไปจากแนวคิดแบบทวินิยมในศาสนาไซโรัสเตอร์ซึ่งให้ความสำคัญกับจิตวิญญาณที่แยกออกจากร่างกายซึ่งมีอิทธิพลอยู่ในพื้นที่ที่ชาวอิสราเอลพลัดถิ่นไปอาศัยอยู่

เอกลักษณ์ทางศาสนาอย่างเช่นเรื่องศาสนพิธีและโดยเฉพาะในเรื่องของมี้อาหารที่กล่าวถึงในบทความนี้อาจมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เรื่องพื้นที่ หรือ เทศะ (space) ที่ไม่ได้หมายความถึงตำแหน่งแห่งที่เชิงกายภาพที่จับต้องและสัมผัสได้แต่เป็นพื้นที่แห่งการรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือแนวคิดหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะสำหรับศาสนาแล้วพื้นที่นั้นก็เป็นพื้นที่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ (sacred space) ซึ่ง Jenson (1995) เสนอว่าพฤติกรรมทางศาสนานั้นนำเอามนุษย์

เข้าไปอยู่ต่อหน้าอำนาจที่เหนือกว่า (transcendent authority) ดังนั้นแล้วการเข้าไปอยู่ในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาผ่านทางศาสนพิธีหรือแม้กระทั่งผ่านทางมื้ออาหารอันเจาจะจงก็อาจนำมนุษย์เข้าไปอยู่ต่อหน้าอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่เหนือกว่าและบีบคั้นให้มนุษย์รู้สึกถึงความจำเป็นในการทำอะไรสิ่งหนึ่งหรือปฏิบัติตามหลักการใด ๆ ที่ศาสนากล่าวถึง แม้ว่าพระเจ้าจะไม่ได้มาปรากฏอยู่ในพื้นที่นั้นจริงหรือไม่ก็ตาม (Jenson, 1995) แม้พื้นที่ที่กล่าวถึงนี้จะไม่เหมือนกับพื้นที่ทางกายภาพที่สามารถขีดเขียนและระบุตำแหน่งอันชัดเจนลงไปบนแผนที่ได้แต่ก็ดูจะมีอิทธิพลที่คล้ายคลึงกันบางอย่างในการควบคุมผู้ที่เข้าไปยังพื้นที่นั้น ๆ เช่นการเข้าไปในวิหารของวัดจะต้องถอดรองเท้า ต้องไม่สูบบุหรี่ หรืออะไร ๆ ในทำนองนี้ พื้นที่แห่งการรับรู้ในทางศาสนาเองก็มีอำนาจในการทำให้ผู้ที่อยู่ในพื้นที่นั้นปฏิบัติตัวหรือกระทั่งจัดการกับความคิดของตนให้อยู่ในทิศทางหนึ่ง ๆ เช่นการกลับใจใหม่ในการรับมหาสนิทซึ่งเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของอาหารในศาสนพิธีสำคัญของคริสต์ศาสนา อาจกล่าวได้ว่าพื้นที่แห่งการรับรู้ทางศาสนานั้นก่อให้เกิดการประพฤติหรือวินัย (discipline) บางอย่างซึ่งสำหรับ Foucault แล้วอาจจะมองสิ่งเหล่านี้เป็นอำนาจทางศาสนาที่มีส่วนกำหนดความรู้และทำยที่สุดความรู้อันกลายมาเป็นวาทกรรม (discourse) ซึ่งไม่ได้เป็นสิ่งดีหรือชั่วด้วยตัวเองก็กลายมาเป็นสิ่งที่มีบทบาทในการประพฤติของผู้ที่อยู่ภายใต้วาทกรรมนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุปคือว่ามื้ออาหารสำหรับชาวฮิวรอมทั้งของคริสตจักรยุคแรกนั้นทำหน้าที่ในการให้นิยามตัวตน การกินหรือไม่กินสิ่งใดเป็นเครื่องบ่งบอกว่าคนนั้น ๆ เชื่อหรือไม่เชื่อในความเชื่อใด ยิ่งไปกว่านั้นมื้ออาหารก็นำให้ผู้ที่กินหรือไม่กินสิ่งเหล่านั้นเข้าสู่พื้นที่แห่งการรับรู้ในศาสนาซึ่งเป็นการที่อำนาจหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะพระผู้เป็นเจ้าปรากฏต่อการรับรู้ของคนนั้น ๆ ซึ่งบีบคั้นให้เกิดการประพฤติหรือวินัยในด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะในหลักการของศาสนาตามมา

ปัญหาเชิงนิเวศวิทยาเนื่องจากอุตสาหกรรมอาหาร

แม้ว่าการกินของมนุษย์จะแปรเปลี่ยนไปตามศาสนา ความเชื่อ และวัฒนธรรมทั่วโลกหลังยุคทารกทะเลโลก (baby boomers)² ที่อัตราการเกิดของประชากรโลกพุ่งขึ้นหลังจบสงครามโลกครั้งที่สอง จำนวนประชากรโลกที่เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดมาพร้อมกับความต้องการในการใช้ทรัพยากรและพัฒนาการของอุตสาหกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของโลกยุคใหม่รวมทั้งอุตสาหกรรมอาหาร อาหารในยุคใหม่นี้ก็ต้องผลิตง่าย ขนส่งง่าย และต้นทุนต่ำลง อุตสาหกรรมอาหารมีส่วนในการปล่อย GHG (ย่อมาจาก greenhouse gas; ก๊าซเรือนกระจก) ประมาณ 19%-

² คนรุ่นยุคทารกทะเลโลก (baby boomers generation) หมายถึงคนที่เกิดช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ราวปี 1946 ถึง 1964 ซึ่งมีอัตราการเกิดของประชากรสูงมากอาจเนื่องมาจากความตายในยุคสงคราม

29% ในปี 2008 คิดเป็น 9,800-16,900 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (MtCO₂e)³ โดย 80%-86% ของปริมาณนี้เกิดจากส่วนของเกษตรกรรมและที่เหลือมาจากกิจกรรมทั้งก่อนการผลิต (โดยเฉพาะการทำปุ๋ยเคมี) และหลังการผลิต (เช่นการบรรจุ การขนส่ง การรักษาอุณหภูมิ หรือการกำจัดขยะ) ในปี 2005 พื้นที่แผ่นดิน 37% ของโลกถูกปรับสำหรับการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการแทนที่พื้นที่เดิมซึ่งเคยเป็นป่า และพื้นที่ในการปลูกพืชส่วนใหญ่ก็ถูกใช้เพื่อเป็นอาหารให้กับปศุสัตว์โดยเฉพาะสัตว์เคี้ยวเอื้องอย่างเช่นวัวซึ่งเป็นที่นิยมในโลกตะวันตก พฤติกรรมในการรับประทานอาหารในสมัยใหม่ที่เน้นเนื้อสัตว์ รวมทั้งความต้องการในการขนส่งและการเก็บรักษาอาหารก็มีบทบาทสำคัญในการปล่อย GHG (Vermeulen, 2012) ทั้งนี้รายงานอื่นจาก FAO (The Food and Agriculture Organization of the United Nations) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมอาหารและ GHG ที่เกิดขึ้นในปีถัด ๆ มากมายยังมีตัวเลขปริมาณ MtCO₂e ใกล้เคียงกับที่เกิดขึ้น 2008 คือราว ๆ 12,000-19,000 Mt ตลอดช่วงปี 2008-2017

ความพยายามแก้ไขปัญหาโลกร้อนผ่านทางทางเลือกอาหารทางเลือกโดยเฉพาะเนื้อทางเลือกเช่นเนื้อจากพืช หรือ PBMA (plant based meat alternatives) กลายมาเป็นประเด็นร้อนแรงในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ความพยายามในการหาอาหารทางเลือกนั้นเกิดขึ้นด้วยปัจจัยหลายอย่างเช่นปัญหาเรื่องการขาดแคลนแหล่งโปรตีนในประเทศที่ยังไม่พัฒนา ปัญหาด้านสุขภาพ ด้านสิ่งแวดล้อมหรือกระทั่งสิทธิสัตว์ซึ่งเป็นประเด็นในโลสมัยใหม่ที่วิพากษ์การมองโลกแบบมนุษย์เป็นศูนย์กลางโดยเฉพาะในโลกที่เนื้อกลายเป็นองค์ประกอบหลักในมื้ออาหาร แม้พัฒนาการในการใช้เทคโนโลยีเข้ามาจัดการกับการเลี้ยงสัตว์จะดีขึ้นทว่าก็ยังสิ้นเปลืองพลังงานมากกว่าการปลูกและเก็บเกี่ยวพืชผลเพื่อบริโภคอยู่มาก และการทำฟาร์มสัตว์ก็จำเป็นต้องใช้พื้นที่เพาะปลูกขนาดใหญ่เพื่อให้อาหารกับสัตว์ซึ่งก็ส่งผลต่อการปล่อย GHG เพิ่มขึ้นอีก เป็นการสร้างปัญหาซ้ำซ้อนตั้งแต่การปลูกพืชไปจนถึงปศุสัตว์ การใช้ถั่วที่เป็นทางเลือกในการทดแทนโปรตีนจากสัตว์นั้นมีความสามารถในการสร้าง GHG ต่ำกว่าเนื้อสัตว์ประเภทเคี้ยวเอื้องอย่างวัวหรือแกะราว ๆ 250 เท่า การใช้โปรตีนจากถั่วแทนที่เนื้อสัตว์ลดโอกาสเกิดโรคเบาหวานประเภท 2 โรคหัวใจ และ โรคเส้นเลือดในสมองแตก รวมทั้งยังแก้ไขปัญหสำหรับคนรักสัตว์ที่มองว่าการทำฟาร์มสัตว์นั้นเป็นเรื่องป่าเถื่อนโหดร้ายและ

³ MtCO₂e (ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า) เป็นหน่วยในการวัดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ “CO₂e” ใช้ระบุถึงปริมาณของก๊าซเรือนกระจกที่มีศักยภาพในการสร้างผลกระทบต่อชั้นบรรยากาศ ซึ่งเกิดจากการคำนวณทั้งการใช้ไฟฟ้า สารเคมี เชื้อเพลิง ฯลฯ ในอุตสาหกรรมนั้น ๆ ที่มีผลต่อการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (EPD : United States Environmental Protection Agency; <https://www.epa.gov/sites/default/files/2014-12/documents/ghgcalculatorhelp.pdf>)

ละเมียดสิทธีสัตว์ (Jiang He, 2020) PBMA's ที่ถูกผลักดันเข้าสู่ตลาดโลกเพื่อเป็นทางเลือกสำหรับอาหารมีขนาดตลาดในปี 2019 อยู่ที่ 3.3 พันล้าน USD เทียบกับตลาดของเนื้อสัตว์ที่มีขนาด 1,223.4 พันล้าน USD คิดเป็น 0.26% คาดการณ์ว่าขนาดของตลาด PBMA's นั้นจะมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปี (CAGR) 19.4% จนถึงปี 2027 (Grand View Research, 2020)

ปัญหาหลักของการเปลี่ยนพฤติกรรมการกินอาหารนั้นคงจะเป็นเรื่องของราคาอาหารทางเลือกที่สูงกว่าอาหารแบบเก่าและเรื่องของรูปแบบอาหารอย่างที่เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าการกินหรือไม่กินอะไรเป็นอัตลักษณ์อย่างหนึ่งของผู้ปฏิบัติ การเปลี่ยนนิสัยการกินก็อาจไม่แตกต่างไปจากการเปลี่ยนแปลงตัวตนของผู้กิน 'men' ก็ยังคงเป็น 'what he eats' อยู่เช่นเดิม

คริสต์ศาสนศาสตร์และแนวคิดว่าด้วยเรื่องของนิเวศวิทยา

แม้คริสเตียนจำนวนมากจะมองว่าคริสต์ศาสนานั้นให้คุณค่ากับสิ่งแวดล้อมในฐานะที่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้าผู้สร้างทว่านักวิชาการจำนวนมากไม่น้อยกลับมองว่าค่านิยมแบบ Judeo-Christian ของโลกตะวันตกเป็นต้นเหตุของปัญหาทางนิเวศวิทยาที่เราประสบกันในปัจจุบันเช่นในของเขียนของ Lynn White (1967) ที่กล่าวว่าภาษาและความคิดของโลกตะวันตกสมัยใหม่นั้นล้วนมีอิทธิพลมาจากรากฐานศาสนาแบบ Judeo-Christian ซึ่งหยั่งรากลงอย่างน้อย ๆ 1700 ปีในโลกตะวันตก และสำหรับ White แล้วสิ่งที่คริสต์ศาสนาสอนเกี่ยวกับการสร้างของพระเจ้านั้น ถึงแม้ว่าจะมีความซับซ้อนและต้องพิจารณาในแต่ละบริบทเป็นพิเศษ ทว่าในโลกตะวันตกแล้วความคิดเรื่องการทรงสร้างอย่างน้อย ๆ ก็ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาล้วนแล้วแต่มีศูนย์กลางอยู่ที่มนุษย์ คือสร้างทุกสิ่งมาเพื่อให้มนุษย์เป็นผู้ครอบครอง (โดยเฉพาะมนุษย์ผู้ชาย เพราะการสร้างเอวาก็มีเป้าหมายเพื่อไม่ให้อาดัมนั้นโดดเดี่ยว) มนุษย์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งกับธรรมชาติ ถึงแม้จะถูกสร้างจากดินแต่มนุษย์ก็ถูกสร้างตามอย่างพระเจ้า ความก้าวหน้าในอารยธรรมของโลกตะวันตกหลังจากยุคเรืองปัญญาซึ่งถูกผลักดันด้วยแนวคิดแบบ Judeo-Christian ซึ่งเผยแพร่วัฒนธรรมแบบของตนไปยังพื้นที่ซึ่งศิวิไลซ์น้อยกว่านั้น เข้ากันไม่ได้กับกรอบศีลธรรมที่สนใจเรื่องนิเวศวิทยา (Oelschlaeger, 1994) สำหรับ Schut (2009) เองก็เห็นว่าความสำคัญของพระธรรมปฐมกาล 1:28 ที่บอกให้มนุษย์นั้น มีอำนาจ (עָבַד) ซึ่งแปลได้ว่าปราบลงหรือจงจำ และให้มนุษย์ ครอบครอง (גָּבַר) ที่หมายถึงการมีอำนาจปกครองนั้นถูกวิพากษ์ว่าทำให้โลกตะวันตกเห็นว่าสิ่งทรงสร้างทั้งหลายนั้นมีขึ้นเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์เท่านั้น ปัญหาในทำนองนี้อาจถูกกล่าวหาว่าเกิดขึ้นเพราะการตีความตัวบทที่ผิดพลาดของคริสตจักรยุคที่ผ่านมามาเท่านั้นแต่แนวคิดที่เน้นให้มองไปยังแผ่นดินขององค์พระผู้เป็นเจ้าในโลกหน้าและมองว่าโลกวัตถุนี้เป็นเพียงสถานที่ชั่วคราวเท่านั้นก็มีปรากฏอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งของคริสต์ศาสนาจริงอย่างปฏิเสธ

ไม่ได้ แต่ทั้งนี้การอ่านพระธรรมปฐมกาลโดยมีเป้าหมายเกี่ยวกับปัญหาทางนิเวศวิทยาอยู่ในใจก็เป็น การอ่านโดยปราศจากการคำนึงถึงกาลละ-เทศะ (time-space) ของผู้เขียนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับปัญหาเชิงนิเวศวิทยานี้ ไม่ว่าจะ เป็นโมเสสหรือใครก็ตามที่ตามมาในภายหลัง

ในช่วงปลายของศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมาสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรส่วนใหญ่ก็ บรรจुरายวิชาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของนิเวศวิทยาเข้าไปเพื่อตอบสนองต่อวิกฤติโลกร้อนที่ชัดเจนขึ้น เรื่อย ๆ สำหรับ Geisler (2010) นั้นมุมมองเกี่ยวกับนิเวศวิทยาของคริสเตียนถูกนำมาเปรียบเทียบกับ อีกสองกลุ่มที่เขามองว่าเป็นสุดขั้วของเรื่องนี้ได้แก่กลุ่มวัตถุนิยม (materialist) ซึ่งสำหรับ Geisler แล้วคนเหล่านี้คือพวกที่ปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าหรือพระเจ้าในรูปแบบใด ๆ ไม่เห็นคุณค่าของ ธรรมชาติและเชื่อว่าเทคโนโลยีสามารถแก้ปัญหาโลกร้อนได้ ซึ่งเป็นการจำกัดความเกินความหมาย ของแนวคิดวัตถุนิยมทางปรัชญาที่เชื่อว่าสิ่งที่มีอยู่จริงนั้นมีเพียงวัตถุเท่านั้นไม่ใช่จิต สำหรับแนวคิด แบบวัตถุนิยมทางปรัชญานี้จะให้ความสำคัญกับการดูแลโลกมากกว่าที่ Geisler กล่าวเพราะมีเพียง โลกรัตถุที่มองเห็นและจับต้องได้เท่านั้นที่เป็นจริง มุมมองเรื่องนี้ของ Geisler น่าจะเป็นคำนิยามของ แนวคิดแบบมนุษยนิยมสุดขั้วมากกว่า

อีกฝั่งหนึ่งที่ Geisler กล่าวเพื่อเปรียบเทียบคือกลุ่มแนวคิดแบบสรรพเทวนิยม (pantheist) ซึ่งหมายถึงกลุ่มที่เชื่อว่าธรรมชาติคือตัวตนขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งปรากฏมาให้เห็น และพระเจ้าใน แบบนี้ก็แตกต่างไปจากพระเจ้าในคริสต์ศาสนา โดยเฉพาะในแง่ที่พระเจ้าองค์นี้ปราศจากความ เป็นบุคคล พระเจ้าในแบบสรรพเทวนิยมนี้ปรากฏแทรกซึม (permeates) อยู่ทั่วทุกแห่งดั่งนั้นทุก ๆ สิ่งจึง เป็นพระเจ้าไม่เว้นแม้แต่สิ่งมีชีวิตอย่างมนุษย์ด้วย มุมมองแบบนี้ทำให้ธรรมชาติซึ่งเป็นพระเจ้ากลาย มาเป็นนายเหนือมนุษย์ผู้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เช่นแนวคิดแบบเต๋าหรือเซนซึ่งโดดเด่นในโลก ตะวันออกหรือกระทั่งในแนวคิดของ Baruch Spinoza นักปรัชญาชาวฮอลแลนด์เชื้อสายยิวใน ศตวรรษที่ 17 ซึ่งถูกขับออกจากศาสนาเพราะเสนอแนวคิดเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าที่ต่างไป จากธรรมเนียมนิยมของชาวยิวและชาวคริสต์ในสมัยนั้น

สำหรับ Geisler แล้วอาจกล่าวได้ว่าคริสต์ศาสนานั้นอยู่ตรงกลางระหว่างสองกลุ่มนี้ Geisler นั้นเชื่อต่างไปจาก Oelschlaeger เพราะสำหรับเขาแล้วแนวคิดแบบ Judeo Christian นั้นให้เกียรติ แก่สิ่งทรงสร้างในโลกวัตถุมากกว่าศาสนาหรือปรัชญาใด ๆ ในโลกด้วยความเชื่อที่ว่าสิ่งเหล่านี้ถูก สร้างมาอย่างดีและสะท้อน (reflect) ถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับคริสต์ศาสนานั้นพระเจ้าไม่ได้แทรก ซึมอยู่ในสิ่งทรงสร้างแต่ผู้สร้างอยู่ภายนอก รวมทั้งยังมีความเป็นบุคคลและเป็นผู้ค้ำจุนสิ่งทั้งปวงให้ ดำเนินต่อไป (ฮีบรู 1:3) และมอบหมายหน้าที่ให้กับมนุษย์ในการเป็นผู้ดูแลธรรมชาติจากข้อความใน

พระธรรมปฐมกาล 2 ตอนได้แก่ “จงมีลูกตกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน...” (ปฐมกาล 1:28) และ “พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน” (ปฐมกาล 2:15) ซึ่งไกซ์เลอร์ตีความออกมาเป็นหน้าที่ 3 ประการที่พระเจ้ามอบหมายให้กับมนุษย์ได้แก่ 1. การขยายเผ่าพันธุ์ ซึ่งเป็นหน้าที่ของมนุษย์จะต้องทวีขึ้นจนเต็มแผ่นดินซึ่งเป็นคำสั่งสำหรับมนุษย์โดยรวมแต่ไม่ใช่คำสั่งสำหรับปัจเจกทุก ๆ คนในการมีเชื้อสายเช่นพระเยซูเป็นต้น 2. หน้าที่ในการครอบครอง ซึ่งไกซ์เลอร์ชี้ว่าหมายถึงสภาพของมนุษย์ที่อยู่เหนือธรรมชาติ ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในธรรมชาติแบบกลุ่มสรรพทวนิยม และ 3. หน้าที่ในการดูแลซึ่งมีความหมายคล้ายกับการเป็นผู้รับใช้ **אָבָד** ('abad) หน้าที่ของมนุษย์ที่เป็นทั้งกษัตริย์และคนรับใช้คล้ายกับบทบาทของพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่งทั่วทั้งโลกมาเพื่อเป็นผู้รับใช้ มุมมองของไกซ์เลอร์จึงเปรียบได้กับการที่มนุษย์ผู้เป็นกษัตริย์มีหน้าที่จะต้องดูแลสิ่งที่อยู่ใต้บังคับของตนให้อยู่ดีมีสุข และในข้อสรุปของเขาก็เสนอว่าการที่มนุษย์ทำลายสิ่งแวดล้อมนั้นเท่ากับการทำบาปต่อพระเจ้าเนื่องจากทำให้สิ่งแวดล้อมสะท้อนให้เห็นพระเจ้าหม่นหมองลงไป และทำบาปต่อผู้อื่นทั้งที่เกิดขึ้นมาแล้วและกำลังจะมาอาศัยอยู่ในโลกนี้ต่อไป

บทความของ Sr. Miriam Therese MacGillis ในหนังสือ Michael Schut (2006) เล่าถึงฟาร์มปฐมกาล (Genesis farm) ขนาด 140 เอเคอร์ในนิวเจอร์ซีย์และกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในฟาร์มนั้นว่าด้วยเรื่องของการรับประทานอาหารและการเปลี่ยนแปลงความคิดเกี่ยวกับจักรวาลรวมทั้งความจริงเชิงชีว-จิตวิญญาณ (bio-spirituality) ที่ขยายนิยามตัวตนของมนุษย์ให้กว้างออกไปกว่าแค่การเป็นปัจเจก (individuality) แต่หมายรวมไปถึงการที่โลกและจักรวาลล้วนแล้วแต่มีส่วนในการสร้างนิยามตัวตนของมนุษย์ ซึ่งมุมมองที่ไม่เป็นมนุษย์นิยมแบบนี้อาจไม่เป็นที่พอใจสำหรับ Geisler นักเพราะมนุษย์กลับกลายเป็นเพียงส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่พระเจ้าสร้างขึ้น ถึงอย่างนั้นแล้วการนิยามตัวตนของมนุษย์ผ่านทางสภาพแวดล้อมอย่างโลกหรือจักรวาลก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะไม่มีใครมีตัวตนขึ้นมาโดยไม่ผ่านการหล่อหลอมจากปัจจัยภายนอก ต่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่ง “(จะ)เป็นผู้ซึ่งเรา(จะ)เป็น” (อพยพ 3:14) ซึ่งเป็นอยู่โดยไม่ต้องการสิ่งใดมานิยามตัวตน สำหรับ Sr. Miriam นั้นนอกจากโลกแล้ว อาหาร ก็เป็นสิ่งที่สร้างนิยามตัวตนให้มนุษย์ การกินทำให้มนุษย์มีตัวตน “we eat ourselves into existence” ตัวตนของ Sr. Miriam ก็ไม่ได้หมายถึงเพียงลักษณะภายนอกหรืออวัยวะภายในเท่านั้นแต่ยังรวมไปถึงจิต-วิญญาณของมนุษย์ด้วย อาหารของ Sr. Miriam จึงไม่ได้เป็นเพียงแหล่งพลังงานในการขับเคลื่อนให้ร่างกายดำเนินต่อไปได้แต่เป็นการสร้างตัวตนและเป็นการเติมเต็มฝ่ายวิญญาณในรูปแบบหนึ่ง แม้แนวคิดเรื่องนี้ของ Sr. Miriam จะดูเหมือนกับพวกสรรพทวนิยมในสายตาของ Geisler (โดยเฉพาะตอนที่กล่าวว่าโลกเป็นตัวตนที่มีชีวิต ‘living being’) ทว่าการ

ตระหนักว่าอาหารที่มนุษย์ทานนั้นมีส่วนในการสร้างตัวตน แม้กระทั่งตัวตนฝ่ายวิญญาณจนจำเป็นจะต้องไตร่ตรองถึงอาหารก็เป็นสิ่งที่ทำให้นักถึงความหมายของมื้ออาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ไม่ได้มีเพื่อรับประทานให้อิ่มท้องแต่อย่างน้อย ๆ สำหรับกลุ่มที่ไม่เชื่อเรื่องการแปรสาร ก็เป็นการรำลึกถึงการไถ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าบนกางเขน

โดยสรุปแล้วเราจะเห็นได้ว่าแนวคิดที่เกี่ยวกับอาหารว่าด้วยเรื่องปัญหาทางนิเวศวิทยาในคริสต์ศาสนานั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกตะวันตกในช่วงศตวรรษที่ 20 แม้ว่าคนอย่าง Geisler หรือ Sr. Miriam จะมีวิถีคิดที่แตกต่างกันโดยเฉพาะในแง่ของคริสต์ศาสนศาสตร์ ทว่าที่ปลายทางของวิถีคิดทั้งหลายก็คือการพยายามจัดการกับปัญหาการเอาประโยชน์จนเกินพอดีจากโลกจนสร้างวิกฤติการณ์ที่อาจไม่สามารถหวนกลับไปได้ขึ้นมา ไม่ว่าจะใช้กระบวนการคิดแบบใดแต่หน้าที่ในการเป็นผู้ดูแลรักษาโลกก็อยู่ในมือของคริสตชน ไม่ว่าจะเพื่อรักษาพระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏผ่านทางธรรมชาติ หรือเพื่อคนรุ่นต่อไปที่จะอาศัยอยู่บนดาวเคราะห์เพียงดวงเดียวของเรา

บทสรุปและข้อเสนอสำหรับคริสตจักร

ผ่านความเข้าใจที่ว่ามื้ออาหารนั้นไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์รับประทานเพื่อให้ร่างกายได้รับสารอาหารและพลังงานเท่านั้น มื้ออาหารมีส่วนในความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างกับตัวตนของมนุษย์ จิตวิญญาณ อัตลักษณ์ และพื้นที่ทางศาสนา รูปแบบอาหารที่มนุษย์รับประทานก็มีส่วนในการประกาศว่าคนนั้น ๆ เป็นใครหรือเชื่อในสิ่งใด การรับประทานอาหารในแบบศาสนายิวมีส่วนทำให้เราเห็นถึงลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวยิวและอาจมีส่วนทำให้ชาวยิวนั้นเคร่งครัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะเป็นการนำองค์พระผู้เป็นเจ้ามาตั้งตรงหน้าทุกครั้งที่พวกเขาคิดหรือมีกิจกรรมเกี่ยวกับอาหาร ในขณะที่เดียวกันเราก็อาจกล่าวได้ว่ารูปแบบมื้ออาหารหลังการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่มีแนวคิดแบบมนุษย์นิยมเป็นศูนย์กลางไม่อาจจะมีอิทธิพลจากธรรมเนียมแบบ Judeo-Christian ของคริสต์ศาสนา ในตะวันตกหรือไม่ก็ตามนั้นปรากฏตัว (manifesting) ให้เราเห็นผ่านทางภาวะโลกร้อนแม้ว่าอาหารจะไม่ได้เป็นสิ่งเดียวที่มีส่วนในการสถาปนาสภาวะนี้ขึ้นก็ตาม

บทความชิ้นนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อชักชวนให้ผู้อ่านเปลี่ยนรูปแบบมื้ออาหารไปรับประทานอาหารทางเลือกอย่าง PBMA's ในทันทีหรือเพื่อประณามการรับประทานอาหารในอุตสาหกรรมอาหารที่มีส่วนในการสร้างปัญหาโลกร้อน (ซึ่งผู้เขียนเองก็ชื่นชอบอาหารประเภทนี้เช่นกัน) แต่เพื่อชักชวนให้คริสตจักรโดยเฉพาะในประเทศไทยตื่นตัวต่อปัญหาใกล้ตัวนี้ ไม่ว่าจะคริสต์ศาสนาจะมีบทบาทในการสร้างปัญหานี้ขึ้นมาอย่างไรที่ถูกกล่าวหาในข้อเขียนอันของ White (1967) *"The Historical Roots of Our Ecologic Crisis"* หรือไม่ก็ตามแต่หน้าที่ในการดูแลรักษาและธำรงโลกนี้ไว้ก็เป็นสิ่งที่

พระเจ้ามอบหมายให้กับมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่พระธรรมปฐมกาล 1:28 ต้องการจะสื่อถึงหรือไม่ก็ตาม คริสตจักรอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะมืออาหารของสมาชิกได้ด้วยกฎเนื่องจากสำหรับคริสตชนแล้วการกินไม่ได้ทำให้เกิดมลทินแต่อย่างใดเท่ากับการสร้างความตระหนักถึงปัญหาโลกร้อนและการสร้างพื้นที่ในการพูดคุยเกี่ยวกับคริสต์ศาสนศาสตร์เชิงนิเวศวิทยา (Ecological Theology) นั้นควรจะเป็นสิ่งหนึ่งที่คริสตจักรหรือองค์กรใด ๆ ทางศาสนาโดยเฉพาะสถาบันการศึกษาที่เป็นแหล่งสร้างเสริมความกระบวนกรคิดควรนำมาพิจารณาให้เกิดขึ้นในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง การเลี้ยงอาหารอันเป็นธรรมเนียมที่เห็นได้ทั่วไปในคริสต์ศาสนาอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการนำเสนอให้เห็นถึงคริสต์ศาสนศาสตร์เชิงนิเวศวิทยาและปัญหาที่เกิดขึ้นเช่นการใช้อาหารที่ทำจาก PBMA's เป็นหลักซึ่งแน่นอนว่าเป็นสิ่งที่ต้องใช้งบประมาณสูงกว่าอาหารประเภทเนื้อที่หาได้ทั่ว ๆ ไปตามท้องตลาด

ไม่ว่าทางออกเกี่ยวกับมืออาหารและปัญหาเชิงนิเวศน์ที่คริสตจักรและ/หรือองค์กรในคริสต์ศาสนาเลือกจะเป็นอย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่่างไรเสียมนุษย์กับอาหารก็เป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน 'men is what he eats' และ 'we eat ourselves into existence'

เอกสารอ้างอิง

- Cristian Cardazo M. (XVIII · N.º 1 2019). Reception History of Leviticus 11: Dietary Laws in Early Christianity. *DavarLogos*, 39-60.
- Grand View Research. (2020). *Plant-based Meat Market Growth & Trends Report, 2020-2027*. San Francisco.
- Jiang He, Natasha Marie Evans, Huaizhi Liu, and Suqin Shao. (August 2020). A review of research on plant-based meat alternatives: Driving forces, history, manufacturing, and consumer attitudes. *Comprehensive Reviews in Food Science and Food Safety*, pp. 2639-2651.
- Jr. Lynn White. (10 March 1967). The Historical Roots of Our Ecologic Crisis. *SCIENCE*, 155, pp. 1203-1207.
- Max Oelschlaeger. (1994). *Caring for Creation*. New Haven and London: Yale University Press.
- Michael Schut. (2006). *Food and Faith*. New York: Morehouse Publishing.
- Michel Foucault. (2020). *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. westminster: penguin books. (original work published 1975)

Norman L. Geisler. (2010). *Christian Ethics: Contemporary Issues & Options*. Michigan: Baker Academy.

Robert W. Jenson. (1995). *Essays in Theology of Culture*. Michigan: William B. Eerdmans.

Sonja Vermeulen, Bruce Morgan Campbell, and John S. I. Ingram. (October 2012). Climate Change and Food Systems. *Annual Review of Environment and Resources* 37(1), pp 195-222.

Wendy Ann Wilkenfeld. (27 April 1998). *Food Regulation in Biblical Law*.

Retrieved from Digital Access to Scholarship at Harvard:

<https://dash.harvard.edu/bitstream/handle/1/8846735/wwilkenfeld.html>

แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร
โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม

**แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร
โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม**

*Pastoral Approaches to Improve the Quality of Marital Life according
to the Context of Personnel of a Hospital in Nakhon Pathom
Province*

ยุพา หนูนภักดี¹

Yupa Noonpakdee

ยุทธภณท์ พินิจ²

Yutthapan Pinich

สาณูรักษ์ ฟองวาริน³

Sanurak Fongvarin

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรส และแนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากรโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัด นครปฐม เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ตัวอย่างวิจัยเป็นบุคลากรโรงพยาบาล จำนวน 40 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์เนื้อหา และสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย

ผลการวิจัย พบว่า 1. ลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรสที่สำคัญ ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) การสื่อสารระหว่างคู่สมรส 2) ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส 3) การใช้เวลาร่วมกันของคู่สมรส และ 4) การปฏิบัติตามหลักศาสนาของคู่สมรส 2. แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสที่เหมาะสมควรคำนึงถึง 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) จัดการอภิบาลให้เกิดการสื่อสารระหว่างคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้เข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการและจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เรียนรู้ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ 2) จัดการอภิบาลเพื่อส่งเสริมด้านความสัมพันธ์และใช้เวลาาร่วมกันของคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง เช่น จัดกิจกรรมครอบครัว งานคริสต์มาส เป็นต้น 3) จัดการอภิบาลโดยส่งเสริมด้านการปฏิบัติตามหลักศาสนาของคู่สมรส การเข้าร่วมศาสนพิธีสำคัญและพันธกิจต่าง ๆ อย่าง

¹ ผู้รับใช้พระเจ้าประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม yuphazaza123@hotmail.com

² อาจารย์ประจำคณะคริสตศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน girmkrub@gmail.com

³ อาจารย์ประจำสถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ sanurakf@christian.ac.th

สม่ำเสมอ เช่น การร่วมนมัสการพระเจ้า การอธิษฐานเผื่อกัน การเยี่ยมเยียน และการให้คำปรึกษา โดยการเชิญชวนและส่งเสริมคู่สมรสให้มีความศรัทธามากขึ้น

คำสำคัญ การอภิบาล, คุณภาพชีวิตสมรส, คู่สมรส

Abstract

The objectives of this research were to study the characteristics of a lifestyle of married couples, and the pastoral approach to improve the quality of marital life according to the context of personnel of a hospital in Nakhon Pathom province. This was qualitative research. The sample were 40 married people in a hospital in Nakhon Pathom province, data was collected by an in-depth interview, the data analysis was conducted by content analysis method, and inductive conclusions were drawn.

The results of the research revealed that: 1. Characteristics of a lifestyle of married couples consist of 4 aspects: 1) communication between the married couples 2) relationship between the married couples 3) quality time of the married couples 4) compliance religious principles the married couples 2. Suitably pastoral guidelines for improving the marital quality of married couples should be considered in 3 main aspects: 1) Provide pastoral care for continuous communication between married couples by encouraging them to participate in workshops and activities that help them learn creatively. 2) Provide pastoral care for promoting relationships and spending time with married couples on an ongoing basis, such as organizing a family event, Christmas party, etc. 3) Provide pastoral care by promoting religious practices of the married couples, participating in important ordinances and ministries regularly, such as joining in the worship of God, praying for each other, visiting brothers and sisters, and having a piece of advice, by inviting and motivating the spouses to have more faith.

Key Words: Pastoral Approaches, Quality of Marital Life, Married couple

บทนำ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ในพระธรรมปฐมกาล 2:18, 21-24 ได้บันทึกคำตรัสของพระเจ้าไว้ว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น...แล้วพระยาห์เวห์จึงทรงกระทำให้ชายนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับสนิทอยู่พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทำให้เนื้อติดกันเข้าแทนกระดูกอย่างเดิม ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง และทรงนำมาให้ชายนั้น ชายจึงว่านี่แหละกระดูกจากกระดูกของเรา เนื่องจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกว่าหญิง เพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจากบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยาและเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนดังกล่าวช่วยให้เข้าใจได้ว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างมนุษย์และปั้นแต่งให้มีชีวิตขึ้น พร้อมกันนั้นทรงประทานให้คู่อุปถัมภ์หรือผู้คอยช่วยเหลือ ดูแลเอาใจใส่ต่อกันและกันตลอดชีวิต ด้วยความเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งอาจให้มุมมองที่เข้าใจได้ว่าแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะเป็นเนื้ออันเดียวกัน โดยทั้งสองได้ผ่านการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในฐานะของการเป็นครอบครัวที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่กันและกัน พูลสุข เศรษฐีโสภณกุล (2557) อธิบายว่า พระเจ้าไม่ทรงลืมนึกเรื่องการมีชีวิตคู่ของมนุษย์จึงทรงประทานคู่อุปถัมภ์แก่อาดัม เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าอาดัมมีวิฤติภาวะพร้อมที่จะมีครอบครัว พร้อมทั้งจะสร้างครอบครัว และพร้อมจะเลี้ยงดูครอบครัว พระเจ้าจึงทรงประทานให้ในเวลาที่เหมาะสม ด้วยการทรงสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงของอาดัม และที่สำคัญไม่ได้สร้างมาจากกระดูกสันเท้าหรือกระดูกคอ ทั้งนี้เพื่อให้สามี ภรรยาอยู่เคียงข้างกัน รักใคร่กัน เสริมสร้างกัน และอุปถัมภ์กันในฐานะคู่สมรส

ชีวิตสมรสหรือครอบครัวได้เริ่มต้นโดยพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานหรือสถาปนาขึ้นและพบว่าพระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวมาก การดูแลเอาใจใส่ หรือช่วยเหลือกัน และกันที่ดี ย่อมส่งผลให้มีสันติภาพและสันติสุขที่ก่อให้เกิดคุณภาพของความสัมพันธ์ต่อกันและกันมากยิ่งขึ้น สอดคล้องคำอธิบายของ สมใจ รักษาศรี (2554) ที่กล่าวไว้ว่า เพราะพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ครอบครัวเป็นแหล่งฟูมฟักชีวิตให้เจริญเติบโตขึ้น ให้เป็นแหล่งเรียนรู้เพื่อเพาะบ่มนิสัยใจคอเพื่อเด็กจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ และที่สำคัญที่สุดคือ ครอบครัวจะทำหน้าที่วางรากฐานชีวิตฝ่ายวิญญาณให้กับสมาชิกของครอบครัว และนำคนในครอบครัวให้รู้จักพระเจ้าได้เป็นอย่างดี ครอบครัวถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญของชีวิตมนุษย์ นักสังคมวิทยา มองครอบครัวว่าเป็นหน่วยทางสังคมที่เล็กที่สุด แต่มีความสำคัญอย่างมากต่อประเทศชาติ เพราะครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นในการหล่อหลอมและสร้างสรรคทรัพย์ากรมนุษย์ให้กับประเทศชาติ ครอบครัวจึงมีส่วนสำคัญมากในการสร้างคุณภาพประชากรในอนาคตแก่ประเทศ และทั้งยังช่วยจรรโลงให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกัน ในสังคมได้อย่างมีความสุข หากครอบครัวเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความอบอุ่นและความเข้าใจกัน ย่อมนำไปสู่สิ่งที่ดีงามแก่ชีวิต ตามคำเปรียบเปรยที่ว่า “บ้าน” นั้น สร้างจากอิฐ หิน ดิน ทราย แต่ “ครอบครัว” นั้น สร้างมาจากความรักและความเข้าใจ

เมื่อมองด้านความสัมพันธ์ของครอบครัวไทยตั้งแต่โบราณเป็นต้นมา มักจะเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นในด้านความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมที่ได้อบรมสั่งสอนสืบทอดต่อ ๆ กันมา ครอบครัว หมายถึง การที่ชายหญิงที่รักกันและมีความผูกพันกัน มีความปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันโดยการแต่งงาน เรียกว่าชีวิตการแต่งงานหรือชีวิตสมรส การแต่งงานและชีวิตครอบครัวเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อน การเตรียมตัว ความพร้อม และปัจจัยหลายอย่าง เป็นศิลปะที่ต้องอาศัยความรู้สติปัญญา ไหวพริบ และการปรับตัวของสามีภรรยาแต่ละคู่ (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2550) เมื่อต้องมาใช้ชีวิตร่วมกันอย่างใกล้ชิด ต่อเนื่อง และยาวนาน จึงควรรับรู้ถึงความต้องการ ความเข้าใจ ตลอดจนการปรับตัวค่อนข้างมาก เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของทั้งคู่ ผู้ชายจึงควรเข้าใจบทบาทของตนเอง เช่น บทบาทของสามี คือ สามีต้องเป็นผู้นำภรรยา โดยเป็นผู้นำแบบ “ผู้รับใช้” ไม่ใช่อำนาจบังคับแต่เป็นผู้ปรนนิบัติ สามีจะต้องเลี้ยงดูและทะนุถนอมภรรยา ให้เกียรติภรรยา (สมใจ รักษาศรี, 2560) และบทบาทสำคัญที่สุดของสามีคือ ให้รักภรรยาของตน ความรักนี้แสดงออกในลักษณะที่ห่วงใยและปรนนิบัติรับใช้ ฉะนั้นสามีต้องรักภรรยาของตนเหมือนรักร่างกายของตนเอง คนที่รักภรรยาของตนเองก็รักตนเองด้วย ส่วนบทบาทของภรรยาคือ ยอมเชื่อฟังการเป็นผู้นำของสามี ยอมเห็นด้วยกับสามีเพื่อให้สามารถเกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หมายความว่า มีความเคารพนับถือสามีมากพอที่จะทำตามการเป็นผู้นำของเขา (ฮาเวิร์ด เดย์ตัน, 2560) ภรรยาอย่าช่วยดูแลครอบครัวให้มีความสุขสบาย มีใจยินดีจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ เพื่อความสะดวกของทุกคนในบ้าน เป็นแม่ศรีเรือนเอาใจใส่ในบ้านเรือน ระวังระวังในการใช้จ่าย รักและอบรมสั่งสอนบุตรของตน (เรกซ์ แจ็คสัน, 2529) จากที่กล่าวมาจึงเห็นได้ว่า สามี ภรรยา ในฐานะของการเป็นคู่สมรส มีบทบาทที่สำคัญและส่งผลมากต่อชีวิตคู่สมรส

จากสถิติของกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย (2564) พบว่า อัตราการหย่าร้างในประเทศไทย ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2525 - 2563 มีแนวโน้มสูงขึ้น โดย ปี พ.ศ. 2525 มีอัตราร้อยละ 7.50 และ ปี พ.ศ. 2563 มีอัตราร้อยละ 44.60 และในช่วง 10 ปีที่ผ่านมายอดการจดทะเบียนสมรส จำนวน 271,344 คู่ แต่หย่าร้าง จำนวน 121,011 คู่ คิดเป็นร้อยละ 45 ของจำนวนผู้ที่จดทะเบียน ซึ่งสาเหตุของการหย่าร้างในปัจจุบันนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะของครอบครัวยุคใหม่ เป็นครอบครัวเดี่ยวคืออยู่กันเฉพาะพ่อแม่ลูก ทำให้มีความเปราะบาง และจากแรงกดดันภายนอก สามีภรรยาใช้เวลาส่วนใหญ่งานนอกบ้าน อาจเกิดความเครียดทั้งจากหน้าที่การงาน สภาวะสังคมและเศรษฐกิจเช่น ภาระหนี้สินต่างๆ ทำให้ต้องทำงานหนักมากขึ้น ขณะเดียวกันความอดทนต่อปัญหาในครอบครัวอาจน้อยลงเนื่องจากทั้ง 2 ฝ่ายต่างมีงานทำมีรายได้ นอกจากปัญหาดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาของการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ที่นำไปสู่ปัญหาคู่สมรสเนื่องจากการสนทนาทางไลน์ (line) ทางเฟซบุ๊ก (Facebook) ทำให้เกิดปัญหาครอบครัวในปัจจุบันด้วย และยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกมากมายที่ทำให้คู่สมรสมีปัญหา

แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร

โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม

ครอบครัว เกิดการหย่าร้าง หรือเลิกรากันไป ในปัจจุบันจะพบปัญหาคู่สมรสอย่างหลากหลาย เช่น การทะเลาะวิวาทจนนำไปสู่การหย่าร้าง การคบชู้ ยาเสพติดหรือมีหนี้สินเกินตัว เป็นต้น ซึ่งแสดงออกถึงความอ่อนแอทางสถาบันครอบครัวและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป วิถีชีวิตเปลี่ยนไป แนวความคิดเปลี่ยนไป ความประพฤติเปลี่ยนตาม ปัญหาจึงทวีความรุนแรงมากขึ้น เป็นผลมาจากปัญหาของคู่สมรส ที่อาจขัดแย้งทางด้านความคิดและการกระทำที่ไม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ ยอมรับชีวิตของกันและกัน และจากความไม่พร้อมในการใช้ชีวิตคู่สมรสจึงนำไปสู่การแก้ปัญหาด้วยการหย่าร้างมากขึ้น สอดคล้องกับแนวโน้มของสังคมทั่วโลกพบว่ามีปัญหาชีวิตคู่มากขึ้นตามลำดับ พบอัตราการหย่าร้างเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ในประเทศ-สหรัฐอเมริกาพบอัตราการหย่าร้างในปัจจุบันสูงถึง 3 ใน 4 คู่ โดยประมาณ คือ ประมาณ 75% ของคู่สมรสจะจบลงด้วยการหย่าร้าง ส่วนในประเทศไทยอัตราการหย่าร้างในปัจจุบัน อยู่ที่ประมาณ 1 ใน 3 คู่ ซึ่งการหย่าร้างเป็นต้นเหตุหรือเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดสุขภาพจิตของบุคคลตามมา (นงพงา ลิ้มสุวรรณ และนิดา ลิ้ม-สุวรรณ, 2561) อาจส่งผลต่อสุขภาพจิตของแต่ละครอบครัว อีกทั้งประสิทธิภาพของการทำงานย่อมลดลง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมองเห็นว่า การพัฒนาแนวทางการอภิบาลคู่สมรสของบุคลากรในโรงพยาบาลจะช่วยให้บุคลากรได้มีความสุขมากขึ้น มีคุณภาพของการทำงานและชีวิต มีการปรับตัวเพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน อีกทั้งพัฒนาแนวทางการอภิบาลบุคลากรในด้านคุณภาพชีวิตครอบครัว ตามคำตรัสสอนของพระเยซูคริสต์ ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ น้อย และที่มีจะเป็นการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงมีเป้าหมายเพื่อค้นคว้าข้อมูลจากทั้งหนังสือ วารสาร งานวิจัยต่าง ๆ และข้อความคิดเห็น เพื่อนำไปเป็นแนวทางอภิบาลและเป็นวิธีการพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสบุคลากรในโรงพยาบาลได้

คำถามของการวิจัย

ลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรส และแนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากรในโรงพยาบาลควรเป็นอย่างไร?

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรส และแนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต สมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากรโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัด นครปฐม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา เป็นการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีจากหนังสือ ตำรา เอกสารวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องการอภิบาล แนวคิดเรื่องการสมรสตามคำสอนของคริสเตียน และแนวคิดเรื่องคุณภาพของชีวิตสมรส

2. **ด้านผู้ให้ข้อมูล** เป็นบุคลากรในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้ 1) เป็นบุคลากรในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม 2) อาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย 3) เป็นบุคลากรที่มีคู่สมรสแล้ว

3. **ด้านเวลา** เริ่มดำเนินการศึกษาตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2563 ไปจนถึงเดือนพฤษภาคม 2564

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยผู้ให้ข้อมูลเป็นบุคลากรของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม กำหนดคุณสมบัติ ได้แก่ 1) เป็นบุคลากรประจำของโรงพยาบาล 2) มีคู่สมรสแล้ว 3) อาสาสมัครเข้าร่วมให้ข้อมูล มีจำนวนทั้งสิ้น 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) แบบมีโครงสร้างคำถาม และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) เพื่อค้นหาและพัฒนาแนวทางการอภิบาลที่เหมาะสม โดยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ส่วนที่ 2 ลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรส

ส่วนที่ 3 แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรส

โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด หลักการจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการอภิบาล และคุณภาพชีวิตสมรส จากนั้นจึงนำมาสร้างกรอบข้อคำถาม

2. รวบรวมหลักการเรื่องการอภิบาลอย่างชัดเจน เพื่อกำหนดเป็นนิยามปฏิบัติการที่ค้นพบ และนำมาสร้างข้อคำถาม เกี่ยวกับการหาแนวทางพันธกิจอภิบาล ได้แก่ การอธิษฐาน การจัดการสอนคำสอนตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ และการให้คำปรึกษา

3. ดำเนินการตรวจสอบข้อคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อให้ตรงกับเนื้อหา ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การวิจัย

4. ทีมผู้วิจัยตรวจสอบถูกต้องและความชัดเจนของแบบสัมภาษณ์ก่อนการนำไปใช้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ยื่นหนังสือเพื่อขอดำเนินการวิจัยต่อผู้บริหารโรงพยาบาล

2. ประสานงานเพื่อประชาสัมพันธ์และขอความร่วมมือในการจัดสัมภาษณ์ต่อผู้ให้ข้อมูล

แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร
โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม

3. นัดสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์ จัดบันทึกการสัมภาษณ์ และสรุปข้อมูล
4. นำข้อมูลไปวิเคราะห์และเรียบเรียง เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) จากข้อมูลที่สัมภาษณ์บุคลากรเพื่อนำเสนอข้อมูลใหม่ที่ได้ค้นพบ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

เมื่อได้บันทึกเก็บข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แล้ว ได้นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้ทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย

ผลการวิจัย

1. ผู้ให้ข้อมูลหลักครั้งนี้เป็นคู่สมรสบุคลากรโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม มีจำนวน 40 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 82.5 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 41 – 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55 ส่วนใหญ่เฉลี่ยรายได้ของครอบครัวต่อเดือน จำนวน 30,000 – 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 62.5 ส่วนใหญ่ระยะเวลาอยู่ร่วมกันของคู่สมรสระหว่าง 11 – 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 35 ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 65 ส่วนใหญ่มีบุตรจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 55 และส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 65

2. ผู้ให้ข้อมูลมีลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรสที่สำคัญ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

2.1 การสื่อสารระหว่างคู่สมรส โดยคู่สมรสเน้นถึงการสื่อสารพูดคุย อธิบาย แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ บอกความต้องการของกันและกันให้รับรู้ อาจมีอุปสรรคในการสื่อสารของคู่สมรสบ้าง แต่สามารถมีแนวทางที่ดี ในการลดปัญหาอุปสรรคได้ด้วยการมองหาข้อสรุปที่เหมาะสมต่อการดำเนินชีวิตสมรสอย่างมีความสุข ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ทั้ง 2 คน จะต้องเป็นผู้ฟังที่ดี คือรับฟังความคิดเห็น ความต้องการซึ่งกันและกัน แล้วจึงค่อยนำเหตุผลมาประกอบการสนทนาเพื่อเพิ่มความเข้าใจระหว่างกัน...”

(หญิง 3, อายุ 50 ปี, สมรสแล้ว 24 ปี, พุทธ)

“...มีการสื่อสารกันในทุก ๆ เรื่องตามสถานการณ์ เช่น ผ่านการพูดคุย การส่งข้อความ การแสดงออกด้วยกิริยาท่าทาง เช่น จะบอกกล่าวกันเสมอว่าอีกคนอยู่ที่ไหนตอนนี้ ทำอะไร ถ้าหากมีการตัดสินใจก็จะถามความคิดเห็นของอีกฝ่ายเสมอ แต่ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยในทุกเรื่องและจะรับรู้ว่าเป็นอีกฝ่ายกำลังทำอะไรอยู่.....”

(หญิง 7, อายุ 45 ปี, สมรสแล้ว 19 ปี, พุทธ)

“...พูดคุยกันบ่อย ๆ ถึงความต้องการของแต่ละฝ่าย แล้วมาหาจุดสมดุลให้อยู่ และไปด้วยกันได้”

(หญิง 4, อายุ 52 ปี, สมรสแล้ว 38 ปี, พุทธ)

“...อธิบายความต้องการ ให้มากขึ้น ไม่พูดเพียงสั้น ๆ เพราะการพูดสั้น ๆ หรือตัดปัญหาไม่อธิบายอะไรจะทำให้อีกฝ่ายคิดไปเอง และอาจทำให้ปัญหาบานปลาย”

(หญิง 5, อายุ 48 ปี, สมรสแล้ว 21 ปี, คริสต์)

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส โดยคู่สมรสมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แสดงความรักต่อกัน สะท้อนความรู้สึกด้วยการกระทำเพื่อรักษาความสัมพันธ์ให้ดำเนินต่อไปได้อย่างดี ส่วนใหญ่แสดงออกทางด้านภาษากาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการโอบกอดให้อีกฝ่ายมีความอบอุ่นความสัมพันธ์แน่นแฟ้น รวมไปถึงการจับมือก็เป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี การแสดงออกทางใบหน้าด้วยการยิ้มเป็นมิตรภาพแห่งความสัมพันธ์ และที่สำคัญการให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ด้วยความเห็นอกเห็นใจหรือช่วยกันทำงานบ้าน ดูแลลูก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“.....การแสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน คือการห่มใยกัน การยิ้ม การโอบกอดกัน.....”

(หญิง 16, อายุ 40 ปี, สมรสแล้ว 15 ปี, พุทธ)

“..... จับมือ กอดบ้าง พูดให้กำลังใจ”

(ชาย 8, อายุ 37 ปี, สมรสแล้ว 8 ปี, คริสต์)

“.....ชื่นชม และให้กำลังใจกัน”

(หญิง 25, อายุ 41 ปี, สมรสแล้ว 16 ปี, พุทธ)

“.....บอกรักกัน กอดกัน ชื่นชมยกย่อง ให้เกียรติ ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เป็นแฟนคลับ หมายเลขหนึ่งของสามี”

(หญิง 13, อายุ 34 ปี, สมรสแล้ว 4 ปี, คริสต์)

2.3 การใช้เวลาร่วมกันของคู่สมรส โดยคู่สมรสส่วนใหญ่ยอมรับถึงการใช้เวลาเป็นสิ่งที่สำคัญ จึงควรมีเวลาให้กัน ใช้เวลาทำกิจกรรมหรือจัดทำบางสิ่งร่วมกัน การอยู่ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพย่อมทำให้ คู่สมรสสามารถสื่อสารกับคู่สมรสได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่ต่างคนต่างต้องทำงานนอกบ้าน เวลาที่ให้กันอาจจะไม่มากนัก แต่คู่สมรสสามารถทำให้เวลาที่มีอยู่ในแต่ละวันมีคุณภาพอย่างแท้จริง โดยการทำกิจกรรมที่พอใจและมีความสุขร่วมกัน ตลอดจนควรให้ความสนใจต่อสิ่งที่คู่สมรสชอบด้วยกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“.....ช่วงหลังเลิกงานตั้งแต่ 17.00 เป็นต้นไป และช่วงวันเสาร์อาทิตย์ กิจกรรมที่ทำร่วมกัน มักจะทำอาหารร่วมกัน หรือออกไปเที่ยวตามแหล่งธรรมชาติ ร้านกาแฟ....”

(หญิง 37, อายุ 40 ปี, สมรสแล้ว 11 ปี, พุทธ)

“.....ช่วยกันทำอาหาร และรับประทานอาหารพร้อมกัน ช่วยกันทำงานบ้านโดยแบ่งหน้าที่ให้รับผิดชอบและทำร่วมกัน”

(หญิง 3, อายุ 50 ปี, สมรสแล้ว 24 ปี, พุทธ)

แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร
โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม

“.....วันหยุดที่ตรงกัน หรือเวลาเลิกงาน ทำกับข้าว รับประทานอาหารร่วมกัน ปลูก
ต้นไม้ หรือไปเที่ยวกัน ทำกิจกรรมการกุศลร่วมกัน”

(หญิง 15, อายุ 37 ปี, สมรสแล้ว 19 ปี, คริสต์)

“.....เนื่องจากภาระงานมีทั้งในเวลาและนอกเวลา แก้ปัญหาคือพยายามทำตัวเองให้
ว่าง ในเวลาที่คู่สมรสว่าง เพื่อมีเวลาว่างตรงกันมากที่สุด.....”

(หญิง 2, อายุ 60 ปี, สมรสแล้ว 35 ปี, คริสต์)

2.4 การปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส โดยคู่สมรสมองถึงการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับ
ศาสนาเริ่มตั้งแต่การจัดพิธีแต่งงาน ที่จะต้องมีการจัดตามหลักศาสนาความเชื่อศรัทธาของคู่สมรส ที่
ตกลงกันไว้ หลังจากแต่งงานเรื่องศาสนายังคงเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องในการใช้ชีวิต เป็นหลักคำสอนในการ
ดำเนินชีวิตสมรสอย่างมีความสุขได้ ความเชื่อศรัทธาที่เหมือนกันหรือแตกต่างกัน ควรมีแนวทาง
ส่งเสริมกันเพื่อช่วยทำให้เกิดความเชื่อ และการปฏิบัติตนตามหลักคำสอนทางศาสนาให้ชัดเจนมากขึ้น
บุคลากรของโรงพยาบาลส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 80 ส่วนร้อยละ 20 นับถือศาสนา
คริสต์ และพบว่า ในจำนวน 40 คน มีคู่สมรสที่นับถือศาสนาคริสต์และมีคู่สมรสนับถือศาสนาพุทธ
เป็นส่วนใหญ่ แต่พบว่า มีการให้เกียรติกัน ยอมรับ และเคารพกันในความเชื่อที่แตกต่างกัน อีกทั้ง
ส่งเสริมให้อธิบายถึงความเชื่อของตนเองเสมอ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“.....ดำเนินชีวิตให้คู่สมรสเห็นว่า ความเชื่อที่แตกต่าง ไม่ได้ทำให้ชีวิตแตกแยก
แต่หากมีโอกาส ถึงจะชักชวนให้ไปในความเชื่อเดียวกัน”

(หญิง 5, อายุ 48 ปี, สมรสแล้ว 21 ปี, คริสต์)

“.....ภายใต้ความเชื่อที่ต่างกัน ตัวเราต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ให้คู่สมรสของเราได้เห็น
ความรักของพระเจ้าโดยผ่านจากการกระทำความดี โดยเราให้เวลาไม่ผูกมัดจนเกินไป.....”

(หญิง 29, อายุ 37 ปี, สมรสแล้ว 1 ปี, คริสต์)

“.....คอยกระตุ้นให้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ส่งข้อความที่เกี่ยวกับแนวทางการปฏิบัติตัวที่ดี
ตามความเชื่อ”

(หญิง 14, อายุ 54 ปี, สมรสแล้ว 19 ปี, พุทธ)

3. ผู้ให้ข้อมูลมีข้อเสนอถึงประเด็นแนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่
สมรสที่เหมาะสมมีความสุข และร่วมฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันได้ โดยสรุปได้ 3 ประเด็น
หลัก ดังนี้

3.1 จัดกิจกรรมการอภิบาลให้เกิดการสื่อสารระหว่างคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้
เข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการและจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เรียนรู้ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์

3.2 จัดกิจกรรมการอภิบาลเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์และใช้เวลาาร่วมกันของคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง เช่น จัดประกวดการทำอาหารแต่ละครอบครัว งานคริสต์มาส จัดอบรมเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัว เป็นต้น

3.3 จัดกิจกรรมการอภิบาลโดยส่งเสริมด้านการปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส การเข้าร่วมศาสนพิธีสำคัญและพันธกิจต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ เช่น การร่วมนมัสการพระเจ้า การอธิษฐานเผื่อกัน การเยี่ยมเยียน จัดการถ่ายทอดหรือสอนหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อเป็นหลักยึดเหนี่ยวของจิตใจและความเชื่อแก่บุคลากร และจัดการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับชีวิตคู่สมรส หรือจัดอบรมเพื่อสร้างความเข้าใจทั้งการสื่อสารต่อกัน ความสัมพันธ์ที่ดีมีคุณภาพ การใช้เวลาอย่างลึกซึ้งต่อกัน และการจัดวางลักษณะชีวิตที่เหมาะสมต่อการแสดงออกทางความเชื่อในศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยการเชิญชวนและส่งเสริมคู่สมรสให้มีความศรัทธามากขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาศาสนาสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่สมรสที่สำคัญ โดยผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญมากที่สุด ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

1.1 การสื่อสารระหว่างคู่สมรส พบว่า บุคลากรคู่สมรสมีความต้องการสื่อสารระหว่างคู่สมรสที่ดี ซึ่งส่วนใหญ่ได้นำเสนอความคิดเห็นว่าการสื่อสารระหว่างคู่สมรสควรจะเป็นลักษณะการสื่อสารแบบอ่อนคลาย และสม่ำเสมอ การรับฟังอย่างตั้งใจมีเหตุผล สรุปรูการสื่อสารครั้งนั้น ๆ ให้เข้าใจตรงกัน เพื่อปรับการสื่อสาร หลีกเลี่ยงการใช้คำพูดเพื่อตัดสินการกระทำของคู่สมรสก่อน ทำความเข้าใจ นำเสนอความต้องการอย่างชัดเจน ไม่ให้เกิดปัญหาเรื่องเดิมซ้ำ คู่สมรสต้องการการสื่อสารที่สุภาพ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน รวมถึงบรรยากาศที่เหมาะสมก็มีส่วนสำหรับการสื่อสาร ที่สำคัญกว่านั้นการมีทัศนคติในเชิงบวก และอธิบายเหตุผลให้เข้าใจกัน สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางที่คู่สมรสมีความต้องการ แต่เนื่องจากความแตกต่าง ทางด้านความคิด การไม่สื่อสาร การศึกษา ฐานะ การใช้ อารมณ์ ประสิทธิภาพด้านการสื่อสาร และปัจจัยอื่น ๆ ทำให้มีอุปสรรคในการสื่อสาร การสื่อสารเชิงบวกช่วยให้รักยืนยาวต่อไป การสื่อสารเกิดความเข้าใจ ไม่ระแวง ปัญหาลดลง เติบโตมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนในพระธรรมยากอบ 1:19 ว่า “*ไวในการฟัง ช้าในการพูด*” คือ ฟังให้มากและถ่มกรองคำพูดให้ดีเสียก่อนจึงค่อยพูดออกมา โดย ซูวิทย์ รัตนพลแสนย์ (2549) กล่าวทำนองเดียวกันว่า การสื่อสารระหว่างคู่สมรส เป็นการแสดงออกของสามีและภรรยาในการพูดจาด้วยถ้อยคำที่มีความหมายชัดเจน สอดคล้องกลมกลืนกับลักษณะท่าทางและน้ำเสียง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ งามตา วรินทร์านนท์ (2544) ที่ชี้ให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสในทางที่ดีและไม่ดีถือว่าเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญในการบ่งชี้ถึงสภาพในจิตใจและพฤติกรรมต่อลูกและต่อ

ประสิทธิภาพการใช้ชีวิต จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสให้มีคุณภาพที่ดีขึ้นอย่างจริงจัง

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส บุคลากรคู่สมรสมองว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสมีความเชื่อมโยงในเรื่องของการใช้เวลาด้วยกัน นอกจากการที่บุคลากรจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในด้านภาษากาย เช่น การโอบกอด การจับมือ การใช้เวลาทำกิจกรรมสัมพันธ์ร่วมกัน ก็เป็นสิ่งสำคัญส่วนใหญ่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมสัมพันธ์ที่โดดเด่นและเป็นการใช้เวลาร่วมกันอย่างมีคุณภาพ เช่น การช่วยกันทำอาหาร และรับประทานอาหารร่วมกันในครอบครัว และมีกิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องตามคำสอนที่พระเจ้าทรงมอบชายหญิงให้เป็นผู้อุปถัมภ์ที่ดีต่อกัน ดูแลกันด้วยสายสัมพันธ์ที่ดีเสมอ ตามเนื้อความว่า “...แต่อาดัม ยังไม่มีคู่อุปถัมภ์ที่สมกับเขา” ต่อมาก็จะเป็นเรื่องราวอันสวยงามเกี่ยวกับการจัดเตรียมที่พิเศษสุดโดยพระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงจากกระดูกซี่โครงของอาดัมและทรงมอบให้แก่ชาย “ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเจ้าได้ทรงชักออกชายนั้นพระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงแล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายจึงว่านี่แหละกระดูกจากกระดูกเนื้อของเราจะต้องเรียกว่าหญิงเพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย เพราะเหตุนั้นผู้ชายจึงจากบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยาและเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:20-24) ความจริงนี้เป็นสิ่งที่สำคัญและพิเศษที่พระเจ้าให้ความสำคัญแก่มนุษย์ ความสัมพันธ์ย่อมสร้างมิติใหม่แก่คนสองคนได้ดี สอดคล้องกับการศึกษาของ งามดาว นินทานนท์ (2544) ที่พบว่า การได้รับรางวัลจากที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ตัวแปรสำคัญคือ ปริมาณการได้รับผลอารมณ์ในแง่ที่ดีจากคู่สมรส การเห็นคุณค่า ความคิดและการกระทำสอดคล้องไปด้วยกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า คุณภาพความสัมพันธ์ย่อมส่งผลต่อคุณภาพชีวิตคู่สมรส สอดคล้องกับ ศิวาพัชร์ ฉัตรเท (2561) ได้กล่าวไว้ว่า คุณภาพของคู่สมรสจะมากหรือน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับสัมพันธ์ภาพในการครองเรือนของคู่สมรส ที่ประกอบด้วย ความรักอย่างมีเหตุผล แต่งงานด้วยความรักอย่างแท้จริง เข้าใจซึ่งกันและกัน เห็นความสำคัญของวิถีชีวิตครอบครัว ส่งเสริมภารกิจของกัน ซื่อสัตย์ต่อกัน ให้เกียรติ ไว้วางใจกัน เคารพบุพการีของกัน มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน และตั้งมั่นร่วมสร้างความมั่นคงครอบครัวร่วมกัน

1.3 การใช้เวลาร่วมกันของคู่สมรส บุคลากรคู่สมรส มองว่า การดำเนินชีวิตคู่จำเป็นต้องใช้เวลาที่มีคุณภาพในการดำเนินชีวิตร่วมกัน โดยส่วนมากคู่สมรสมักใช้เวลาร่วมกันใน 2 ช่วงเวลา คือ ในช่วงเย็นหลังเลิกงาน และการวางแผนจัดวันหยุดให้ตรงกัน ซึ่งถือเป็นการใช้เวลาเพื่อจะมีเวลาอยู่ร่วมกันอย่างมีคุณค่าหรือคุณภาพ ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดี โดยการใช้เวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การช่วยกันทำอาหาร รับประทานอาหารร่วมกัน การปลูกต้นไม้ อีกทั้งเข้าร่วมในโอกาสพิเศษต่าง ๆ ใช้เวลาการสนทนา การพักผ่อน ให้กำลังใจต่อกัน รับฟังกันและกัน รวมทั้งต่างพยายามสร้างแบบอย่างในการใช้เวลาเพื่อจะช่วยให้ลูกได้เลียนแบบต่อไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับ นอร์แมน. ไรท์ (2011) ได้อธิบายถึง พระธรรมปฐมกาล 2:18-24 ที่ได้เน้นถึงชีวิตคู่สมรสว่า เป็นการใช้

ชีวิตอยู่ด้วยกันจนกว่าจะตายจากกัน เมื่อสองคนกลายมาเป็นเนื้อเดียว ก็ไม่อาจแยกหรือตัดออกจากกันได้ เพราะจะก่อให้เกิดความเสียหายชนิดแก้ไขไม่ได้อีกเลย นั่นช่วยให้เข้าใจได้ว่าทั้งสองได้ลงทุนเรื่องเวลาร่วมกันตลอดชีวิต วันเวลาที่เกิดขึ้นระหว่างคู่สมรสย่อมถูกกำหนดวิถีหรือรูปแบบชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติของชีวิตสอดคล้องกับการศึกษาของ ลัดดาวัลย์ สำแดง (2550) ที่พบว่า การใช้เวลาเพื่อเลี้ยงดูและดูแลกันด้วยความรัก ความอบอุ่น แรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในครอบครัวมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตคู่สมรสอยู่ในระดับมาก และปริมาณการใช้เวลาร่วมกันต่างมีผลต่อคุณภาพชีวิตสมรสแตกต่างกัน และเวลาเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงในชีวิตคู่อย่างต่อเนื่อง ที่มีใ้การยึดติดเข้มงวด แต่เป็นการอุทิศตัวเองของทั้งสองฝ่ายเพื่อให้ชีวิตคู่เติบโตและสมบูรณ์ร่วมกันในที่สุด (ธิดา สุวัฒน์ศรี, 2559)

1.4 การปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส บุคลากรคู่สมรสมองว่า การตระหนักถึงชีวิตที่มีการปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส มีส่วนช่วยให้ชีวิตสมรสของแต่ละคู่ มีหลักคำสอนของศาสนาช่วยใน ความคิด และจิตใจ ให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อรักษาความสมดุลของการใช้ชีวิตสมรสร่วมกันอย่างมีความสุขอยู่ในศีลธรรมอันดี ซึ่งเชื่อมโยงกับนโยบายของโรงพยาบาลในการส่งเสริมให้บุคลากร ปฏิบัติคุณธรรมที่ดี เพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สอดคล้องกับ อุมามพร ตรังคสมบัติ (2556) ที่พบว่า ในแง่ศาสนาถือว่าการสมรสเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พิธีสมรสที่จัดขึ้นก็ถือเป็นพิธีกรรม ที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อให้การใช้ชีวิตร่วมกันและการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของสังคม

ผู้ให้ข้อมูลหลัก มีมุมมองในเรื่องศาสนาว่าทุกศาสนามุ่งสอนให้คนทำความดีละเว้นความชั่ว มีเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รักใคร่ปรองดองกัน ไม่ทำร้ายใคร และมีแนวทางพัฒนาหรือส่งเสริมกันและกัน ที่จะช่วยให้คู่สมรสแต่ละฝ่ายปฏิบัติตนตามหลักศาสนาได้อย่างเต็มที่ ตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:25) พระประสงค์ของพระเจ้าในการสถาปนาครอบครัว เพื่อให้ครอบครัวรู้จักพระเจ้า นมัสการพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดรับการอวยพร รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าในด้านต่าง ๆ อีกทั้งให้ถ่ายทอดความรัก และนำพระพรจากพระเจ้าไปสู่ผู้อื่น (พูลสุข เศรษฐ์โสภณกุล, 2557) บุคลากรให้ความใส่ใจในเรื่องของศาสนา เพราะคิดว่าการทำดี และหลักคำสอนที่ดี จะส่งผลทำให้ชีวิตคู่สมรสมีความสุข เมื่อนำมาปฏิบัติ แม้คู่สมรสจะมีมุมมองว่าหลักคำสอนของแต่ละศาสนามีความแตกต่างกัน แต่ก็นำสิ่งดีมาประยุกต์ใช้ ยึดมั่นและปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งมีความเชื่อว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว ครอบครัวคริสเตียนเริ่มขึ้นโดยพระประสงค์ของพระเจ้า และดำเนินไปโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า พึงพระเจ้าในการค้นหา คนที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้เป็น “คู่พระพร”

2. แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสที่เหมาะสมควรคำนึงถึง 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) จัดกิจกรรมการอภิบาลให้เกิดการสื่อสารระหว่างคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้เข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการและจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เรียนรู้ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ 2) จัดกิจกรรมการอภิบาลเพื่อส่งเสริมด้านความสัมพันธ์และใช้เวลาด้วยกันของคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง เช่น จัดประกวดการทำอาหารแต่ละครอบครัว งานคริสต์มาส จัดอบรมเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัว เป็นต้น 3) จัดกิจกรรมการอภิบาลโดยส่งเสริมด้านการปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส การเข้าร่วมศาสนพิธีที่สำคัญและพันธกิจต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ เช่น การร่วมนมัสการพระเจ้า การอธิษฐานเผื่อกัน การเยี่ยมเยียน และการให้คำปรึกษา โดยการเชิญชวนและสร้างแรงจูงใจผ่านความศรัทธามากขึ้น และหนุนใจให้สามีหรือภรรยาที่เป็นคริสเตียนที่มีสามีหรือภรรยาที่ไม่เป็นคริสเตียน ตระหนักถึงการสำแดงชีวิตของผู้เชื่อและมีท่าทีต่อการเข้าร่วมศาสนพิธีทางศาสนาได้ในระดับใด

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลทำให้พบว่า ส่วนมากต้องการการอภิบาลหรือการส่งเสริมชีวิตคู่สมรสให้มีคุณภาพ ทั้งด้านการสื่อสารต่อกัน การกระชับความสัมพันธ์ การสร้างคุณภาพด้วยเวลาที่มีต่อกัน และการยึดเหนี่ยวในหลักคำสอนของศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสอนที่มาจากพระเยซูคริสต์ ที่ทรงเป็นแบบอย่างในการส่งเสริมผู้คน โดยทรงเป็นห่วงอย่างลึกซึ้ง ทรงเวทนาสงสารประชาชนทั้งปวง ยอมรับประชาชนตามความเป็นจริงของพวกเขา ไม่ลำเอียง ทรงพร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือคนที่ประสบความเดือดร้อน ทรงให้ความสำคัญกับการให้ความช่วยเหลือและการให้คำปรึกษาแก่ปัจเจกบุคคล ทรงใช้หลายแนวทางในการช่วยเหลือปัจเจกบุคคลประเภทต่าง ๆ และทรงไวในการยกย่องและให้กำลังใจ (ฮาโรลด์ เทเลอร์, ม.ป.ป.) การอภิบาลย่อมตั้งอยู่บนพื้นฐานมาจากเรื่องราวความรักของพระเจ้า เพื่อก่อให้เกิดสิ่งที่สำคัญ และทำนองเดียวกัน ซูวิทย์ รัตนพลแสนย์ (2549) พบว่า การปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส เป็นการแสดงออกของสามีและภรรยาในการดำเนินชีวิตประจำวันตามหลักของหลักความเชื่อในศาสนา ที่ยึดเหนี่ยวในเรื่อง ความเมตตากรุณา การช่วยเหลือ แบ่งปัน ความซื่อสัตย์สุจริต การมีสำนึกในคำพูด การมีสติสัมปชัญญะ การไม่เบียดเบียน หรือทำร้ายผู้อื่น การไม่ลักขโมยหรือฉ้อโกงทรัพย์สินหรือเงินทองหรือสิ่งของจากผู้อื่น การไม่ล่วงละเมิดทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตน การไม่พูดจาโกหกหลอกลวง

ด้วยเหตุนี้จึงสะท้อนให้เห็นความจำเป็นที่ทีมศาสนกิจควรมีส่วนส่งเสริมพัฒนาการอภิบาลบุคลากรคู่สมรส ให้สามารถดำเนินชีวิตคู่อย่างมีความสุข รวมทั้งเป็นแผนการปฏิบัติงานของศาสนกิจที่ต้องมีส่วนในการอภิบาลบุคลากร เพื่อตอบสนองนโยบายในการสร้างเสริมให้บุคลากรและครอบครัวมีความสุข ซึ่งจะส่งผลดีต่อการทำงานที่มีคุณภาพ ให้ผู้รับบริการพึงพอใจ ยอมรับตามลักษณะของกันด้วยความเข้าใจจะนำไปสู่การมองหาทางออกหรือการแก้ไขหรือการปรับร่วมกันได้ จัดกิจกรรมส่งเสริมให้หมั่นเติมเต็มความรักในหัวใจของกันและกัน จัดรื้อฟื้นสัมพันธ์ในความรัก จากเหตุการณ์

เล็กน้อยไปสู่เรื่องใหญ่ ๆ ควรมีการจัดโครงการฝึกอบรมทักษะการใช้ชีวิตคู่ ทั้งด้านการสื่อสาร ความหมายระหว่างคู่สมรสอย่างเหมาะสมและการจัดการความขัดแย้ง ความเห็นต่างทางความคิด และการกระทำ เพื่อสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามต่อกัน ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ช่วยกันป้องกัน ปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งการส่งเสริมให้หลักความเชื่อในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหลักเพื่อช่วยให้คู่สมรส ได้ยึดเหนี่ยวในฐานะของการพัฒนาชีวิตคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง

สรุป

จากการศึกษาแนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของ บุคลากรโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม จึงสรุปได้ ดังนี้ 1. ลักษณะการใช้ชีวิตร่วมกันของคู่ สมรสที่สำคัญ ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) การสื่อสารระหว่างคู่สมรส 2) ความสัมพันธ์ระหว่างคู่ สมรส 3) การใช้เวลาร่วม กันของคู่สมรส และ 4) การปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส และ 2. แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสที่เหมาะสมควรคำนึงถึง 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) จัดการอภิบาลให้เกิดการสื่อสารระหว่างคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง โดยส่งเสริมให้เข้าร่วมการ อบรมเชิงปฏิบัติการและจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เรียนรู้ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ 2) จัดการอภิบาลเพื่อ ส่งเสริมด้านความสัมพันธ์และใช้เวลาร่วมกันของคู่สมรสอย่างต่อเนื่อง และ 3) จัดการอภิบาลโดย ส่งเสริมด้านการปฏิบัติตนตามหลักศาสนาของคู่สมรส การเข้าร่วม ศาสนพิธีสำคัญและพันธกิจต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำเสนอต่อคณะกรรมการศาสนิกกิจและทีมศาสนิกกิจของ โรงพยาบาล สามารถนำข้อมูลนี้ไปเป็นแนวทางในการอภิบาลบุคลากรคู่สมรส เพื่อพัฒนากิจกรรม ส่งเสริมเรื่องการสื่อสารของคู่สมรส การสร้างความสัมพันธ์ การใช้เวลาร่วมกันและสนับสนุนหลักคำ สอนตามพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหลักเพื่อถ่ายทอดแนวทางการอภิบาลชีวิตคู่สมรสได้ อีกทั้งเป็น แนวทางเพื่อวางแผนการอภิบาลที่สอดคล้องกับความต้องการของบุคลากร

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษารั้งต่อไป

1. การศึกษารั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะคู่สมรส จึงเสนอให้ศึกษารั้งต่อไปศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับ ความต้องการการอภิบาลของบุตรบุคลากร เพื่อช่วยลดปัญหาการสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน ระหว่างครอบครัว เป็นการเชื่อมโยงให้ครอบครัวบุคลากร สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข
2. ในการศึกษารั้งต่อไปควรศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตสมรสจำแนกตามตัวแปรอื่น ๆ เช่น อายุของบุตร อายุของคู่สมรส ระดับการศึกษาของบุตร ภาวะสุขภาพของคนในครอบครัว เพื่อ ช่วยให้การอภิบาลได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร
โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม

เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย (2564). *อัตราค่าเช่าบ้าน พ.ศ. 2525-2563*. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2564. สืบค้นจาก <http://service.nic.go.th/em-line.php?id=287>
- งามตา วนิทานนท์. (2544). การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงเหตุผลของคุณภาพชีวิตสมรสในครอบครัวไทย. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 7(1), 79-110.
- ชูวิทย์ รัตนพลแสนย์. (2549). การให้คำปรึกษาครอบครัวเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสทหารเรือ. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาการวิจัยดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- ธิดา สุวัฒน์ศรี. (2559). การวิจัยและพัฒนาความสุขในชีวิตสมรส ด้วยรูปแบบการให้คำปรึกษา คู่สมรสแบบบูรณาการ. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
- นงพงา ลิ้มสุวรรณ และนิตา ลิ้มสุวรรณ. (2561). *ซาเทียร์ จิตบำบัดและการพัฒนาตนเอง*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2550). *จิตวิทยาครอบครัว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พูลสุข เศรษฐ์โสภณกุล. (2557). *ชีวิตสมรสที่เป็นพร*. เชียงใหม่: บ้านและครอบครัว สภาคริสตจักรในประเทศไทย
- ลดาวัลย์ สำแดง. (2550). *คุณภาพชีวิตสมรสของคู่สมรสในเขตตำบลทุ่งหลวง อำเภอปากท่อจังหวัดราชบุรี*. ใน *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร*.
- ศิวาพัชร์ ฉัตรเท. (2561). การสร้างสัมพันธภาพในการครองเรือนของคู่สมรสเชิงพุทธ. ใน *วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*.
- สมใจ รักษาศรี. (2554). *ชีวิตคู่ คู่ชีวิต เล่ม 1 ศาสตร์และศิลป์ของการใช้ชีวิตคู่ตามแบบของพระเจ้า*. กรุงเทพฯ: สถาบันครอบครัวไทย.
- _____. (2560). *ชีวิตคู่ คู่ชีวิต เล่ม 2 ศาสตร์และศิลป์ของการใช้ชีวิตคู่ตามแบบของพระเจ้า*. กรุงเทพฯ: สถาบันครอบครัวไทย.
- เอช. นอร์แมน ไรท์. (2011). *สี่สารประสานใจ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). (กนกบรรณสาร, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- ฮาเวิร์ด เดย์ตัน. (2560). *เงินกับชีวิตสมรสในวิถีของพระเจ้า*. (เสาวลักษณ์ อธิวิเวชซ์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.

แนวทางและประโยชน์ของการปลีกวิเวกสำหรับคริสตชนไทย
*The Procedures and Benefits of the Practice of Solitude with God
among Thai Christians*

ปิลันธนา อนุเอกจิตร¹

Piluntana Anuekjit

วิริยะ ทิพวรการกูร²

Wiriya tipworakankoon

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อหาแนวทางและประโยชน์ของการปลีกวิเวกสำหรับคริสตชนไทยในการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงเอกสาร (Documentary Research) จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 และหนังสือประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ รวมถึงหนังสือของนักวิชาการคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ เพื่อศึกษาถึงความหมาย แนวทาง และประโยชน์ที่ได้รับจากการปลีกวิเวก

การปลีกวิเวก (Solitude) ที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ เป็นลักษณะของบุคคลหนึ่งที่พบพระเจ้าหรือใช้เวลาตามลำพังเพื่อฟัง และสนทนากับพระองค์ บุคคลผู้ที่ปลีกวิเวกเป็นประจำ คือองค์พระเยซูคริสต์ ต่อมาในช่วงปลายศตวรรษที่ 3 ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์เริ่มกล่าวถึงเรื่องปลีกวิเวกมากขึ้น ในลักษณะแยกตัวออกจากสังคม เมื่อมีผู้เข้าร่วมมากขึ้นเป็นชุมชน จึงเรียกว่าลัทธิอารามวสี (Monasticism) นิกายคาทอลิกเรียกช่วงเวลาปลีกวิเวกว่า การเข้าเงียบ (Silent retreat) ในปัจจุบันนักวิชาการทั้งนิกายคาทอลิก และนิกายโปรเตสแตนต์ต่างมีความเห็นว่าการปลีกวิเวก คือวินัยฝ่ายจิต วิญญาณในการใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า โดยมีจุดประสงค์เพื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตตนเอง แนวทางหลักในการปลีกวิเวก ได้แก่ การนิ่งเงียบ การภาวนา การอธิษฐาน และการไคร้ครวญพระคำ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการปลีกวิเวกจัดแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือด้านต่อตนเองกับพระเจ้า ซึ่งเน้นในเรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นหลัก ด้านที่สอง คือด้านต่อตนเอง เป็นความสามารถในการควบคุมความต้องการของตนเอง รวมถึงได้รับการเยียวยา ฟื้นฟูร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ ด้านที่สาม คือด้านต่อตนเองกับผู้อื่น ต่อสังคม ต่อโลก โดยเน้นในเรื่องของความรัก และการช่วยเหลือผู้อื่น รวมถึงการดูแลสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

คำสำคัญ การปลีกวิเวก การเข้าเงียบ อารามวสี

¹ ผู้วิจัยอิสระ Email: piluntana.a@gmail.com

² อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคริสตศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน Email: wiriyat@christian.ac.th

Abstract

The purposes of this study are to find the procedures and benefits of the practice of solitude with God among Thai Christians as they spend quality time with God. This study takes the form of a documentary research as the methodology and will use sources such as the Holy Bible (The Standard Version 2011), books on the history of Christianity and books of Catholic and Protestant scholars, in order to study the meaning of the procedures as well as the benefits of solitude.

Solitude that is mentioned in the bible represents the characteristic of a person who finds God, spends time, and communicates with him. A person who always practices solitude is Jesus. Nearly the end of 3rd century, Christians started to know more about solitude in terms of separating from society. When more Christians gather as a community, it is called “Monasticism”. Catholics call the solitude as “Silent retreat”. Currently, both Catholic and Protestant scholars agree on the definition that solitude is the spiritual discipline in spending time alone with God to hear his voice and transform one’s life. The way to practice solitude is by being quiet, contemplation, and to pray.

While the practice of solitude is private and practical, the benefits are types of solitude varies. The benefits of the solitude may be classified into three types. First and foremost, there is the benefit in one’s relationship with God. Second, there is the benefit in one’s relationship with self. This is the ability to control oneself, including the holistic healing which is needed to better relationship with self. Third, there is the benefit in one’s relationship with others. This refers to the social and global benefits which emphasize love and support for others, including God’s creation. Solitude will reveal that all things on earth belongs to God so Christian should be aware of it.

Keywords: Silent retreat, Solitude, Monasticism

บทนำ

การใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าของคริสตชนส่วนใหญ่เป็นการเฝ้าเดี่ยว (Christian Devotion) และการอธิษฐาน (Prayer) แต่นอกเหนือจากรูปแบบดังกล่าวนี้ ยังมีรูปแบบใดบ้างที่คริสตชนจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการใช้เวลากับพระเจ้าได้

พระคัมภีร์บันทึกรูปแบบการใช้เวลากับพระเจ้าของบุคคลหลายท่าน เช่น ยาโคบอธิษฐานที่แม่น้ำ (ปฐมก 32:22-29) โมเสสสนทนากับพระเจ้าที่ภูเขา (อพย 3:1-6, 34:1-9) ซามูเอลฟังเสียงพระเจ้าในพระวิหาร (1ซมอ 3:3-14) เอลียาห์พบกับพระเจ้าที่ภูเขา (1พงษ 19: 2-18) พระเยซูคริสต์ใช้เวลาอธิษฐานกับพระเจ้า (มธ 4:11, 14:12-13, 14:22-27, ลก 22:39-44) เมื่อย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ การใช้เวลากับพระเจ้าของนักบวชเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด เช่น นักบุญแอนโธนี แห่งอียิปต์ (St. Anthony of Egypt) นักบุญเบเนดิกต์ แห่งเนอร์เซีย (St. Benedict of Nursia) นักบุญอิกญาซีโอ แห่งโลโยลา (St. Ignatius of Loyola) และเมื่อสังเกตรูปแบบการใช้เวลาของบุคคลเหล่านี้พบว่า รูปแบบหนึ่งที่บุคคลเหล่านี้ต่างปฏิบัติเหมือนกันเมื่อใช้เวลากับพระเจ้า นั่นคือการปลีกตัวออกจากกลุ่มคน หรือสภาพแวดล้อมที่วุ่นวาย เพื่อไปยังสถานที่ที่เงียบสงบตามลำพังในช่วงเวลาหนึ่ง การปลีกตัวในลักษณะนี้ เรียกว่าการปลีกวิเวก (Solitude)

การปลีกวิเวกของคริสตชนเป็นการปฏิบัติที่มีมาอย่างยาวนาน และบุคคลผู้ซึ่งปลีกวิเวกเป็นประจำในพระคัมภีร์ คือองค์พระเยซูคริสต์ ในสมัยต่อมา คริสตชนที่ศรัทธาชีวิตของพระองค์ได้ตัดสินใจตัดขาดโลก เพื่อแสวงหาพระเจ้า และเมื่อคริสตชนที่เข้าร่วมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น การอยู่ตามลำพังจึงปรับเปลี่ยนเป็นการอยู่ร่วมกันในอาราม เรียกว่าลัทธิอารามวสี (Monasticism) เป็นลักษณะการดำเนินชีวิตของนักบวชที่เคร่งครัดตามวินัยของอาราม แต่ยังคงจัดสรรเวลาสงบส่วนตัวในการแสวงหาพระเจ้า นิกายคาทอลิกเรียกช่วงเวลานี้ว่า การเข้าเงียบ (Silent retreat) เป็นช่วงเวลาของการภาวนา สงบนิ่งตามลำพัง เพื่อฟังเสียงของพระเจ้าที่ตรัสเป็นการส่วนตัว ปัจจุบันการปลีกวิเวกยังคงมีการปฏิบัติต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

นักเขียน และนักวิชาการด้านศาสนศาสตร์ต่างให้ความเห็นตรงกันว่า การปลีกวิเวกเป็นวินัยฝ่ายวิญญานที่สำคัญสำหรับคริสตชน เฮนรี นูเวน (Henri Nouwen, 1981ก, น. 66, 75) นักเขียน และนักวิชาการคาทอลิก ผู้มีชื่อเสียงด้านจิตวิญญาณของคริสตชนกล่าวว่า การปลีกวิเวกเป็นหนึ่งในวินัยที่ทรงพลังมากที่สุดในการพัฒนาชีวิตการอธิษฐาน ริชาร์ด ฟอสเตอร์ (Richard Foster, 2008, น. 120) นักเขียนโปรเตสแตนต์ ระบุไว้ในหนังสือ Celebration of Discipline ว่าการปลีกวิเวกเป็นวินัยฝ่ายวิญญานภายนอก ที่เติมเต็มภายใน และสำหรับกอร์ดอน แมคโดนัลด์ (Gordon McDonald) (2006, น. 164) กล่าวว่า การปลีกวิเวกเป็นหนึ่งในการฝึกวินัยฝ่ายวิญญานที่มีความสำคัญยิ่ง

อย่างไรก็ตาม คริสตชนไทยนิกายโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่อาจยังมีความเข้าใจว่าการปลีกวิเวกเป็นการปฏิบัติของศาสนาอื่น และบางส่วนมีความเห็นว่ามันไม่ต่างจากการเฝ้าเดี่ยว (Christian Devotion) ด้วยความเข้าใจนี้ จึงอาจเป็นสาเหตุให้คริสตชนไทยมองข้ามเรื่องการปลีกวิเวก อย่างไรก็ตาม ถ้านับเพียงเรื่องของการใช้เวลาตามลำพังในการอ่านพระคัมภีร์ อาจกล่าวได้ว่าการปลีกวิเวกและการเฝ้าเดี่ยวไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากทั้งสองรูปแบบมีแนวทางปฏิบัติที่คล้ายกัน แต่เมื่อทำการศึกษาค้นคว้าจุดต่างของทั้งสองรูปแบบเป็นเรื่องของรายละเอียด เช่น สถานที่ ระยะเวลา การภาวนา ฯลฯ การเฝ้าเดี่ยวเป็นการปฏิบัติที่ คริสตชนใช้เวลาจดจ่อ อ่าน และใคร่ครวญพระวจนะ

โดยไม่เน้นสถานที่ที่เป็นส่วนตัว แต่การปลีกวิเวกเน้นความเป็นส่วนตัว และการฟังเสียงพระเจ้า จากความแตกต่างดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงทำการศึกษาเรื่องการปลีกวิเวก เพื่อต้องการนำเสนอการปลีกวิเวกให้เป็นแนวทางปฏิบัติอีกรูปแบบหนึ่ง ในการใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าสำหรับคริสตชนไทย

ผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่องการปลีกวิเวกจากพระคัมภีร์ ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ และจากความคิดเห็นของนักวิชาการ ผลการศึกษสามารถสรุปได้ ดังนี้

ความหมายการปลีกวิเวกของคริสตชน

การปลีกวิเวกโดยทั่วไปเป็นการอยู่ลำพังกับตนเอง แต่การปลีกวิเวกของคริสตชนเป็นการอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า โดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในช่วงเวลานั้น ซึ่งบุคคลในพระคัมภีร์ใช้ช่วงเวลานี้อธิษฐาน ภาวนา ไคร่ครวญพระวจนะ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิต รวมถึงการนิ่งเงียบ เพื่อแสวงหาพระเจ้า เช่น ยาโคบ (ปฐม 32:22-30) หรือ นางอานนา (ลก 2:36-38) สำหรับนักบวชในอารามใช้วิธีตัดขาดจากโลก ตั้งใจแสวงหาพระเจ้าด้วยการดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์อย่างเคร่งครัด จนมีการเขียนพระวินัยใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า และกับหมู่คณะ เช่น พระวินัยของนักบุญเบเนดิกต์ (The Rule of Benedict) และพระวินัยของนักบุญเบซิล (The Rule of Basils)

ด้วยเหตุนี้ นักวิชาการในปัจจุบัน เช่น Nouwen (1981) จึงให้ความเห็นว่าการปลีกวิเวกเป็นวินัยฝ่ายวิญญาณ ที่ช่วยให้คริสตชนสัมผัสถึงการทรงสถิตของพระเจ้าในชีวิต (น. 75) Foster (2008) กล่าวว่า การปลีกวิเวกเป็นหนึ่งในวินัยฝ่ายวิญญาณภายนอก ในลักษณะของการแยกตัวออกไปตามลำพัง (น. 121) กอร์ดอน แมคโดนัลด์ (Gordon McDonald, 2006) กล่าวว่า การปลีกวิเวกเป็นวิธีหนึ่งในการฝึกฝนจิตวิญญาณที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง (น. 164-165)

จากที่กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการปลีกวิเวกของคริสตชนไม่ใช่การอยู่ลำพังกับตนเอง แต่เป็นการอยู่กับพระเจ้า และเป็นวินัยฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่ง ซึ่งจัดจ่อและให้ความสำคัญที่พระเจ้า สรุปได้ว่าการปลีกวิเวกของคริสตชน คือวินัยฝ่ายวิญญาณในการใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า

เป้าหมายของการปลีกวิเวก

เมื่อการปลีกวิเวกเป็นวินัยฝ่ายวิญญาณ จึงไม่ใช่การปฏิบัติเพื่อการพักผ่อน แต่เป็นการปฏิบัติที่มีเป้าหมายสำคัญ จากการศึกษาพระคัมภีร์พบว่าเมื่ออยู่ตามลำพังกับพระเจ้า บุคคลหลายท่านต่างมีโอกาสพบ และสนทนา รวมถึงฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสเป็นการส่วนตัว ทำให้ช่วงเวลานี้กลายเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของบุคคลเหล่านั้น เช่น เมื่อยาโคบได้พบและรู้จักพระเจ้า ท่านค้นพบตนเอง และกล้าเผชิญหน้ากับความจริง (ปฐม 32:22-30) โมเสสรับการทรงเรียกพิเศษจากการพบพระเจ้าส่วนตัว และได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ผู้นำในการปลดปล่อยอิสราเอลออกจากอียิปต์ (อพย 3:1-15) ต่อมาท่านได้รับพระบัญญัติ และขอการอภัยโทษบาปของอิสราเอลจากพระเจ้า (อพย 34:1-9) ซามูเอลได้รู้จักพระเจ้า รับการสำแดงจากพระองค์ (1 ซมอ 3:1-10) โยชูวาได้รู้จักพระเจ้า และรับแนวทางในการเข้ายึดครองดินแดนคานาอัน (ยชว 5:13-15) เป็นต้น

ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ นักบุญหลายท่านต่างได้พบ และรับการสำแดงจากพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชีวิต รวมทั้งรับทิตทางในการรับใช้ เช่น นักบุญฟรังซิส (St. Francis of Assisi) รับการเปลี่ยนแปลงชีวิต และรับรู้พระประสงค์ของพระเจ้าในการเป็นนักเทศน์สัญจร (สมชัย, 2551, น. 89-90) นักบุญเบซิล (St. Basil of Caesarea) ยกเลิกการทรมานร่างกายตนเอง และตระหนักว่าการเป็นคริสตชนที่สมบูรณ์ ควรเป็นการให้ความช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ แทนการคำนึงถึงแต่ความรอดของตนเอง (ลาทัวเรีท์, 2004, น. 302-304)

จากที่กล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เป้าหมายของการปลีกวิเวกมีพระเจ้าเป็นบุคคลสำคัญ ด้วยเหตุนี้นักวิชาการ และผู้จัดค่ายเข้าเจียบในปัจจุบันจึงให้ความเห็นว่าเป้าหมายการปลีกวิเวก คือการพบพระเจ้า เช่น มิน จา กวอน (Min Ja Kwon, 2558) ผู้จัดค่ายเข้าเจียบกล่าวว่าเป้าหมายของการเข้าเจียบผ่านการภาวนา คือการพบพระเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ เพื่อเปลี่ยนวิธีคิด และทัศนคติตนเอง (น. 25-27, 64) Nouwen (1981) มีความเห็นว่าการปลีกวิเวกมีเป้าหมาย เพื่อพบพระเจ้า และเปลี่ยนแปลงตัวตน (น. 17-18) Foster (2008) กล่าวว่าเป้าหมายของการปลีกวิเวก คือเพื่อที่จะได้ยินเสียงแผ่วเบาของพระเจ้าอย่างชัดเจน และรับการปลดปล่อยจากพระองค์ (น. 121, 126) สำหรับโดนัลด์ เอส วิทนี (Donald S. Whitney, 2014) มีความเห็นว่าย่อยครั้งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์อย่างชัดเจนท่ามกลางที่ขุ่นมัว แต่หลายครั้งที่พระองค์ทรงเปิดเผยเป็นการส่วนตัว ซึ่งการจะรับรู้ได้นั้นต้องอาศัยการปลีกวิเวก และความเจียบ (น. 184) Gordon (2006) กล่าวว่าเป้าหมายการปลีกวิเวก คือการฟังพระสุรเสียงพระเจ้า เพื่อตรวจค้นดูจิตใจของตนเอง (น. 172)

เป้าหมายของการปลีกวิเวกจึงไม่ใช่เรื่องการพักผ่อน หรือเรื่องความสงบของจิตใจ แต่เป็นเรื่องการพบพระเจ้า และฟังพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสเป็นการส่วนตัว เพื่อตรวจสอบ และเปลี่ยนแปลงตนเอง จึงสรุปได้ว่าเป้าหมายการปลีกวิเวก คือการพบ และฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เพื่อเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการปลีกวิเวก

การปลีกวิเวกเป็นการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้ารูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีหลายสิ่งที่คุณปฏิบัติจำเป็นต้องคำนึงถึง ผู้ศึกษาจึงเลือกปัจจัยที่สำคัญ และจำเป็นสำหรับการปลีกวิเวก ดังต่อไปนี้

3.1 สถานที่

แม้คริสตชนจะสามารถพบพระเจ้าได้ในทุกที่ แต่สถานที่ที่สงบ เป็นส่วนตัว และปราศจากการรบกวนถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างมากสำหรับการปลีกวิเวก เนื่องจากมีส่วนช่วยในเรื่องการอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เป็นอย่างดี และเมื่อศึกษาเรื่องของสถานที่ในพระคัมภีร์พบว่าส่วนใหญ่เป็นสถานที่ในธรรมชาติ หรือถิ่นทุรกันดารที่ห่างไกลผู้คน เช่น การปลีกตัวของยาโคบที่แม่น้ำยับบอก (ปฐมก 32:22-30) การพบพระเจ้าของโมเสสที่ภูเขาโฮเรบ (อพย 3:1-15) หรือการเดินทางไปพบพระเจ้าที่ภูเขาโฮเรบของเอลียาห์ (1 พกษ 19:2-18) และการปลีกตัวลำพังของพระเยซูคริสต์ที่ภูเขามะกอกเทศ (ลก 22:39-44) ด้วยเหตุนี้ อารามในประวัติศาสตร์จึงนิยมสร้างไกลจากตัวเมือง เช่น อารามนักบุญเบซิล อารามนักบุญเบเนดิกต์ เนื่องจากต้องการความเจียบสงบในการบำเพ็ญตน อาจกล่าวได้ว่าสถานที่ส่งผลต่อโดยตรงต่อผู้ปฏิบัติในการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า และเป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้การ

ปลีกวิเวกต่างจากการเฝ้าเดี่ยว เพราะการเฝ้าเดี่ยวไม่จำเป็นต้องเป็นสถานที่ส่วนตัว และไม่จำเป็นต้องห้ามผู้อื่น หรือสิ่งใดรบกวน

นอกจากเรื่องของความสงบ เป็นส่วนตัว สถานที่ในธรรมชาตียังมีความเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เนื่องจากนักบวชในประวัติศาสตร์เชื่อว่าเป็นการกลับเข้าไปอยู่ในการทรงสร้างของพระเจ้า และเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ เช่น อารามของนักบุญฟรังซิส แห่งอัสนีซี ที่ให้ความสำคัญกับการดูแลธรรมชาติ ซึ่งความเชื่อดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของนักวิชาการในปัจจุบัน ที่มีความเห็นว่าเป็นธรรมชาติเป็นสิ่งที่พระเจ้ามอบให้แก่มนุษย์ในการดำรงชีวิต เพื่อสำแดงความดี ความงดงามของพระเจ้า รวมถึงสอนให้มนุษย์รู้จักการถือกำเนิด การเติบโต การอยู่ร่วมกันและความตาย ซึ่งธรรมชาติจะเปิดเผยตัวเองให้กับผู้ที่เผชิญหน้ากับความรักของพระเจ้า (Nouwen, 2010, น. 39-40) การปลีกวิเวกในธรรมชาติจึงเป็นวิธีหนึ่ง ที่สามารถช่วยให้ผู้ปฏิบัติรับรู้พระประสงค์ และกลับไปเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ได้ง่ายขึ้น

ปัจจุบัน นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเรื่องของความเงียบมากกว่าสถานที่ในธรรมชาติ เนื่องจากการปลีกวิเวกจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่เงียบสงบ ดังนั้น สถานที่ปลีกวิเวกจึงอาจเป็นเพียงห้องส่วนตัว หรืออาจตัดแปลงมุมใดมุมหนึ่งของบ้านให้เป็นมุมสงบ เรียบง่าย เป็นส่วนตัว เหมาะกับการปฏิบัติเป็นประจำ แต่ในกรณีที่ต้องการความเป็นธรรมชาติ ผู้ปฏิบัติสามารถเลือกใช้สวนสาธารณะสลับกันเป็นบางครั้ง (Foster, 2008, น. 131) หรือตกแต่งมุมห้องด้วยต้นไม้ที่ชื่นชอบ แก้วที่นิ่งสบาย อากาศปลอดโปร่ง ด้วยวิธีการเหล่านี้จึงอาจช่วยให้รู้สึกถึงธรรมชาติ และผ่อนคลายในระหว่างการปฏิบัติ และบางครั้งการจุดเทียนหอมเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยสร้างความผ่อนคลายได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเข้าร่วมโปรแกรมค่ายปลีกวิเวกในธรรมชาติปีละ 1-2 ครั้ง ยังเป็นทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับการเปลี่ยนสภาพแวดล้อม เนื่องจากธรรมชาติสามารถช่วยฟื้นฟูความรู้สึกที่ตึงเครียดให้ผ่อนคลายลงได้ และอาจทำให้สัมผัส หรือใกล้ชิดพระเจ้าได้มากขึ้น

3.2 ระยะเวลา และช่วงเวลา

ระยะเวลาเป็นอีกสิ่งที่ทำให้การปลีกวิเวกแตกต่างจากการเฝ้าเดี่ยว เนื่องจากการเฝ้าเดี่ยวนั้น คริสตชนจะใช้ระยะเวลาสั้น ๆ ในการอ่าน ไคร้ครวญพระคัมภีร์และอธิษฐาน แต่การปลีกวิเวกเป็นการใช้เวลาอย่างไม่รีบเร่ง เพื่อรอฟังเสียงพระเจ้า การปลีกวิเวกจึงอาจดูเหมือนความตั้งใจที่จะปล่อยให้เวลาผ่านไปช้า ๆ เพื่อที่จะอยู่กับบุคคลพิเศษนาน ๆ ด้วยเหตุนี้ การใช้เวลาส่วนใหญ่จึงอยู่ที่ประมาณ 1-2 ชั่วโมง หรืออาจมากกว่านั้น ผู้ที่ตั้งใจปลีกวิเวกจึงควรเลือก และจัดสรรเวลาที่เหมาะสมสำหรับการปลีกวิเวก

เรื่องของระยะเวลาในพระคัมภีร์อาจไม่มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่ในประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์มีการจัดแบ่งระยะเวลาเป็น 2 แบบ คือการปฏิบัติทุกวัน เช่น นักบวชในอารามใช้เวลาหลายชั่วโมงในการภาวนาส่วนตัว (อาจมากกว่านั้น) ส่วนแบบที่สองเป็นการปฏิบัติแบบโปรแกรม ซึ่งจำเป็นต้องใช้เวลาต่อเนื่องหลายวัน เช่น โปรแกรมฝึกจิต 28 วัน (บาทหลวงสมชัย, 2558, น. 115) หรือโปรแกรมฝึกจิต 40 วัน (Min Ja Kwon, น. 42) อย่างไรก็ตาม การใช้เวลาต่อเนื่องหลายชั่วโมงจำเป็นต้องกำหนดวัน เวลาไว้ล่วงหน้า เพื่อไม่ให้สิ่งใดมารบกวนในช่วงปลีกวิเวก สำหรับผู้เริ่มต้น Nouwen (2010) เสนอว่าอาจใช้เวลาประมาณ 5-10 นาทีต่อวัน (บางคนอาจใช้เวลา 1 ชั่วโมง) เพื่อสร้างความคุ้นเคย จากนั้นจึงค่อยเพิ่มระยะเวลาให้นานขึ้น (น. 56, 62) ซึ่งระยะเวลาที่กล่าวนี้เหมาะสำหรับการปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน

สำหรับช่วงเวลาในการปลีกวิเวกมักปฏิบัติกันในช่วงเช้าและค่ำ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในช่วงเวลาเช้า เช่น โมเสส (อพย 34:1-9) พระเยซูคริสต์ (มก 1:35) และนักบวชในอาราม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าช่วงเริ่มต้นวันใหม่ ถือเป็นกาให้พระเจ้าเป็นศูนย์กลางสำหรับวันนั้น และเป็นเวลาที่รอบข้างเงียบสงบ ไม่มีสิ่งอื่นมาดึงความสนใจ จึงทำให้คุณภาพในการจดจ่อมีมากกว่าช่วงเวลาอื่น อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาเสนอว่าผู้ปฏิบัติควรคำนึงถึงความเหมาะสม และความสะดวกของตนเองในการกำหนดระยะเวลา และช่วงเวลา เพื่อประสิทธิภาพที่ดีในการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า

สิ่งที่ปฏิบัติในการปลีกวิเวก

การปลีกวิเวกมีหลายสิ่งที่ใช้ในการปฏิบัติ เพื่อช่วยให้การปลีกวิเวกมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แต่ในหัวข้อนี้ ผู้ศึกษาขอยกแนวทางปฏิบัติหลักที่จำเป็น และขาดไม่ได้ในการปลีกวิเวก ดังนี้

4.1 การถืออด

คริสตชนบางคนอาจมองว่าการถืออดเป็นความพยายามของมนุษย์ในการรับพระคุณ หรือเป็นการถืออดเพื่อขอพระพร แต่ความจริงการถืออดเป็นเรื่องของความถ่อมใจต่อพระเจ้า และเป็น การต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง เพื่อแสดงถึงความต้องการในการขอพึ่งพาพระเจ้าอย่างแท้จริง เช่น เอสเธอร์อดอาหาร เพื่อขอพระเจ้ายับยั้งแผนการทำลายล้างชาวยิว (เอสธ 4:15-16) ดาเนียลอดอาหาร 21 วัน เพื่อขอความเข้าใจจากพระเจ้า (ดนล 10:2-12) หรือกษัตริย์ดาวิดอดอาหาร เพื่อขอชีวิตลูกชายคนแรกที่เกิดจากนางบัทเชบา (2 ซมอ 12:16) สำหรับนักบวชตั้งแต่ยุคแรกจนถึงยุคมิชชันนารี การถืออดเป็นเรื่องของการละทิ้ง หรืออดบางสิ่ง เพื่อปฏิเสธตนเองและตัดกิเลส เช่น การทรมานตนเอง การสละชื่อเสียง ทรัพย์สิน ความสบาย ซึ่งนักวิชาการในปัจจุบันมีความเห็นว่าการถืออด แม้เป็นความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นความพยายามเพียงหนึ่งส่วนเท่านั้น ส่วนที่เหลือซึ่งเป็น ส่วนที่เกินความสามารถของมนุษย์ เป็นพระคุณของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ด้วยความรัก การปลีกวิเวกจึงเป็นการทำงานร่วมกัน ทั้งของพระเจ้าและมนุษย์

การถืออดอีกรูปแบบหนึ่ง คือการนิ่งเงียบ หรือการบังคับตนเองไม่ให้พูด ซึ่งเป็นอีกสิ่งที่ทำให้ต่างจากการเฝ้าเดี่ยว บาทหลวงสมชัย (2558) อ้างถึงพระวินัยของนักบุญเบเนดิกต์ที่กล่าวว่าการนิ่งเงียบเป็นหน้าที่ของศิษย์ (น. 71) พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนว่า “...มีวาระนิ่งเงียบ และวาระพูด” (ปญจ 3:7) และ “จงนิ่งเสีย แล้วรู้เถิดว่าเราคือพระเจ้า” (สดด 46:10) พระธรรมสองข้อนี้ชี้ชัดว่าพระเจ้าประสงค์ให้มนุษย์รู้จักนิ่งเงียบ เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์มักไวต่อการแสดงความคิดเห็นความรู้สึกของตนผ่านทางคำพูด จึงทำให้บ่อยครั้งมนุษย์กลายเป็นศูนย์กลางแทนพระเจ้า ดังนั้น การรู้จังหวะเวลาในการพูด จึงถือเป็นวินัยสำคัญอย่างหนึ่งของคริสตชน เช่นที่ Foster (2008) กล่าวว่า การควบคุมตนเองไม่ให้พูดเป็นกุญแจสำคัญของการฟัง (ยก 3:2-3) และบุคคลผู้อยู่ภายใต้วินัยของความเงียบ คือบุคคลที่พูดเรื่องจำเป็นในเวลาที่ต้องพูด (น. 123) ดังนั้น การนิ่งเงียบจึงจำเป็นอย่างยิ่ง และเป็นเงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งในการปลีกวิเวก

ปัจจุบัน คริสตชนทั่วไปไม่มีความจำเป็นต้องทรมานตนเอง หรือสละสิ่งต่าง ๆ ในการปฏิบัติเหมือนนักบวช นอกจากผู้ปฏิบัติบางคนมีความตั้งใจจะอดอาหารในช่วงปลีกวิเวก ผู้นั้นก็ สามารถทำได้ แต่ ควรคำนึงถึงสภาพร่างกายของตนเองก่อนตั้งใจอดอาหาร อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ควรคำนึงถึง และถืออดมากที่สุด คืองดการติดต่อ หรือการเสพสื่อ เช่น การเข้าถึงสื่อสังคมออนไลน์ทุกประเภท โทรศัพท์มือถือ และอาจรวมถึงการลดบทบาท ความสำคัญของตนเองลง เนื่องจากการปลีก

วิเวกของคริสตชนเน้นพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง จึงไม่ควรมัวสิ่งอื่นมาดึงความสนใจไป ดังนั้น การตัดสิ่งรบกวน สิ่งที่ขัดขวางการใช้เวลาในช่วงนี้ โดยการอด งด หรือละเว้นสิ่งดังกล่าวจะสามารถช่วยให้การจดจ่อที่พระเจ้ามีคุณภาพ และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

4.2 การภาวนา การอธิษฐาน

พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องการภาวนา และการอธิษฐานบ่อยครั้ง เช่น ยาโคบอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า (ปฐมก 32:9-11) พระเจ้าตรัสสั่งให้โยชูวาตรีกตรงพระบัญชาของพระองค์ เมื่อต้องนำอิสราเอลเข้าสู่ดินแดนพันธสัญญา (ยชว 1:8) กษัตริย์ดาวิดกล่าวว่า “...เขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดด 1:2) พระเยซูคริสต์อธิษฐานก่อนถูกตรึงกางเขน (มธ 26:36-46, มก 14:32-42, ลก 22:39-44)

สำหรับนักบวชนิยมภาวนาด้วยการท่องพระคำข้อสั้นๆ หรือบางวลีที่จดจำได้ง่าย นักบุญบางท่านภาวนาด้วยการกล่าวพระนามพระเยซูซ้ำไปมา ตามจังหวะการหายใจของตนเอง ซึ่งเป็นการภาวนาที่ไม่ใช้ภาพพจน์ หรือความคิด แต่เป็นการภาวนาซ้ำๆ เพื่อนำไปสู่สมาธิ และความสงบ เช่น นักบุญยอห์น คลีมาคัส (St. John Climacus) และ นักบุญฟิลิโธอัส (St. Philotheus of Sinai) วัตถุประสงค์ของการภาวนา เพื่อแสดงการเป็นทุกข์เรื่องความบาป และเพื่อขอความเมตตาจากพระเจ้า รวมถึงปฏิบัติตามคำแนะนำของเปาโลที่กล่าวว่า “จงอธิษฐานและภาวนาอย่างสม่ำเสมอ” (คส 4:1, 1 ธส 5:17) (บาทหลวงสมชัย, 2558, น. 52-53) มิน จา กวอน (2558) กล่าวว่าภาวนาเป็นการสนทนากับพระเจ้า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ และด้วยการภาวนาลักษณะนี้อาจทำให้ผู้ปฏิบัติรู้สึกถึงการติดสนิทในระดับที่ลึกกว่าภาวนาโดยใช้ความคิด รวมทั้งยังสามารถเปลี่ยนแปลงความคิด จิตใจของผู้ปฏิบัติให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า (น. 63-67)

การภาวนาจึงเป็นเรื่องหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าการปลีกวิเวกต่างจากการเฝ้าเดี่ยว เนื่องจากภาวนาเป็นลักษณะของการท่องพระคำ หรือวลีสั้น ๆ ที่จดจำง่าย ซ้ำไปมาโดยไม่ผ่านการคิด แต่เป็นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการนำผู้ภาวนาให้พบ และฟังเสียงพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ การภาวนา อธิษฐานจึงเป็นเรื่องสำคัญ และขาดไม่ได้ในการปลีกวิเวก เพราะนอกจากจะช่วยในเรื่องการสำรวจความคิดแล้ว ยังเป็นช่วงเวลาของการสนทนา และเปิดโอกาสให้พระเจ้าเข้ามาขัดเกลาเปลี่ยนแปลงความคิดภายในของผู้ปฏิบัติให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยพระองค์ อีกทั้งเป็นการยืนยันว่าการปลีกวิเวกของคริสตชนไม่ใช่การทำจิตให้ว่าง แต่เป็นการเติมเต็มภายในด้วยพระวจนะ และการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

4.3 การใช้พระคัมภีร์

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทธ 3:16-17) เพื่อใช้เป็นแนวทางดำเนินชีวิตของคริสตชนในทุกด้านให้สอดคล้องตามพระประสงค์ของพระองค์ พระคัมภีร์จึงเปรียบเสมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าที่มีมายังคริสตชนในทุกยุค เพราะเหตุนี้ การใช้พระคัมภีร์ในช่วงปลีกวิเวก เพื่อการภาวนาใคร่ครวญจึงมีฤทธิ์เดช มีพลัง และสามารถช่วยให้คริสตชนได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าอย่างชัดเจน ในขณะที่เดียวกันยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ภาวนากับพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

บาทหลวงสมชัย (2558) กล่าวถึงอารามนักบุญเบเนดิกต์ ซึ่งมีการใช้พระคัมภีร์ในรูปแบบที่ชัดเจน จนได้รับการกล่าวถึงมากที่สุด นั่นคือ การศึกษาพระคัมภีร์แบบ Lectio Divina ที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1. Lectio: ขั้นอ่านพระวจนะ ผู้ปฏิบัติเลือกพระวจนะที่จะนำมาอ่าน โดยการอ่านออกเสียงอย่างช้า ๆ มากกว่าหนึ่งรอบ ด้วยความตั้งใจอย่างแท้จริง

2. Meditation: ขั้นของการใคร่ครวญเป็นการตรึงตรองถึงความหมายของพระวจนะตอนที่เลือกมาอ่าน การอ่านควรคำนึงถึงเรื่องของบาป และพระคุณ เนื่องจากทั้งสองเรื่องเป็นพื้นฐานความรู้พระคัมภีร์

3. Oratio: ขั้นภาวนา อธิษฐานเป็นการสนทนากับพระเจ้า เช่น การสารภาพความผิดบาป การสรรเสริญ ขอบพระคุณพระเจ้า หรือการอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยเหลือในการตอบสนองต่อพระวจนะ

4. Comtemplatio: ขั้นเพ่งพินิจภาวนาพระวจนะ เป็นการนิ่งเงียบ เพื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าตรัส เป็นช่วงที่พระเจ้าประทานพระคุณ ความรัก ความเมตตาและสันติสุข

ต่อมาการใคร่ครวญแบบ Lectio Divina ได้ปรับเป็น 5 ขั้นตอน โดยเพิ่มเติมในส่วนของ Communicatio หรือ Actio ซึ่งเป็นขั้นตอนการสะท้อน หรือการปฏิบัติตามพระวจนะให้เป็นรูปธรรม เพื่อการเกิดผล และเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ปฏิบัติ (น. 245-247) ซึ่งรูปแบบการใคร่ครวญดังกล่าวมีลักษณะที่คล้ายกับการเฝ้าเดี่ยว จึงอาจทำให้คริสตชนสับสนระหว่างการเฝ้าเดี่ยวและการปลีกวิเวก แต่เมื่อสังเกตในขั้นเพ่งพินิจภาวนาพระวจนะ (Comtemplatio) จะพบว่าขั้นนี้เป็นช่วงของการนิ่งเงียบ ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญ และจำเป็นมากที่สุดในการปลีกวิเวก เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่พระเจ้าทำการ ผู้ปฏิบัติจึงจำเป็นต้องนิ่งสงบ เพื่อรอฟังเสียงของพระองค์

ปัจจุบัน การอ่านพระคัมภีร์อาจมีรูปแบบแตกต่างกันไป เช่น Min Ja Kwon (2558) แนะนำว่า คริสตชนควรใช้พระกิตติคุณในการใคร่ครวญ เนื่องจากเนื้อหาไม่ซับซ้อน และเป็นเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ โดยผู้เริ่มต้นปลีกวิเวกควรเริ่มที่พระธรรมลูกาก่อน (น. 67) Nouwen (2010) แนะนำการอ่านพระคัมภีร์แบบ Lectio Divina (น. 26) และ Foster (2008) แนะนำอ่านพระคัมภีร์บทที่ต้องการ หรือคำเทศนา (น. 128, 135) สำหรับ Gordon (2006) แนะนำให้ใช้คำเทศนา หรือถ้อยคำของพระเจ้า หรืออาจเป็นประสบการณ์กับพระเจ้าที่บันทึกไว้มาใช้ในการใคร่ครวญ (น. 171)

อย่างไรก็ตาม อาจมีบางกรณีที่คริสตชนไม่สามารถใช้พระคัมภีร์ได้ ในกรณีนี้ คริสตชนที่สามารถจดจำข้อพระคำ และมีความเข้าใจความหมายของพระคำในตอนนั้นอย่างถูกต้อง ผู้นั้นสามารถนำข้อพระคำที่จดจำมาใช้ใคร่ครวญได้เช่นกัน เช่นเดียวกับที่พระธรรมสดุดีกล่าวไว้ว่า “ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์” (สดด 119:11) การจดจำข้อพระคำ และนำมาใคร่ครวญจะเกิดประโยชน์มากกว่าเพียงการท่องจำ แต่การใคร่ครวญผ่านการจดจำลักษณะนี้อาจเป็นอันตราย หรือเป็นการตีความเข้าใจตนเองสำหรับคริสตชนใหม่ หรือผู้ที่ยังไม่มีความเข้าใจเรื่องราวในพระคัมภีร์ ผู้ศึกษาจึงเสนอว่าคริสตชนใหม่ที่เพิ่งเริ่มปฏิบัติ หรือผู้ที่ยังไม่มีความรู้ทางพระคัมภีร์จำเป็นต้องมีที่ปรึกษาฝ่ายจิตวิญญาณ (Spiritual Directors) เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจในการแยกแยะเสียงต่าง ๆ เมื่อเริ่มชำนาญ และคุ้นเคยกับพระคำ รวมถึงเข้าใจความหมายของพระคำได้อย่างถูกต้อง คริสตชนผู้นั้นจะตระหนัก และรับรู้พระสุรเสียงของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง เช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะ

นั่นตามเรา...” (ยอน 10:27) ดังนั้น สิ่งสำคัญในการใคร่ครวญพระคำ คือผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องตระหนักเสมอว่าพระสุรเสียงของพระเจ้าต้องไม่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ และพระลักษณะของพระองค์

การใช้พระคัมภีร์ และการใคร่ครวญพระคำในช่วงปลื้กวิเวกจึงมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างมากในการช่วยให้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า และช่วยให้การภาวนาใคร่ครวญมีความถูกต้องมากกว่าความคิดของตนเอง รวมถึงช่วยนำผู้ปลื้กวิเวกเข้าใกล้พระเจ้า อย่างไรก็ตาม เรื่องที่ควรคำนึงถึง คือการปลื้กวิเวกมีวัตถุประสงค์เพื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า รับการเปลี่ยนแปลงชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ จึงไม่ใช่ช่วงเวลาของการวิเคราะห์พระคัมภีร์ที่เน้นความรู้ในเชิงวิชาการ³

ประโยชน์ของการปลื้กวิเวก

การปลื้กวิเวกมีประโยชน์ในหลายด้านด้วยกัน ดังนี้

1. ด้านความสัมพันธ์กับพระเจ้า เป็นการกลับสู่สัมพันธ์ภาพกับพระเจ้า (Gordon, 2006, น. 156) คริสตชนที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า จะมีพระองค์เป็นศูนย์กลางในการดำเนินชีวิต และต้องการดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระองค์ (บาทหลวงสมชัย, 2558, น. 53, 117) คริสตชนผู้นั้นจะรับรู้ถึงความรักของพระเจ้า และตระหนักว่าตนเองเป็นบุตรของพระองค์ (Min Ja Kwon, 2558, น. 69) ได้รับโอกาสในการสารภาพบาป รับพระคุณในการยกโทษ ปลดปล่อยจากค่านิยมของโลก พร้อมเปลี่ยนแปลงตนเอง (Nouwen, 1981, น.17)

2. ด้านต่อตนเอง เป็นเรื่องของการควบคุมตนเองได้ดี ดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบ มีวินัย และอารมณ์ที่มั่นคง จิตใจสงบ บริสุทธิ์ สามารถวินิจฉัยจิตตนเอง และตระหนักถึงพระประสงค์ของพระเจ้า (บาทหลวง สมชัย, 2558, น. 41) เคารพตนเอง ตอบสนองในเรื่องเพศอย่างเหมาะสม และได้รับการเยียวยาจากบาดแผล (Min Ja Kwon, 2558, น. 53, 69, 171) มีสติปัญญา ความคิดที่เฉียบแหลม สุภาพอ่อนน้อม ถ่อมใจ มีความเป็นมิตร (ลาทัวเรีท์, เล่ม 1, น. 300) พร้อมรับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (Gordon, 2006, น. 172 และรับการปลดปล่อยจากความกลัว ความอ่อนแอ (Foster, 2008, น. 127)

3. ด้านต่อผู้อื่น เป็นเรื่องของการมีความเมตตา ความรักและไม่ด่วนตัดสินผู้อื่น (Nouwen, 1981, น. 20-22) พรารถนาดีต่อผู้อื่น พร้อมให้อภัย มีความกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลืออย่างเป็นรูปธรรม เข้าถึงความรู้สึก และความต้องการของผู้อื่นได้เป็นอย่างดี (Foster, 2008, น.133) ไม่มีความเห็นแก่ตัวอีกต่อไป (Min Ja Kwon, 2558, น. 199) นอกจากนี้ ยังช่วยให้ตระหนักถึงการดูแลสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า (บาทหลวงสมชัย, 2558, น. 94)

แนวทางการปลื้กวิเวกสำหรับคริสตชนไทย

หัวข้อนี้เป็นการนำเสนอแนวทางปฏิบัติในการปลื้กวิเวก ซึ่งผู้ปฏิบัติสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมสำหรับตนเอง

1. เลือกวัน เวลาที่สะดวก และเหมาะสมสำหรับตนเองในการปลื้กวิเวก
2. จัดหาสถานที่ที่เป็นส่วนตัว เงียบสงบและปลอดภัย อาจเป็นห้อง หรือสวนในบ้าน ฯลฯ

³ การวิเคราะห์ในเชิงวิชาการเป็นการศึกษาเบื้องหลังพระคัมภีร์แต่ละเล่ม เช่น บริบททางประวัติศาสตร์ บริบททางวรรณกรรม เป็นต้น จุดประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจถึงความจริง ในสิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละเล่มต้องการสื่อถึงผู้รับในสมัยนั้น

3. เตรียมพระคัมภีร์ (อาจเตรียมปากกาและสมุดบันทึก เพื่อจดสิ่งที่พระเจ้าตรัส)
4. ติดต่อกับบุคคลอื่น หรือเสฟสื่อ สิ่งบันเทิงทุกประเภท รวมถึงการเข้าถึงสังคมออนไลน์ชั่วคราวในช่วงปลีกวิเวก
5. เมื่อเริ่มเข้าสู่การปลีกวิเวก ผู้ปฏิบัติอาจเริ่มต้นด้วยการอธิษฐานสรรเสริญ สารภาพบาป ยกโทษให้ผู้อื่น และอธิษฐานขอการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. ในช่วงนี้ ผู้ปฏิบัติอาจนั่งเงียบชั่วคราว เพื่อรอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำในการอ่านพระคัมภีร์ หรือสิ่งที่เตรียมไว้ จากนั้นเริ่มอ่านช้า ๆ อย่างตั้งใจ (อาจอ่าน 2-3 รอบ) เมื่อพบคำ หรือวลีที่แตะใจ นำคำนั้นมาทวนซ้ำไปมา และตรึงตรองถึงความหมายของพระวจนะนั้น
7. อธิษฐานกับพระเจ้าว่าพระองค์ต้องการตรัสอะไรเป็นการส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับวลี หรือคำนั้น (หรือพระคำในตอนนั้น) ใช้เวลานั่งเงียบสักครู่หนึ่ง เพื่อรอฟังเสียงของพระเจ้า ช่วงเวลานี้ ผู้ปฏิบัติควรมีความอดทนในการนั่งเงียบ แม้จะรู้สึกอึดอัด หรือมีความคิดวอกแวกแทรกเข้ามา วิธีแก้ คือการปล่อยให้ความคิดเหล่านั้นปรากฏขึ้นสักระยะ เมื่อเริ่มรู้สึกวุ่นวายถึงความคิดกลับมาได้ จึงใช้การภาวนาพระคำซ้ำไปมา หรืออาจใช้การเขียน เพื่อช่วยในการนำความรู้สึกเหล่านั้นออกมา เมื่อสงบขึ้นจึงกลับเข้าสู่การนั่งเงียบอีกครั้ง
8. หลังจากนั่งเงียบเสร็จ ผู้ปฏิบัติอาจเดิน หรือนั่งนิ่งๆ สนทนากับพระเจ้าได้ตามความต้องการ และถามพระเจ้าถึงสิ่งที่ต้องการให้ผู้ปฏิบัติตอบสนองเมื่อออกจากการปลีกวิเวก จากนั้นอธิษฐานขอบคุณพระเจ้าสำหรับความรัก พระเมตตา พระคุณของพระองค์
9. เมื่อออกจากการปลีกวิเวก ผู้ปฏิบัติควรรับทบทวน และบันทึกสิ่งที่ได้รับ และหาโอกาสที่จะตอบสนองต่อเสียงของพระเจ้า เพราะการปลีกวิเวกจะสมบูรณ์ และมีความหมาย ถ้าผู้ปฏิบัตินำสิ่งที่ได้รับจากพระเจ้ามาปฏิบัติตาม

คำแนะนำ

1. การจดบันทึกในช่วงปลีกวิเวกอาจทำให้สูญเสียการจดจ่อที่พระเจ้าไป ผู้ศึกษาแนะนำว่าควรจดบันทึกหลังจากออกจากปลีกวิเวก เพื่อเป็นการทบทวนทั้งหมด แต่ทั้งนี้ การจดบันทึกขึ้นกับความถนัดของผู้ปฏิบัติ
2. สำหรับคริสตชนใหม่ที่ต้องการปลีกวิเวก ผู้ศึกษาแนะนำว่าในเบื้องต้นควรมีที่ปรึกษาฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อช่วยให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในการปฏิบัติ และช่วยเรื่องของการฟังเสียงพระเจ้า

ข้อควรระวัง

การปลีกวิเวกเป็นการปฏิบัติส่วนตัว ผู้ปฏิบัติอาจต้องคำนึงถึงเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้การปลีกวิเวกเป็นประสบการณ์ และแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติ

1. ความปลอดภัยในการเลือกสถานที่ปลีกวิเวก ผู้ปฏิบัติควรปลีกวิเวกในที่ที่คุ้นเคย ปลอดภัย หรืออาจเลือกสถานที่ที่จัดเตรียมไว้สำหรับการปลีกวิเวกโดยเฉพาะ
2. ผู้ปฏิบัติควรปลีกวิเวกด้วยความรู้สึกที่อยากแสวงหาพระเจ้า ใช้เวลากับพระองค์อย่างตั้งใจ ไม่ควรทำทุกอย่างให้เป็นกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับตายตัวที่ต้องนำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และไม่ควรรนำการปลีกวิเวกมาใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

เนื่องจากการปลีกิวกวเป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคริสตชนกับพระเจ้า จึงไม่ควรนำมาเปรียบเทียบ หรืออวดอ้างกับผู้อื่น

สรุป

การปลีกิวกว คือวินัยฝ่ายจิตวิญญาณในการใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้า ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงปฏิบัติเป็นประจำ วัตถุประสงค์ของการปลีกิวกว คือการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสเป็นการส่วนตัว เพื่อรับการเปลี่ยนแปลงชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ แนวทางหลักในการปฏิบัติเป็นการอธิษฐาน การใคร่ครวญ การภาวนาพระคำ แต่สิ่งที่จำเป็นที่สุดและขาดไม่ได้ คือช่วงเวลาของการนั่งเงียบ เพื่อเปิดโอกาสให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการพบกับพระเจ้า ซึ่งเป็นช่วงที่อาจต้องใช้ระยะเวลาสั้น ด้วยเหตุนี้ การปลีกิวกวจึงต่างจากการเฝ้าเดี่ยว ในเรื่องของสถานที่ที่ต้องการความสงบเงียบ เป็นส่วนตัว และเรื่องของการภาวนาพระคำแบบใช้วลี หรือคำสั้น ๆ รวมถึงระยะเวลาที่ไม่รีบเร่ง และการนั่งเงียบ เพื่อรอฟังพระสุรเสียงพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การปลีกิวกวแบบโปรแกรมที่ใช้ระยะเวลาหลายวันต่อเนื่อง ผู้ปฏิบัติสามารถเลือกช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งสำหรับเฝ้าเดี่ยว ใคร่ครวญพระคัมภีร์ วรรณกรรมคริสเตียน คำเทศนา หรือเรื่องราวในชีวิต นอกจากนี้ ผู้ปฏิบัติยังสามารถเดิน หรือนั่งสงบนิ่งสนทนากับพระเจ้าได้ตามความต้องการ

การปลีกิวกวเป็นการปฏิบัติที่จิตใจแยกตัวออกจากกลุ่มคน สังคม รวมถึงงดการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ผู้ปฏิบัติจึงควรวางแผน และกำหนดเวลาล่วงหน้า เพื่อจะมีเวลาตามลำพังกับพระเจ้าได้อย่างเต็มที่โดยไม่รีบเร่ง การปลีกิวกวจึงสามารถช่วยให้ผู้ปฏิบัติมีโอกาสฟังเสียงพระเจ้าได้ชัดเจนมากขึ้น เพื่อรับแนวทางในการเปลี่ยนแปลงตนเอง รวมถึงช่วยฟื้นฟูร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณของผู้ปฏิบัติ ผู้ศึกษาจึงนำเสนอการปลีกิวกวให้เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง ที่น่าสนใจสำหรับการใช้เวลากับพระเจ้า นอกเหนือไปจากการเฝ้าเดี่ยว และอธิษฐานส่วนตัว

เอกสารอ้างอิง

- กวางอน มิน จา. (2558). *การภาวนาด้วยพระหฤทัยพระเยซูเจ้า: การเดินทางมุ่งสู่พระหฤทัยของพระเยซูเจ้า* โดยอาศัยการภาวนา. แปลโดย พิสุทธิศรี รัตตมณี. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.
- กอร์ดอน แม็คโดนัลด์. (2006). *จัดระเบียบชีวิต*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- ดัลลัส วิลลาร์ด. (2012). *วินัยฝ่ายวิญญาณ*. กรุงเทพฯ: ฮากิโออส (มูลนิธินาซารีนทอแสงธรรม).
- บาทหลวงสมชัย พิทยาพงศ์พร. (2558). *พัฒนาการวิถีชีวิตจิตคริสตชน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ปิตินิช.
- เคนเน็ธ สก็อตต์ ลาทัวเรตต์. (2004). *ประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์*. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พระคริสตธรรมกรุงเทพฯ.
- Donald S. Whitney. (2014). *Spiritual Disciplines for the Christian Life*. revised edition. USA: NavPress.

- Foster, Richard. (2008). *Celebration of Discipline: The Path to Spiritual Growth*. Malaysia: PVM Harvest resources.
- J. M. Nouwen. (1981). *Making all things new: An Invitation to the Spiritual life*. USA: HarperCollins.
- _____. (1981). *The Way of The Heart*. New York: Ballantine.
- J. M. Nouwen. with Michael J. Christensen. (2010). *Spiritual Formation: Following the movement of the spirit*. EPub Edition. HarperCollins e-books.
- Lectio Divina: Divine Reading. (2020). แหล่งข้อมูล e-benedictine.com สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม.

ภาวะผู้นำของพระเจ้า

Leadership of God

ศาสนาจารย์ ดร. จัง วอน คิม¹

Rev. Dr. Jang Won Kim

ครูศาสนาดนัย เพ็ชรชัยศรี²

Danai Phetchaisee

บทคัดย่อ

ปัจจุบันมีผู้นำเสนอทฤษฎีภาวะผู้นำมากมายซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาผู้นำคริสเตียนทั้งในคริสตจักรและองค์กรคริสเตียนต่างๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษาภาวะผู้นำที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทำให้เราค้นพบภาวะผู้นำของพระเจ้าซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศสำหรับผู้นำคริสเตียนในทุกยุคสมัย

ภาวะผู้นำตามอย่างพระเจ้า ตามความหมายในบทความนี้หมายถึง ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น สามารถนำคนมาถึงชีวิตนิรันดร์ผ่านทางความเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ โดยเข้าสู่กระบวนการฝึกทักษะความเป็นผู้นำตามแนวทางของพระเจ้าโดยมีเป้าหมายคือ 1). ให้นิมนิตที่ชัดเจน โดยการเสริมสร้างความเชื่อ จิตใจ ความคิดและอุปนิสัย ให้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เชื่อวางใจในพระเจ้า มีจิตใจเมตตาต่อผู้คน แสวงหาแนวทางช่วยชีวิตผู้อื่นและพัฒนาอุปนิสัยเพื่อทำนิมิตของพระเจ้าให้สำเร็จ 2). ให้ความเสียสละ โดยการเสริมสร้างชีวิตแห่งการอธิษฐาน ฝ่าฝืน ปรนนิบัติ และเชื่อฟัง ให้เป็นผู้ที่อธิษฐานเพื่อผู้อื่น รับใช้ชุมชนและทำตามคำสั่งของพระเจ้าอย่างสุดใจ และ 3). ให้ความรับผิดชอบ โดยการเสริมสร้างผ่านการนมัสการ กลุ่มสามัคคีธรรม ศึกษาพระคัมภีร์ และรับใช้ ให้เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าตลอดชีวิต สร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ศึกษาพระคัมภีร์ สอน และทำตามพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ และสร้างผู้นำในคริสตจักรและองค์กรคริสเตียนตามแบบอย่างของพระเจ้า และสามารถเสริมสร้างผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อคนรุ่นต่อไป

คำสำคัญ ภาวะผู้นำของพระเจ้า แบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้า กระบวนการฝึกทักษะภาวะผู้นำของพระเจ้า

¹ อาจารย์พิเศษหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ e-mail: ahnwon63@naver.com

² ศิษยาภิบาลคริสตจักรสันป่าสัก สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย e-mail: hananim-777@hotmail.com

Abstract

Many leadership theories are presented today that are useful in developing Christian leaders in both churches and Christian organizations. However, the study of leadership in the Bible allows us to discover God's leadership, which is the perfect example for Christian leaders of all ages.

Divine Leadership refers to spiritual leaders who influence others. It can lead people to eternal life through trust in Jesus Christ. By entering the process of training God's leadership skills to 1. have a clear vision, by enhancing beliefs, minds, thoughts, and habits to be a believer in God have compassion on people Figure out ways to save others and develop the habit of fulfilling God's visions. 2. to have sacrifice by strengthening prayer, standing still, serving and obeying, become one who prays for others. Prepare yourself for others Consecrate yourself for the community and fulfill God's commands, and 3. to be responsible by strengthening through worship Fellowship, Scriptures, and Servants to lead lifelong lives of honoring God. build solidarity Study the Bible, teach, and follow the Great Commission of Jesus Christ and build leaders in churches and Christian organizations. Following the example of God and able to strengthen the next generation of influential spiritual leaders.

Keywords: Leadership of God, Leadership of God Model, Leadership of God
Leadership Skills Training Process

บทนำ

การประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าได้ขยายไปทั่วโลก มีคริสตจักรใหม่หลายแห่งเกิดขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ซึ่งอยู่ในยุคที่ได้รับผลกระทบของกระแสโลกาภิวัตน์ ทุนนิยม วัตถุนิยม และบริโภคนิยม คริสตจักรจำเป็นต้องมีภาวะผู้นำตามแบบพระเจ้าที่ถูกต้อง ที่ไม่ยึดติดตำแหน่งไม่ใช่อำนาจควบคุมคนที่อยู่ระดับต่ำกว่า และในสมัยปัจจุบันทุกคนเกิดความสับสน มีความกลัว สงสัยกับอนาคตที่ไม่แน่นอน ไม่รู้จะไปทางไหน จะอยู่อย่างไร ในสมัยนี้เป็นสมัยที่ไม่แน่นอน ผู้คนเลยแสวงหาผู้นำ และผู้นำที่ดีคือผู้ที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้า ปัจจุบันมีผู้นำเสนอทฤษฎีภาวะผู้นำมากมายซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาผู้นำคริสเตียนทั้งในคริสตจักรและองค์กรคริสเตียนต่างๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษาภาวะผู้นำที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทำให้เราค้นพบภาวะผู้นำของพระเจ้าเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศสำหรับผู้นำคริสเตียนในทุกยุคสมัย ดังนั้น กระบวนการสร้างภาวะผู้นำของพระเจ้าจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง พระเยซูยืนยันในพระธรรมมัทธิว 9 : 35 - 38 ว่า “พระเยซูเสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ทรงเทศนาในธรรมศาลา ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขาเพราะพวกเขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่งเหมือนลูกแกะขาดคนเลี้ยง แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเหล่าสาวกว่า ‘งานเก็บเกี่ยวมีมากแต่คนงานมีน้อยนัก เพราะฉะนั้นจงทูลขอพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวให้ส่งคนงานมายังทุ่งแห่งการเก็บเกี่ยวของพระองค์’” คนงานคือผู้นำที่มาจากพระเจ้า

จอห์น ซี แมกซ์เวลล์ เป็นที่รู้จักกันในฐานะผู้เชี่ยวชาญของอเมริกาเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ และเจ้าของผลงานระดับโลกมากมายด้านภาวะผู้นำกล่าวว่า อัยการอัยการจนกว่าจะได้เป็นผู้นำ แล้วค่อยศึกษาการเป็นผู้นำ การเป็นผู้นำเป็นกระบวนการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ฉะนั้นอัยการจนสายเกินไป จงเตรียมตัวเป็นผู้นำตั้งแต่บัดนี้ จงฝึกฝนตัวเองเป็นผู้นำ เพื่อให้มีอิทธิพลต่อคนทุกระดับโดยไม่ยึดติดตำแหน่งหน้าที่ หมายถึงทุกคนคือผู้นำ แต่เราจะเป็ผู้นำที่ดีได้อย่างไร (แมกซ์เวลล์, 2549)

พระเจ้าต้องการผู้นำที่ดีที่มีภาวะผู้นำของพระองค์ งานของพระเจ้าต้องการผู้ที่มีภาวะผู้นำ พระคัมภีร์สอนเรื่องภาวะผู้นำของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ถ้าไม่มีคนงานเก็บเกี่ยวสิ่งที่ปลูกไว้ก็จะสูญเสียเปล่า การสร้างคนงานที่มีภาวะผู้นำตามแบบอย่างของพระเจ้าโดยอธิษฐานพึ่งพาพระเจ้าและส่งเขาออกไปเก็บเกี่ยวจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง บทความนี้บอกถึงวิธีการที่เราจะทำอะไรถึงจะพัฒนาภาวะผู้นำของพระเจ้า โดยจะนำเสนอในสามประการ ได้แก่ 1). มีนิมิตชัดเจน 2). เสียสละ และ 3). รับผิดชอบ

เนื้อหา

1. ความหมายของภาวะผู้นำของพระเจ้า

ผู้นำโดยทั่วไป หมายถึง ตัวบุคคลที่ดำรงตำแหน่ง ภาวะผู้นำ หมายถึง ความสามารถ ทักษะ และกระบวนการที่ผู้นำใช้นำกลุ่มให้ไปสู่จุดมุ่งหมาย เจ.เอสวอล แชนเดอร์ส ได้กล่าวถึงการเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณไว้ว่า การเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณเป็นเรื่องของฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งไม่มีใครผลิตขึ้นมาได้ หมายถึงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณได้ (แชนเดอร์ส, 2559) นอกจากนี้ เจมส์ พอล ฮัมฟรีส (ฮัมฟรีส, 2563) ได้กล่าวถึงผู้นำแบบผู้รับใช้ว่า ผู้รับใช้ที่เป็นผู้นำที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถนำคนอื่นให้มาเป็นสาวกของพระองค์

ผู้นำในพระคัมภีร์มักมีความหมายตรงกับ “ผู้รับใช้” ซึ่งในพระคัมภีร์เดิมหมายถึง “ทาส” หากดูผิวเผินอาจมีความหมายต่ำต้อย แต่พระเยซูให้ความสำคัญกับสถานะภาพนี้ ในการร่วมรับใช้กัน และกันด้วยความรัก (กาลาเทีย 5 : 13) พระคัมภีร์ระบุว่าผู้เชื่อเป็น “ปุโรหิตหลวง” (1 เปโตร 2 : 9) สิ่งนี้หมายถึงการที่ทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่พันธกิจและการเป็นผู้นำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่เป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่และเป็นความรับผิดชอบอันหนักหน่วงด้วยเช่นกัน ดังนั้น ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีนิมิตชัดเจน เสียสละ และรับผิดชอบตามหลักการของพระเจ้า

สรุป ภาวะผู้นำของพระเจ้า หมายถึง ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น สามารถนำคนมาถึงชีวิตนิรันดร์ผ่านทางความเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ โดยเข้าสู่กระบวนการฝึกทักษะเพื่อ 1). ให้มีนิมิตที่ชัดเจน 2). ให้มีความเสียสละ และ 3). ให้มีความรับผิดชอบตามแบบอย่างของพระเจ้า และสามารถเสริมสร้างผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่นรุ่นต่อไป

2. แบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้า

ตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา พระเจ้าสร้างมนุษย์เพื่อให้มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์ แต่มนุษย์หลงเชื่อการล่อลวงของซาตาน ตั้งแต่นั้นมนุษย์ชาติก็ตกอยู่ในบาป ห่างไกลจากพระเจ้า มนุษย์ทำตามใจตนเองมากกว่าทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ออกห่างจากจุดมุ่งหมายแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ส่งผลให้ไม่รู้จักตนเองอย่างแท้จริงว่าเกิดมาในโลกนี้เพื่ออะไร เพราะฉะนั้นมนุษย์จำเป็นต้องหันกลับมาหาพระเจ้าพระผู้สร้าง โดยศึกษาแบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้า

2.1 แบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้าพระบิดา

แบบอย่างภาวะผู้นำของเจ้านั้นพระองค์ทรงเปิดเผยในพระคัมภีร์และสามารถเห็นได้ชัดเจนในพระธรรมยอห์น 3 : 16 ได้บันทึกว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้

ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” แบบอย่างของภาวะผู้นำของพระเจ้านี้มี 3 องค์ประกอบ คือ นิमित ความเสียสละและความรับผิดชอบของพระเจ้า

องค์ประกอบที่ 1 นิमितของพระเจ้า คือ เพื่อทุกคนจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์

องค์ประกอบที่ 2 ความเสียสละของพระเจ้า คือ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้
ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

องค์ประกอบที่ 3 ความรับผิดชอบของพระเจ้า คือ รับผิดชอบต่อดูแลทุกคนที่เชื่อใน
พระบุตร

พระเจ้าทรงเป็นองค์ตรีเอกภาพ เป็นพระเจ้าผู้เที่ยงแท้แต่องค์เดียว คือพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามการเปิดเผยของพระองค์ แบบอย่างของภาวะผู้นำของพระเจ้านี้มี 3 องค์ประกอบในพระเยซูคริสต์ และพระวิญญาณด้วยเช่นกัน

2.2 แบบอย่างภาวะผู้นำของพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1 : 14)

1. พระเยซูมีนิमितของพระเจ้า คือ พระองค์มาในโลกนี้เพื่อประทานชีวิตนิรันดร์
2. พระเยซูเสียสละ คือ ยอมเชื่อฟังพระบิดาด้วยการมาเกิดเป็นมนุษย์และเข้ามาในโลกนี้ด้วยความรัก
3. พระเยซูรับผิดชอบ คือ ยอมจนถึงที่สุดด้วยการตายบนกางเขน แต่ฟื้นคืนพระชนม์ และเป็นแบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้าแก่สาวก

2.3 แบบอย่างภาวะผู้นำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. พระวิญญาณบริสุทธิ์มีนิमितของพระเจ้า คือ ประทับตราผู้เชื่อเพื่อชีวิตนิรันดร์
(เอเฟซัส 1 : 13)
2. พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความเสียสละของพระเจ้า คือ ยอมเชื่อฟังเสด็จมาในโลกนี้ สติอยู่กับผู้เชื่อเพื่อเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่น ความรัก ความอดทนนาน
(กาลาเทีย 5 : 22 - 23)
3. พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความรับผิดชอบต่อพระเจ้า คือ ประทานของประทานฝ่ายวิญญาณโดยพระคุณเพื่อให้ผู้เชื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์คือคริสตจักร
(1 โครินธ์ 12 : 4 - 11) และนำสาวก ช่วยสาวกให้มีภาวะผู้นำของพระเจ้า

3. กระบวนการฝึกทักษะภาวะผู้นำของพระเจ้า

กระบวนการฝึกทักษะภาวะผู้นำของพระเจ้านี้มีหลักการสำคัญอยู่ 3 ประการ ตามแบบอย่างของภาวะผู้นำของพระเจ้า โดยให้ผู้นำคริสเตียนได้เข้ามาอบรม ฝึกปฏิบัติ แบ่งกลุ่มอภิปราย นำเสนอรายงานกลุ่มและตอบสนองส่วนตัว ซึ่งภาวะผู้นำของพระเจ้านี้มี 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ นิमित ความเสียสละ และความรับผิดชอบของพระเจ้า ดังนี้

3.1 ให้มีนิमितที่ชัดเจน

พระประสงค์ของพระเจ้า คือ “เพื่อทุกคนจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3 : 16) พระเยซูเกิดมาในโลกนี้เพื่อ ทำนิमितของพระเจ้าให้สำเร็จ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาในโลก ในกิจการบทที่ 2 เป็นผู้ช่วยให้นิमितของพระเจ้าสำเร็จในชีวิตของสาวกเช่นกัน เอ็ดมันด์ ซาน ผู้เป็นที่รู้จักในฐานะพี่เลี้ยงฝ่ายวิญญาณและผู้สร้างสาวกตามหลักการพระคัมภีร์ได้สะท้อนคิดเรื่องการพัฒนาฐานชีวิตฝ่ายวิญญาณในสาวกยุคปัจจุบันเอาไว้ว่า ความอ่อนแอที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความเชื่อคริสเตียนคือการอยากได้พระเจ้าแต่ไม่ยอมจำนนต่อพระองค์ การยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงเป็นกุญแจสู่ชัยชนะอันสมบูรณ์ หมายถึงว่าผู้นำต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าเพื่อจะเข้าสู่กระบวนการสร้างของพระองค์ได้ (ซาน, 2562) นอกจากนี้ วาร์เรน ดับบลิว และเดวิด ดับบลิว ไวเออร์สับ (ไวเออร์สับ, 2548) ยังได้กล่าวเสริมในเรื่องนี้อีกว่าน่าสนใจว่า ปรัชญาของโลกคือให้คิดถึงแต่ตัวเองแม้ว่าจะต้องเหยียบย่ำผู้อื่น ส่วนปรัชญาของคริสเตียนคือยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า หมายถึงผู้นำต้องยอมต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการตกแต่งชีวิต

ดังนั้น กระบวนการฝึกอบรมผู้นำคริสเตียนให้มีนิमितที่ชัดเจนทำได้โดยการเสริมสร้างความเชื่อ จิตใจ ความคิด และอุปนิสัย

- ความเชื่อ หมายถึง การเชื่อวางใจในพระเจ้า (ฮีบรู 11 : 1)
- จิตใจ หมายถึง มีจิตใจเมตตาต่อผู้อื่น (มัทธิว 14 : 14, สุภาพิต 4 : 23)
- ความคิด หมายถึง แสวงหาแนวทางช่วยชีวิตผู้อื่น (ฮีบรู 3 : 1)
- อุปนิสัย หมายถึง พัฒนาอุปนิสัยเพื่อทำนิमितของพระเจ้าให้สำเร็จ

(ฮีบรู 10 : 25)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้นำคริสเตียนที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้าต้องเป็นผู้ที่มีนิमितที่ชัดเจน คือเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เชื่อวางใจในพระเจ้า มีจิตใจเมตตาต่อผู้อื่น แสวงหาแนวทางช่วยผู้อื่นและพัฒนาอุปนิสัยเพื่อทำนิमितของพระเจ้าให้สำเร็จ คือ เพื่อทุกคนจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์

3.2 ให้เสียสละ

ความเสียสละของพระเจ้า คือ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูเสียสละยอมเชื่อฟังมาเกิดในโลกนี้ พระวิญญานบริสุทธิ์เสียสละโดยมอบผลฝ่ายวิญญานให้แก่ผู้เชื่อ (1 โครินธ์ 8 : 11) ในหนังสือ 21 กฎเหล็กแห่งการเป็นผู้นำ (The 21 Irrefutable Laws of Leadership) ระบุไว้ว่า สิ่งที่เหมาะสมภาวะผู้นำได้อย่างแท้จริง คือการมีอิทธิพลต่อผู้อื่น (แมกซ์เวลล์, 2543) กล่าวคือผู้นำต้องเสียสละเพื่อสิ่งที่ดีกว่านั้นก็เพื่อผู้อื่น นอกจากนี้ เจ. ออสวอล แชนเดอร์ส ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการเป็นผู้นำว่า เหตุที่เขาเป็นผู้นำที่ดี ไม่ใช่เพราะความฉลาดหลักแหลม ไม่ใช่เพราะมีศักยภาพสูง ไม่ใช่มีวัฒนธรรมที่ดีเยี่ยมหรือพรสวรรค์เป็นเลิศ แต่เพราะเขามีพลังจากการอธิษฐานและรู้จักใช้พลังของพระเจ้า (แชนเดอร์ส, 2559) หมายถึงการที่ผู้นำต้องติดสนิทกับพระเจ้าเสมอ

ดังนั้น กระบวนการฝึกอบรมผู้นำคริสเตียนให้มีความเสียสละจึงเป็นการเสริมสร้างการอธิษฐาน การเฝ้าเดี่ยว การปรนนิบัติ และการเชื่อฟัง

- อธิษฐาน อธิษฐานเพื่อผู้อื่น (1 เธสะโลนิกา 5 : 17, ฟิลิปปี 4 : 6)
- เฝ้าเดี่ยว เตรียมพร้อมตัวเองสำหรับผู้อื่น (โรม 8 : 4)
- ปรนนิบัติ รับใช้ชุมชน (มัทธิว 20:28)
- เชื่อฟัง ทำตามคำสั่งของพระเจ้าอย่างสุดใจ (1 ซามูเอล 15 : 22, ฟิลิปปี 2 : 8)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้นำคริสเตียนที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้าต้องเป็นผู้ที่มีความเสียสละ คือเป็นผู้ที่อธิษฐานเพื่อผู้อื่น เตรียมพร้อมตัวเองสำหรับผู้อื่น รับใช้ชุมชนและทำตามคำสั่งของพระเจ้าอย่างสุดใจตามแบบอย่างการเสียสละของพระเจ้า คือ พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

3.3 ให้รับผิดชอบ

ความรับผิดชอบตามแบบอย่างของพระเจ้า คือรับผิดชอบดูแลทุกคนที่เชื่อในพระบุตร พระเยซูรับผิดชอบจนถึงตายบนไม้กางเขน พระวิญญานบริสุทธิ์รับผิดชอบโดยประทานของประทานฝ่ายวิญญานให้ผู้เชื่อเพื่อเสริมสร้างคริสตจักร เจ.ออสวอล แชนเดอร์ส ได้กล่าวไว้ว่า ผู้นำต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อชุมชน (แชนเดอร์ส, 2559)

ดังนั้น กระบวนการฝึกอบรมผู้นำคริสเตียนให้มีความรับผิดชอบ จึงเป็นการเสริมสร้างโดยผ่านทางการณ์สการ กลุ่มสามัคคีธรรม ศึกษาพระคัมภีร์ และการรับใช้

- นมัสการ ด้วยการดำเนินชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าตลอดชีวิต (ยอห์น 4 : 24)

- กลุ่มสามัคคีธรรม ด้วยการสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (1 โครินธ์ 1 : 10)
 - ศึกษาพระคัมภีร์ ศึกษาพระคัมภีร์ สอน และนำไปสู่การทำตามพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ (2 ทิโมธี 2 : 15, ฮีบรู 4 : 12)
- รับผิดชอบ ด้วยการสร้างผู้นำในคริสตจักรและองค์กรคริสเตียน (2 ทิโมธี 4 : 5)

กล่าวโดยสรุปคือ ผู้นำคริสเตียนที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้าต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบคือ เป็นผู้ที่ดีำเนินชีวิตถวายเกียรติแด่พระเจ้าตลอดชีวิต สร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ศึกษาพระคัมภีร์ อ่าน และนำไปสู่การทำตามพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ และสร้างผู้นำในคริสตจักรและองค์กรคริสเตียน ตามแบบอย่างความรับผิดชอบของพระเจ้า คือ การรับผิดชอบต่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตร

บทสรุป

การศึกษาภาวะผู้นำที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทำให้เราค้นพบภาวะผู้นำตามหลักการของพระเจ้าซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศสำหรับผู้นำคริสเตียนในทุกยุคสมัย แบบอย่างภาวะผู้นำของพระเจ้านั้นพระองค์ทรงเปิดเผยในพระคัมภีร์และสามารถเห็นได้ชัดเจนในพระธรรมยอห์น 3 : 16 ภาวะผู้นำของพระเจ้า หมายถึง ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่น สามารถนำคนมาถึงชีวิตนิรันดร์ผ่านทางความเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ โดยเข้าสู่กระบวนการฝึกทักษะเพื่อ 1). ให้มีนิมิตที่ชัดเจน 2). ให้มีความเสียสละและ 3). ให้มีความรับผิดชอบตามแบบอย่างของพระเจ้า ถ้าผู้นำได้เข้าสู่กระบวนการฝึกทักษะภาวะผู้นำของพระเจ้า ก็จะได้รู้วัตถุประสงค์ของการรับใช้ในคริสตจักรได้ชัดเจนและสามารถตอบสนองต่อนิมิตของพระเจ้า มีชีวิตที่เสียสละเพื่อผู้อื่น และมีความรับผิดชอบเหมือนพระเจ้า จะส่งผลต่อสังคมคือเมื่อเขาได้เห็นผู้นำที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้า เขาก็จะติดตามมาและพบพระเจ้าเพราะเขาต้องการผู้นำที่ดี และเมื่อเขาติดตามมาเขาก็จะได้เข้าสู่กระบวนการฝึกทักษะภาวะผู้นำของพระเจ้าและเป็นผู้นำที่มีภาวะผู้นำของพระเจ้ารุ่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

แม็กซ์เวลล์, จอห์น ซี. (2549). *มองโลก 360 องศา* [The 360 Degree Leader]. (พิมพ์ครั้งที่ 4).

(จรรยาพร ประเจิดหล้า, แปล). กรุงเทพฯ : ดีเอ็มจี.

แมคคี, แอนนี่., โยยาทซิส, ริชาร์ด., จอห์นสัน, ฟรานซ์. (2555). *คู่มือพัฒนาภาวะผู้นำ* [Becoming a resonant leader]. (ประณยา จงบุญวัฒนา, แปล). กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ไวเออร์สเบิร์ก, วาร์เรน ดับบลิว และไวเออร์สเบิร์ก, เดวิด ดับบลิว. (2548). *10 หลักการรับใช้อันทรงพลังสำหรับพันธกิจในศตวรรษใหม่* [10 Power Principles for Christian Service Ministry Dynamics for a New Century]. (สิริยา คูหาเสนทร์, แปล). กรุงเทพฯ :

ภาวะผู้นำของพระเจ้า

ศูนย์ทีรินันส์.

ชาน, เอ็ดมันด์. (2562). *บ่มเพาะชีวิตภายในของคุณ*. (มรรษ ชีวานิชย์, แปล). กรุงเทพฯ :

องค์การกนกบรรณสาร.

แซนเดอร์ส, เจ. ออสวอลด์. (2559). *ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อฟื้นฟูคริสตจักร* [Spiritual

Leadership]. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร.

พอล, เบิร์ช. (2546). *คู่มือ..ฝึกหัดพัฒนาทักษะผู้นำ* [Instant Leadership]. (ยุดา รักไทย, สุภาวดี

วิริยะประพันธ์, แปล). กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ยูโท มาธุรสสวรรค์. (2563). *สุดยอดผู้นำในชีวิตจริง*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). เชียงใหม่:

ร้านถ่ายเอกสาร อนุรักษ์.

วิจิตรวิ อัครพิชญธร. (2559). *การพัฒนาภาวะผู้นำคริสเตียน*. วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน, 22 (1),

12- 19.

อัลเดอร์, บรูซ จี. (2562). *ประมวลศาสนศาสตร์ของพันธกิจและภาวะผู้นำ*. เชียงใหม่ :

มูลนิธินาซาเร็นทอสธรรม.

ฮัมฟรีส์, เจมส์. (2563). *ภาวะผู้นำผู้รับใช้*. (รังคิมา คำแสน, แปล). กรุงเทพฯ :

แอ็กส์โค ประเทศไทย

Blanchard, Ken. (2004). *Leadership smarts : Inspiration and Wisdom from the Heart of a Leader*. Colorado Springs, Colorado : Cook Communication Ministries.

Maxwell, John C. (1998). *The 21 irrefutable laws of leadership : follow them and people will follow you*. Nashville, Tenn. : Thomas Nelson Publishers.

Ng, John. (2013). *Dim Sum leadership : Your 2nd serving: more tips for busy executives*.

Singapore : Jointly published by Armour Publishing and Meta Consulting.

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

ศจ.ดร.โฟลเรี่ยน เฟิร์ก¹

Rev. Florian Foerg, Ph.D.

บทคัดย่อ

บทความนี้จะทำการสำรวจถึงเจ้านาย (prince) ผู้จะมาในอนาคตที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมเอเสเคียล ในด้านของบุคลิกลักษณะ ความรับผิดชอบ สิทธิ และหน้าที่ โดยเน้นไปที่เรื่องการฟื้นฟูของเอเสเคียล (อสค. 40-48) และเนื้อหาอีกสองตอนที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของอิสราเอล (อสค. 34:23-24; 37:24-25) รวมทั้งพิจารณาถึงคำถามที่ว่าเจ้านายในอนาคตที่ปรากฏในพระธรรมเอเสเคียลนี้เล็งถึงพระเมสสิยาห์หรือไม่ จากการวิจัยพบว่าเจ้านายนั้นสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ของดาวิด มีความเกี่ยวข้องกับชุมชนชาวอิสราเอลและยังถูกยกขึ้นเหนือชาวอิสราเอลด้วย เนื่องจากการที่เขาได้รับเครื่องเผาบูชาซึ่งจะถวายแด่พระยาเวห์จากชาวอิสราเอลและมอบเครื่องเผาบูชานั้นให้กับบุโรหิต เจ้านายองค์นี้ไม่มีอำนาจทั้งในด้านของบุโรหิตและอำนาจการเมือง เมื่ออยู่ในพื้นที่พระวิหารเขาก็ทำสิ่งต่างๆ ได้จำกัดและสามารถเข้ามาใกล้พระยาเวห์ได้ถึงแค่บริเวณประตูชั้นในทางตะวันออกเท่านั้น การที่เจ้านายไม่ถูกเรียกว่า เมเลค (กษัตริย์) ทำให้เห็นได้ว่าเอเสเคียลไม่ได้มองเจ้านายคนนี้ว่าครองราชย์ต่อเนื่องมาจากราชวงศ์ของดาวิดก่อนเป็นเชลย เนื่องจากอิสราเอลใหม่ที่ปรากฏในเอเสเคียลนั้นคือชุมชนของผู้เชื่อ ผู้ปกครองในอนาคตจึงทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ของพระยาเวห์และผู้เลี้ยงของประชากร เราจะสามารถเข้าใจเจ้านาย นี้ในฐานะที่เป็นพระเมสสิยาห์ได้ด้วยการที่เรานิยามคำว่า 'เมสสิยาห์' อย่างกว้างๆ ว่าหมายถึงผู้ปกครองที่ถูกคาดหวังว่าจะมาในอนาคตเท่านั้น

คำสำคัญ: เจ้านาย เอเสเคียล เมสสิยาห์

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมกคิลวารวี มหาวิทยาลัยพายัพ e-mail: ffoerg@gmx.de

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

Abstract

This paper explores and describes the person, the responsibilities, rights, and obligations of this future prince by focusing on Ezekiel's program of restoration (Ez 40-48) and two other passages dealing with the future of Israel (Ez 34:23-24; 37:24-25). Additionally, the question of whether Ezekiel's future prince is a messianic figure is discussed. Research has shown that the prince is a member of the Davidic dynasty that is both connected to, but also exalted over, the Israelites insofar as he receives the offerings to Yahweh from the Israelites and passes them on to the priests. He has neither priestly authority nor political power. Within the temple precincts he is only allowed to move in certain spaces and can draw near to Yahweh only to the inner east gate. That he is not called melek (king) suggests that Ezekiel sees the prince in discontinuity with the pre-exilic Davidic kings. Since Ezekiel's new Israel is a community of believers, the expected ruler (nasi') also acts as Yahweh's servant and shepherd of the people. If we define the term 'messiah' very broadly as referring to a ruler expected for the future, only then can we understand the nasi' as a messianic figure.

Key words: Prince, Ezekiel, Messiah

1. วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

1) To study the person of the nasi' (prince) in Ez 40-48, his rights, obligations, his royalty and relationship to Yahweh.

2) To investigate whether this prince is 'the messiah' or a messianic figure.

2. คำถามการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย (Research Questions / Hypothesis)

This study seeks to explore how the prophet Ezekiel describes the rights, duties, and laws given to the Israelites concerning a future nasi' (prince) that appears in Ezekiel's program of restoration (Ez 40-48). Furthermore, the paper discusses whether this prince is the messiah or a messianic figure by using four different views described in 2007 by A. Chester that are prominent in the current discussion about messianism in the Old Testament.

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Expected Benefits)

1) Until today, not much research has been done concerning the figure of the prince in Ezekiel's program of restoration. However, the word prince occurs 37 times in the Book of Ezekiel, 19 of these 37 instances are found in Ez 40-48. The present study seeks to fill this gap.

2) The study also seeks to contribute to the question of whether the prince found in Ezekiel 40-48 can be called a messianic figure – or whether he bears features that are characteristic of a messiah in the Old Testament.

4. ขอบเขตการวิจัย (Scope of the Research)

1) This study focuses on the term nasi' in Ezekiel's program of restoration (Ez 40-48). The format of this study, given its limitations in length, does not allow any further investigation of Ezekiel's use of nasi' in other parts of his book, although the term occurs an additional 16 times outside of Ez 40-48.

2) There is disagreement among Old Testament scholars about which text in the Old Testament speaks of a messianic figure. This then leads to an uncertainty about how one can describe the messiah in the Old Testament. This study will not go into this problem in depth. However, current hypotheses will be mentioned and used to study the nasi' (prince) as a possible messianic figure.

3) Wherever not otherwise indicated, the English Bible texts are taken from the English Standard Version (ESV).

5. วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

1) As a first step, the researcher will explore the meaning of the term nasi' and its occurrences in the Book of Ezekiel.

2) Then, the researcher will examine all occurrences of nasi' in Ez 40-48 to get a concise overview about everything that is said about the nasi' in Ez 40-48. This step will also include other references of nasi' in Ezekiel's announcements of the future in Ez 33-39, mainly Ez 34:23-24 and Ez 37:24-25.

3) The findings of the above research steps will then be presented as an overview.

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

4) To link the findings with the topic of messianism in the Old Testament, the question whether the nasi' of Ez 40-48 is a messianic figure or not, will finally be discussed.

6. ผลการวิจัย (Research Results)

6.1 The Meaning of the Term nasi'

The term nasi' is taken from the Hebrew root n-s-' (lift) and translates "the one who is elevated / exalted", thus "prince, captain, leader, chief, ruler" (Kaiser 1980, 601). The term is used 128 times in the Old Testament to designate both Israelite and non-Israelite leaders. "The term applies to any ruler of God's people (Ex 28:22), to the leaders of the congregation (Ex 16:22; Josh 9:15,18; 22:30 etc.) and to Solomon (1Kgs 11:34)." (Kaiser 1980, 601) In addition, the title nasi' often refers to the leader of smaller political units (tribal leader) and thus expresses a lower position than the term melek (king): "the title, in short, stands for the duly elected chieftain." (Speiser 1963, 114) Additionally, by 1930 Martin Noth had already pointed out that the nasi' was entrusted with the cultic and sacrificial management of the day-to-day business of the sanctuary.

6.2 The Term nasi' in the Book of Ezekiel

The term occurs 36 times in the Book of Ezekiel and it strikes the reader that Ezekiel deliberately uses the term to designate king Jehoiachin (19:1), other kings of Judah (7:27; 12:10,12; 21:12,17,25,30; 22:6) and lesser foreign kings (26:12 Tyre; 27:21 Kedar; 30:13 Egypt; 32:29 Edom; 38:2;39,1,18 Meschech and Tubal). This is certainly linked to Ezekiel's concept of monarchy, but the limitations of this paper do not allow to study and describe it.

On the other hand, greater foreign kings like the Babylonian or Egyptian kings, are called melek in Ez 17:12; 19:9; 21:19,21,24,26 etc. (Babylon) and Ez 29:3; 30:21-22; 31:2-3; 32:2) (Niehr 1999, 50).

In 19 out of 36 instances, the term refers to a person in the future with leadership responsibilities, i.e., the coming age of salvation.

6.3 The nasi' as Member of the Davidic Dynasty

Texts concerning the nasi' in Ez 40–48 never mention the name David. However, there are various reasons for viewing the nasi' as a member of the Davidic family: In Ez 34:24a and 37:25b the name David appears near the title nasi'. Besides, there are other passages in the Book of Ezekiel that call Israelite kings from the family of David nasi's (Ez 12:10.12; 19:1; 21:17.30; 22:6.25 and others). Ez 45,9-12 speaks generally of nasi'e Israel, to which the Davidic kings of the pre-exilic period belonged. Within Ez 40-48, the nasi' possesses hereditary real estate (Ez 45:7ff; 46:16ff) - this reminds one of the royal Davidic family in Israel who possessed large estates (2Chr 27:25-31; cf. Knoppers 2004, 910). We can conclude from these observations, that the nasi' Ezekiel speaks of most likely belongs to the Davidic dynasty: "The future restoration of Davidic line is also affirmed in Ezekiel, where the future king is usually, but not exclusively referred to as nasi' (...) rather than as king." (Collins 2009, 61).

6.4 The nasi' As Member of the Community

According to Baltzer (1971, 139), the future expectation of a ruler was conspicuously turned towards the people already in Ez 34:23-24 and Ez 37:24-25. Two texts within Ez 40-48 continue this conception regarding the behavior of the nasi' in the sacrificial service.

The offerings specified in Ez 45:13-15 do not go directly to the sanctuary to make atonement for the people. According to V. 16, it is the obligation of the nasi' to collect the offerings of the people:

Ez 45:16 All the people of the land shall be obliged to give this offering to the prince in Israel. 17 It shall be the prince's duty to furnish the burnt offerings, grain offerings, and drink offerings, at the feasts, the new moons, and the Sabbaths, all the appointed feasts of the house of Israel: he shall provide the sin offerings, grain offerings, burnt offerings, and peace offerings, to make atonement on behalf of the house of Israel.

The nasi' acts on the side of the people as a kind of leader in organizing and collecting their offerings to Yahweh.

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

Also, within the entry or exit order of Ez 46:8-10 the nasi' has his place amid the people: "When they enter, the prince shall enter with them, and when they go out, he shall go out." An exalted position above the people of Israel and thus a possible veneration of the nasi' are excluded (Zimmerli 1969/1983, 492).

Within the texts concerned with the future distribution of the land (Fig. 2), the nasi' receives outer parts, the rest (Ez 48:21) of the entire reservation of land (v. 8; 25,000 cubits broad) after deducting the area reserved for priests and Levites (v. 10-14) and the city (v. 15f), its lands (v. 17) and workers (v. 18-20).

If we follow Block (1998, 733) and Zimmerli (1969/1983, 535) who hold that the temple is in the center of the area measuring 25,000 x 25,000 cubits (48:20a; Fig. 2), the nasi' is given land in roughly the same distance as residents living in the areas of Judah in the north or Benjamin in the south. However, the nasi' is the only individual that is assigned his own area (in contrast to other members of the people).

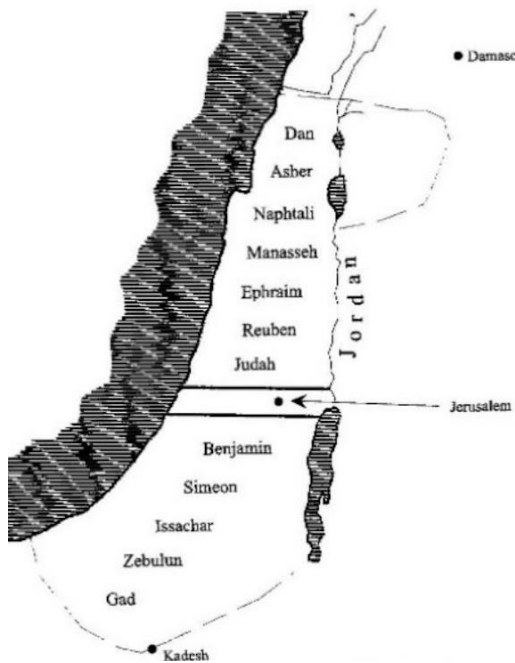

Fig. 1 The distribution of the land (Allen 1990, 282)

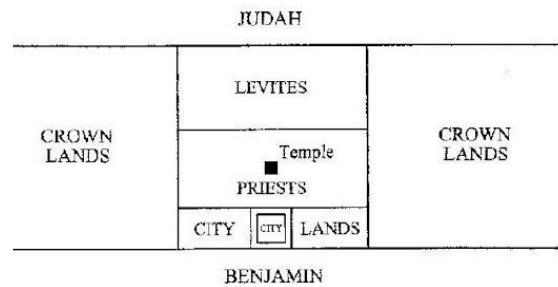

Fig. 2 The reservation (Allen 1990, 283)

According to Ez 46:2, the nasi' receives the privilege to enter the hall of the inner east gate (Fig. 3) when the Sabbath- and New Moon offerings are presented to Yahweh:

Ez 46:2 Thus says the Lord GOD: The gate of the inner court that faces east shall be shut on the six working days, but on the Sabbath day it shall be opened, and on the day of the new moon it shall be opened. 2 The prince shall enter by the vestibule of the gate from outside, and shall take his stand by the post of the gate. The priests shall offer his burnt offering and his peace offerings, and he shall worship at the threshold of the gate. Then he shall go out, but the gate shall not be shut until evening.

However, the nasi' is not allowed to go farther than the gate posts that face the inner court of the temple. While the priests offer the prince's sacrifices, the prince must worship Yahweh on the threshold of the inner east gate. Praying opposite the altar of burnt offerings (Allen 1990 and Block, 1998), the nasi' is allowed closer access to Yahweh than the celebrating people, who have already been assigned a space to worship at the door of the gate (i.e., in the outer court, 46:3).

To sum up, it seems clear that “the prince here is quite strictly regarded as the chief representative of the community.” (Zimmerli, 1969/1983, 492)

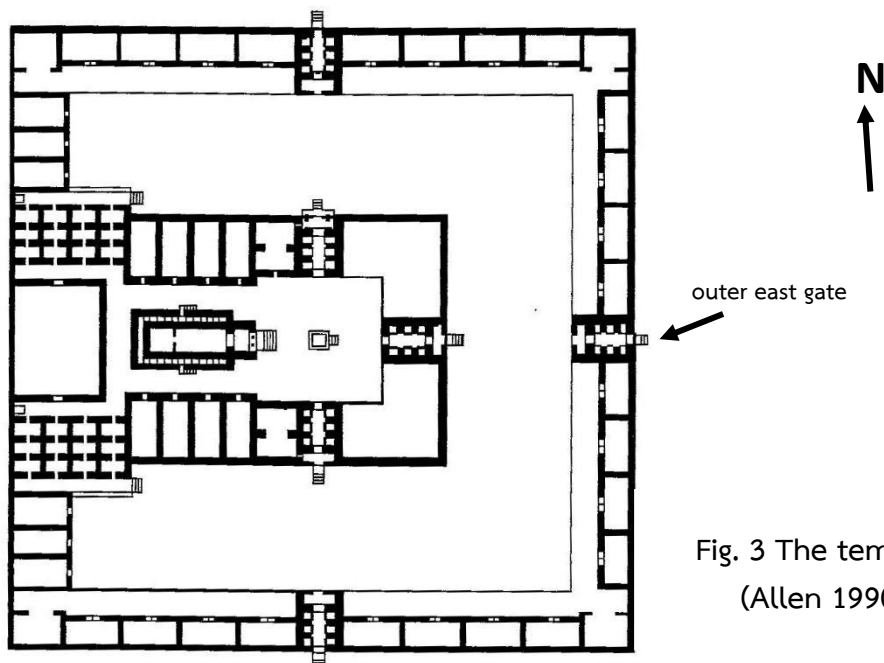

Fig. 3 The temple plan
(Allen 1990, 231)

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

6.5 The nasi' is Excluded from the Presence of Yahweh

In addition to assigning the nasi' to the community, there is a clear effort to keep the nasi' at a certain distance from Yahweh. The overall design of the temple complex aims to defend the sacred and protect it from profane access.

The nasi' therefore has to celebrate his ritual meals in the inner hall of the closed outer east gate building in front of Yahweh (Ez 44:3, Fig. 3). In the inner east gate during the Sabbath and new moon offerings, he is not allowed to advance further than the posts at the exit of the gate facing towards the inner court. There, on the threshold, he must bow down before Yahweh (46:2).

In addition to that, regulations concerning the movements of the nasi' and the people when entering or leaving certain areas in the temple complex (46:8–10 and 44:3b for the nasi' alone) set up barriers to protect the holiness of Yahweh from being touched (Seybold, 1969). The same is true for regulations concerning the closing of certain gates (46:1.12). It seems obvious that it is not possible for the nasi' to act as a priest. In Ez 40-48, priestly responsibilities are reserved for priests (Ez 46:2).

Because of this great distance between the nasi' and Yahweh, some characteristics of the Davidic king (which were still given in the pre-exilic royal ideology), are no longer possible for the nasi'.

1) Procksch (1940/41) pointed out that the pre-exilic location of the royal palace south of the temple (Ez 43:8a) is not regarded as a possibility for the future. The whole text of Ez 40-48 does not give any hints as to whether the nasi' will have a palace or a residence in the future, not to mention where it would be found

2) Furthermore, the nasi' is no longer called a son of God (Ps 2:7; 89:27-28; 110:3b): The sonship of God in the sense of Davidism as a traditional element does not characterize the nasi'. (Pola 1995, 330). Furthermore, the Davidic kings in Judah have always acted as lords over the priesthood and the temple, as can be seen not from the fact that David wore a linen ephod, a priestly dress, when moving the ark of the covenant to Jerusalem (2Sam 6:14-15). The kings in Judah and Israel also often initiated reforms of the temple and its rituals (2Kgs 16:10-20; 21:4-7; 23:4-7; cf. Pola 2003, 84-87). It is exactly this royal authority over the temple and the priesthood (cf. 2 Sam 8:15), that Ezekiel rejects.

3) The title *melek* (Ps 2:6; 18:51; 21:2.8; 45:2.6; 72:1; 89:19), which is a constitutive part of the traditional royal ideology, is avoided in Ez 40-48. We will come back to this later – here, it is sufficient to say that the term appears where Ezekiel takes a critical look at pre-exilic kings (Ez 43:7,9)

At different levels it becomes clear that the *nasi'* is not allowed to draw too near to Yahweh. This can also be seen in the new distribution of the land (Ez 47:21–48:29). While the area closest to Yahweh remains reserved for the priests, the *nasi'* is considered last in the land distribution list of Ez 45:1–8. In 48:21 he gets the remainders (in Hebrew *notar*) on the left and right side of the reservation (Fig. 2) and is thus “pushed to the edge” in the truest sense of the word. Block writes: “The location of his grant outside the sacred reserve reflects his relatively secular, non priestly role” (1998, 654).

This fits well to the observation that the lists concerning the distribution of the land in Ez 45:1–8 and 48:8–22 are arranged in descending order of holiness. The land allotted to the *nasi'* ranks lowest. As observed on a small scale with the orders of the Sabbath and new moon offerings, the same applies to the large-scale distribution of land: The sacred area is reserved for the priests and must be protected from access by the *nasi'*: In such an order there is no longer any place for a Davidic king who in pre-exilic times had the basic right of sovereignty over the temple, so that he himself had occasionally actively participated in the ritual acts as the highest priest. (Pola 2003, 100)

6.6 The *nasi'* Has No Political Power

Regarding the political responsibilities of the future ruler, it should be noted that the new Israel assigned to him in Ez 34:23-24, 37:24-25 and Ez 40-48 is not a state in the conventional sense, but primarily the community of true Israel as a spiritual entity. Many scholars have observed that according to the Book of Ezekiel, future Israel will not be a nation in a political sense with a king and territory. The future Israel will be more a community of believers. According to Thomas Pola (1995), the nation as a political entity is transformed to another level and at the same time becomes immune to external attacks. The keyword is “forever”: Israel will possess the land forever (Ez

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

37,25b), the nasi' will rule forever (37,25b), the renewed covenant and the sanctuary will last forever (37:26a; 37:26b.28b). Against this background, it is not surprising that the future ruler no longer needs to be endowed with any political powers. This nasi' has no political weight and no political rights (Macholz 1969, 343). In addition, the nasi' seems to have neither a residence (as already observed above), a standing army to defend Israel's territory, nor any officials. The city, which could be regarded as a possible political center and place for the nasi's residence, is in the south at a safe distance from the temple as the spiritual center that dominates the whole of Ez 40-46 (Fig. 2). No special value seems to be placed on the city – except for possibly the name of the city (The LORD is there; Ez 48:35).

6.7 The nasi' Is Not Called King (melek)

Ezekiel deliberately uses the term nasi' instead of melek to avoid the misunderstanding that the nasi' is a political leader or king. Block (1998, 300) writes: "Ezekiel's preference for nasi' over melek, the normal designation for Israel's rulers, is intended ... to highlight ... the distinction between him and the recent occupants of the office." The state assigned to the nasi' does is no longer a political, but a spiritual entity; a community. It does not require political leaders like the Davidic kings in pre-exilic Israel, but first and foremost a spiritual authority – a servant leader who submits himself to God, an 'ebed as in Ez 34:23 and 37:25 ("my servant David shall be their prince") and a shepherd (ro'eh as in Ez 34:24) who guides and nurtures the people. According to Allen (1990, 193-194), "the title 'shepherd' seeks to guard against a one-sidedly political understanding of the future ruler. (...) It gives the king the role of an undershepherd of the covenant flock".

Even though Ezekiel does use melek for the future rule once in Ez 37:24, other terms like 'ebed, ro'eh and nasi' are far more prominent. From this we can conclude that Ezekiel did envision a future Israel as a community that still has a connection with the old pre-exilic model, which of course is transformed. The new Israel will have a king, but his responsibilities and rights have changed fundamentally. The word nasi' thus "does not in any way suggest anything lower in rank than king but does suggest

that the office of the ruler in the newly created fellowship of the people of God is something totally different in nature.” (Eichrodt 1966/1970, 477).

7. บทสรุปและข้อเสนอแนะ (Conclusion and Suggestions)

7.1 Summary of Research Outcomes

Basically, the research findings can be summarized as follows: The nasi' that Ezekiel speaks of in his program of restoration (Ez 40-48) is a member of the Davidic family, but also a member of the community of the people of Israel. Although it is his responsibility to organize and assist with the collection and preparation of the offerings of Israel, he is excluded from the presence of Yahweh. Only at certain times he is allowed to worship Yahweh within the temple area and must move according to certain regulations within Ez 40-48. He has no political responsibilities and is no longer called king (melek). Additionally, as can be seen in Ez 34 and 37, servant leadership and shepherding are required from him.

7.2 Is the Prince a Messianic Figure?

The question of whether the prince (nasi') of Ez 40-48 is the messiah, or a messianic figure, is difficult to answer as there is no agreement among scholars as to what constitutes a messiah and which texts are to be considered as messianic. In 2007, Chester summarized four views that are commonly held when trying to define the term “messiah”:

1) Only texts that have the word messiah or another form of the root “to anoint (m-s-h)” can be called messianic. In this minimalist view, the features that constitute a messiah may be obtained only from these texts.

2) Other scholars argue that terms like Son of Man, the Elect One, the Righteous One etc. are implicitly identical with the term ‘messiah’. Texts with those terms, therefore, must also be called messianic.

3) “For this third category of definition, the crucial criterion for a messiah is that he should be understood as the agent of eschatological divine deliverance, whether or not the term ‘messiah’ is used in the particular text in question.” (Chester 2007, 198)

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

4) The fourth position emphasizes the Messiah as future ruler: "messianism is taken in a broad sense of the expectation of a coming preeminent ruler – coming, whether at the end (...), or simply at some time in the future." (Horbury 1998, 6-7)

This means that whether we call the prince of Ez 40-48 a messianic figure or not, depends heavily upon which definition one chooses. In a strict sense (minimalist position) he is not, as neither in Ez 34:23-24, Ez 37:24-25 nor in Ez 40-48 the prince receives an anointing from Yahweh. However, if we choose the last one of the above definitions, which is quite broad, the prince of Ez 34:23-24, Ez 37:24-25 and Ez 40-48 can be called a messianic figure, as he is expected for the future, connected to the Davidic line and the title nasi' connects him with the office of royal leadership in Israel. Levenson statement seems to be noteworthy here:

"Thus, the nasi' is messianic". "Noth was correct in seeing the term nasi' as a protest against sultan-like imperialism, but, unlike him, we cannot evade the issue of Davidic identification of the office. Messianic theology does not entail an endorsement of imperial power in Ezekiel's theology but has been severed from the politico-mythological matrix. Messianism and limited kingship are compatible in his thought. It is not Ezekiel's messiah of whom it is said: 'The government shall be upon his shoulders' (Is. 9:5). Such was not Ezekiel's hope." (Levenson 1976, 67)

To sum up, the nasi' of Ez 40-48 is not simply "the messiah". It seems better to understand him as one among many other messianic figures of the Old Testament. One must keep in mind that we don't have a single text or chapter in the Old Testament that gives us all-encompassing information about "the messiah". Rather, we have a mosaic of texts with varying views of messianic figures to come. It seems best to consider and evaluate all these texts while processing their messages, contexts, and time of writing.

7.3 Recommendations for Further Research

1) As Ezekiel's program of restoration is meant for the time after the exiles come back from Babylon after 539 BC, further research has to be done on the question as to how the concept of the prince (nasi') was put into practice by the returnees.

2) Future research should explore whether the community at Qumran and other texts of the second temple era expected a nasi' as a future ruler.

3) Is there any connection between the non-political claim of Jesus in ("my kingdom is not of this world", John 18:36) with the obviously non-political role of the nasi' (see above 6.6)?

เอกสารอ้างอิง

- Allen, L. C. (1990). Ezekiel 20–48 (Word Biblical Commentary 29). Dallas: Zondervan.
- Block, D. I. (1998). The Book of Ezekiel. Chapters 25–48 (New International Commentary of the Old Testament). Grand Rapids: Eerdmans Publishing.
- Chester, A. (2007). Messiah and Exaltation. Jewish Messianic and Visionary Traditions and New Testament Christology (Wissenschaftliche Untersuchungen zum Neuen Testament 207). Tübingen: Mohr Siebeck.
- Collins, J. J. (2009). Messiah, Jewish. In K. Doob Sakenfeld et al. (Ed.), The New Interpreter's Dictionary of the Bible Me–R Volume 4 (pp. 59-66). Nashville: Abingdon Press.
- Eichrodt, W. (1970) Ezekiel. A Commentary (The Old Testament Library) (C. Quinn Trans). London: SCM Press. (Original work published 1966)
- Horbury, W. (1998). Jewish Messianism and the Cult of Christ. London: SCM.
- Kaiser, W. C. (1980). נָסִי' (nasa') lift, carry, take. In R. L. Harris et al. (Ed.) Theological Wordbook of the Old Testament Volume 2 (pp. 600-602). Chicago, Moody Press.
- Knoppers, G. N. (2004). I Chronicles 10–29. A New Translation with Introduction and Comments (Anchor Bible 12A). New York: Doubleday.
- Macholz, G.C. (1969). Noch einmal: Planungen für den Wiederaufbau nach der Katastrophe von 587. Erwägungen zum Schlussteil des sog. 'Verfassungsentwurf' des Hesekeel. *Vetus Testamentum*, 19, 322–352.
- Niehr, H. (1999). נָסִי' nasi'. In G. J. Botterweck et al. (Ed.), Theological Dictionary of the Old Testament Volume 10 (pp. 44-53). Grand Rapids: Eerdmans.
- Noth, M. (1930). Das System der zwölf 12 Stämme Israels. Stuttgart: Kohlhammer.

Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez 40-48) a Messianic Figure?

- Pola, T. (1995). Die ursprüngliche Priesterschrift. Beobachtungen zur Literarkritik und Traditionsgeschichte von P^g (Wissenschaftliche Monographien zum Alten und Neuen Testament 70). Neukirchen-Vluyn: Neukirchener Verlag.
- Pola, T. (2003). Das Priestertum bei Sacharja. Historische und traditionsgeschichtliche Untersuchungen zur frühnachexilischen Herrschererwartung (Forschungen zum Alten Testament 35). Tübingen: Mohr Siebeck.
- Procksch, O. (1940/41). Fürst und Priester bei Hesekeel. Zeitschrift für die Alttestamentliche Wissenschaft, 58, 99–133.
- Seybold, K. (1972). Das davidische Königtum im Zeugnis der Propheten (Forschungen zur Literatur des Alten und Neuen Testaments 107). Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht.
- Speiser, E. A. (1963). Background and Function of the Biblical nasi'. Catholic Biblical Quarterly, 25, 111–117
- Zimmerli, W. (1983). Ezekiel 2. A Commentary on the Book of the Prophet Ezekiel, Chapters 25–48 (J. D. Martin, Trans.). Philadelphia: Fortress Press. (Original work published in 1969)

โครงการ

การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022

เป็นการประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ระดับชาติ ซึ่งจัดขึ้นโดยมีภาคีเครือข่าย 4 สถาบัน อันประกอบด้วย

- 1) วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ
- 2) คณะคริสตศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน
- 3) วิทยาลัยแสงธรรม
- 4) คณะกรรมการศาสนศาสตร์ศึกษา สภาคริสตจักรในประเทศไทย

หลักการและเหตุผล:

คริสต์ศาสนศาสตร์เป็นองค์ความรู้ที่มีพัฒนาการมาอย่างยาวนาน และมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเพื่อแสวงหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า จิตวิญญาณของมนุษย์ สิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจมนุษย์ ศิลธรรม และจริยธรรม ผ่านทางคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร ได้นำองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์นี้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคม

ถึงแม้ว่าสถาบันในประเทศไทยที่เปิดสอนและให้ความรู้ทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์มีจำนวนน้อย แต่การศึกษาและผลิตผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ในประเทศไทยนั้น มีอย่างต่อเนื่องด้วยเหตุนี้การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ระดับชาติ จึงเป็นช่องทางที่สำคัญยิ่งให้แก่อาจารย์ นักศึกษา และนักวิชาการจากสถาบันต่าง ๆ ได้ศึกษาและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ อีกทั้งยังเป็นช่องทางให้แก่คริสตจักร และบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสนใจด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ได้รับองค์ความรู้เพื่อประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

วัตถุประสงค์ :

1. เพื่อนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ของอาจารย์ นักศึกษา และนักวิชาการจากสถาบันด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ในประเทศไทย
2. เพื่อเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ให้แก่คริสตจักร และบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสนใจด้านคริสต์ศาสนศาสตร์

ระยะเวลาดำเนินโครงการ :

วันศุกร์ที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022

สถานที่จัดโครงการ:

ห้องประชุมแบบออนไลน์ผ่านโปรแกรม Zoom

กลุ่มเป้าหมาย:

อาจารย์ นักศึกษา นักวิชาการ ผู้นำคริสตจักร และผู้สนใจทั่วไป จำนวน 100 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ:

1. เป็นช่องทางให้อาจารย์ นักศึกษา และนักวิชาการจากสถาบันที่เปิดสอนด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ให้เผยแพร่องค์ความรู้จากการศึกษาและการวิจัยแก่คริสตจักร และบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่มีความสนใจด้านคริสต์ศาสนศาสตร์
2. เป็นจุดเริ่มต้นในการผลักดันการศึกษาด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ให้มีแพร่หลายมากขึ้น ในวงการวิชาการ เป็นการยกระดับมาตรฐานวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์ ให้เพิ่มมากขึ้นด้วย

ตัวชี้วัดความสำเร็จ

1. จำนวนผู้เข้าร่วมประชุม
2. จำนวนผลงานวิชาการ
3. คะแนนประเมินโครงการ

ผู้รับผิดชอบโครงการ:

สถาบันภาคีเครือข่ายจัดการประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์

1. วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ
2. คณะคริสต์ศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน
3. วิทยาลัยแสงธรรม
4. คณะกรรมการศาสนศาสตร์ศึกษา สภาคริสตจักรในประเทศไทย

สรุปผลการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ของโครงการ**ผู้เข้าร่วมโครงการ**

อาจารย์ นักศึกษา นักวิชาการ ผู้นำคริสตจักร และผู้สนใจทั่วไป
รวมทั้งหมด 220 คน (เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 120 คน)

ผลงานวิชาการ

อ้างอิงจากเกณฑ์ของ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

ตัวบ่งชี้ สกอ. 2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย บทความวิจัยหรือบทความ วิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ คำนวณน้ำหนัก 0.20 หลักเกณฑ์ ข้อที่ 2 มีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย อย่างน้อย 3 หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

มีผู้นำเสนอผลงานรวม 12 คน จากผู้ส่งบทความ 14 คน

บทความวิชาการ TTAC 2022

1. บทความภายใน 8 บทความ (ร้อยละ 66.67)
2. บทความภายนอก 4 บทความ (ร้อยละ 33.33)

ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ:

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม = 104 คน

1. การประชาสัมพันธ์งาน	4.34
2. วัน-เวลาในการจัดงาน	4.49
3. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการนำเสนอบทความ (45 นาที)	4.42
4. บรรยากาศโดยรวมในช่วงนำเสนอบทความ	4.48
5. ความเหมาะสมของระยะเวลาในการถาม-ตอบ (15 นาที)	4.26
6. บรรยากาศโดยรวมในช่วงถาม-ตอบ	4.25
7. ประโยชน์ที่ได้รับ	4.56
8. การจัดการประชุมในรูปแบบออนไลน์ผ่านโปรแกรม Zoom	4.58

กำหนดการ

กำหนดการ การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 (Thailand Theological Academic Conference 2022)

วันศุกร์ที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2022 เวลา 08.30 – 15.30 น. ณ ห้องประชุมออนไลน์ผ่านโปรแกรม Zoom

เวลา	ห้องบรรยายรวม			
08.30 - 08.45 น.	ผู้ร่วมประชุมทยอยเข้าสู่ห้องประชุมออนไลน์			
08.45 - 09.00 น.	เปิดประชุมด้วยการอธิษฐาน และ แนะนำรายการ โดย ครูศาสนา ดร.ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย			
09.00 – 10.15 น. (75 นาที) บรรยาย 45 นาที ถาม-ตอบ 30 นาที	การบรรยายพิเศษ หัวข้อ “เปิดประตูวิโรจน์...หนังสือแห่งความหวัง” โดย ศจ.ดร.วิริยะ ทิพย์วารการกูร			
10.15 – 10.45 น.	พัก (30 นาที)			
ห้องบรรยาย	ห้องบรรยาย 1	ห้องบรรยาย 2	ห้องบรรยาย 3	ห้องบรรยาย 4
10.45 – 11.45 น. (60 นาที) บรรยาย 45 นาที ถาม-ตอบ 15 นาที	แนวทางและประโยชน์ของการปลีกวิเวก สำหรับคริสตชนไทย อ.ปิ่นธนา อนุเอกจิตร ศจ.ดร.วิริยะ ทิพย์วารการกูร	อิทธิพลของการเทศนาต่อชีวิตคริสตชน ศจ.ดร.ชัยพร ปัญญา	คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงิน ของครัวเรือนไทย อ.หฤทธิพันธ์ จันทร์ปวงเสน	ศึกษาความหมายของอะดัมเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82 อ.รุ่งอรุณ ผจงจิตวรเพียร ศจ.ดร.โพลเรียน เฟิร์ก
11.45 – 13.00 น.	พักกลางวัน (75 นาที)			
13.00 - 14.00 น. (60 นาที) บรรยาย 45 นาที ถาม-ตอบ 15 นาที	ศึกษามิติด้านจิตวิญญาณ ในการปักผ้าชาติพันธุ์ม้ง อ.สุนิดา ดุแสง ผศ.ดร.สกุณี เกรียงชัยพร	การโจรกรรมวรรณกรรมในการเทศนา : ปัญหาและแนวทางการแก้ไข สำหรับพระคริสตธรรม คศ.เนติ คูโชคกุล	มื้ออาหารในคริสต์ศาสนา ตัวตน ปัญหาโลกร้อน และคริสต์ศาสนศาสตร์เชิงนิเวศ อ.วัชรระ โพธิ์แก้ว	ความสำคัญของวลี “เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเรคือ ยาค็อบ” ในพระธรรมเอเสเคียลที่มีต่อ การดำเนินชีวิตของชนชาติอิสราเอล คศ.มัทธีว เชียงเนาว์
14.00 – 14.30 น.	พัก (30 นาที)			
14.30 – 15.30 น. (60 นาที) บรรยาย 45 นาที ถาม-ตอบ 15 นาที	ความต้องการด้านจิตวิญญาณ ของผู้สูงอายุช่วง 70-79 ปี คศ.วิรัช แก้วใจ	แนวทางการอภิบาลเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต สมรสของคู่สมรสตามบริบทของบุคลากร โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม ศจ.ดร.ยุทธภักดิ์ พิณิจ อ.ยุพา หนูนกัถิ อ.สาณัฐรักษ์ ฟ่องวาริน	ภาวะผู้นำของพระเจ้า ศจ.ดร.จั่ง วอน คิม คศ.คณัย เพ็ชรชัยศรี	Is the Prince (nasi') in Ezekiel's Program of Restoration (Ez. 40-48) a Messianic Figure? ศจ.ดร.โพลเรียน เฟิร์ก

คณะกรรมการดำเนินงาน

คำสั่งมหาวิทยาลัยพายัพ
ที่ 315/2564

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงาน
ทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022

เพื่อให้การดำเนินการจัดการประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 (Thailand Theological Academic Conference 2022) เป็นไปด้วยความเรียบร้อย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 43 (1) (5) และ (13) แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2550 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 จึงให้ยกเลิคำสั่งมหาวิทยาลัยพายัพ ที่ 313/2564 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2564 และแต่งตั้งให้บุคคลดังมีรายชื่อต่อไปนี้เป็น คณะกรรมการดำเนินงาน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การประชุมนำเสนอผลงานทางวิชาการด้านคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 2022 คือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นงนภัศ พันธุ์พลกฤต	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์เอนก ชิตเกษร	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
ครูศาสนา ดร. ดวงสุดา ศรีบัวอ้าย	มหาวิทยาลัยพายัพ	ที่ปรึกษา
1. ศาสนาจารย์ ผศ. ดร. สาธัญญ์ บุญเกียรติ	มหาวิทยาลัยพายัพ	ประธานกรรมการ
2. ศาสนาจารย์ ดร. วันดี วจนะถาวรชัย	มหาวิทยาลัยคริสเตียน	รองประธานกรรมการ
3. บาทหลวง ผศ. ดร. อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ	วิทยาลัยแสงธรรม	กรรมการ
4. ศาสนาจารย์ ดร. นที ต้นจันทร์พงศ์	สถาบันกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์	กรรมการ
5. ศาสนาจารย์ ผศ. ดร. ฟลอเรียน เฟิร์ก	มหาวิทยาลัยพายัพ	กรรมการ
6. ศาสนาจารย์ ดร. เสรี หล่อกันภัย	สมาคมพระคริสตธรรมไทย	กรรมการ
7. ครูศาสนา ดร. วารุณา เชื้อหน่าย	Langham Partnership Thailand	กรรมการ
8. ศาสนาจารย์ ดร. สุรศักดิ์ กิติเรืองแสง	สภาคริสตจักรในประเทศไทย	กรรมการ
9. ศาสนาจารย์ ดร. ณรงค์ ทองสุข	The Bible League Thailand	กรรมการและเลขานุการ
10. นายนิธิวัฒน์ โพธิ์ทอง	มหาวิทยาลัยพายัพ	ผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 20 ตุลาคม 2564

สำนักงานอธิการบดี
ออ/นพ/ตศ/กต/อน/ศก

ภาพบรรยากาศ

เปิดประตูวิวรณ์

← △ ▢ ⊞ →

การตีความหมายวิวรณ์ 4 แบบ

4. **อนาคตนิยม (The Historicist View)** = มองวิวรณ์ 4-22 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคต แบ่งวิวรณ์ออกเป็น 4 ตอน (ยน.1:19)

บทที่ 1 = เหตุการณ์ในอดีต (ผ่านมาแล้ว)

บทที่ 2-3 = เหตุการณ์ในปัจจุบัน (ศตวรรษแรก)

บทที่ 4-19 = เหตุการณ์ช่วงกลียุค 7 สัปดาห์ (ดาเนียล 9:27)

บทที่ 20-22 = เหตุการณ์ยุคพันปี และแผ่นดินใหม่โลกใหม่

วิวรณ์เป็นคำทำนายประวัติศาสตร์โลกยุคสุดท้าย

← △ ▢ ⊞ →

การบรรยาย รอบที่ 1 (10.45-11.45 น.)

ห้องบรรยาย 1	"แนวทางและประโยชน์ของการปลื้กวิเวกสำหรับคริสตชนไทย" <ul style="list-style-type: none"> • อ.ปัสลินนา อุนเอกจิตร และ ศจ.ดร.วิริยะ กิพยวการกูร
ห้องบรรยาย 2	"อิทธิพลของการเทศนาต่อชีวิตคริสตชน" <ul style="list-style-type: none"> • ศจ.ดร.ชัยพร ปัญญา
ห้องบรรยาย 3	"คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการเงินของครัวเรือนไทย" <ul style="list-style-type: none"> • อ.หฤทธิพันธ์ จันทรปวงเสน
ห้องบรรยาย 4	"ศึกษาความหมายของอะดักเอล (สภาสวรรค์) จากสดุดี 82" <ul style="list-style-type: none"> • อ.รุ่งอรุณ พองจิตวรเพ็ญ และ ศจ.ดร.ไพโรเรียน เพร็รก

คลิกที่ "Breakout Rooms" เพื่อเข้าสู่ห้องบรรยายที่กัาต้องการ

McQuary College of Divinity, Payap University

Ultimate Start Video Security Participants Chat Share Screen Record Breakout Rooms Breakouts Apps End

Slide 1 of 3

Recording You are viewing Piluntana Anu-ekjit's screen View Options View

การปลืกวิเวก	การเฝ้าเดี่ยว
<ul style="list-style-type: none">• การภาวนาเป็นลักษณะของการ<u>ท่องพระคำหรือวลีสั้น ๆ ที่จดจำง่ายเข้าไปมา โดยไม่ผ่านการวิเคราะห์</u>• การศึกษาพระคัมภีร์แบบ Lectio Divina: ชั้นเพ่งพินิจภาวนาพระวจนะ (Comtemplato) เป็นช่วงของการนั่งเงียบ ฟังพระเจ้าตรัส <u>ไม่ผ่านการการวิเคราะห์ของผู้ปฏิบัติ จึงจำเป็นต้องมีช่วงเวลานั่งเงียบ</u>	<ul style="list-style-type: none">• ใช้การอธิษฐาน (Free Prayer)• ผ่านรูปแบบต่าง ๆ ตามที่คริสตจักรกำหนด เช่น SOAP แต่ไม่จำเป็นต้องมีช่วงเวลานั่งเงียบ

39

6 unassigned participants

Unmute Stop Video Participants Chat Share Screen Record Breakout Rooms Reactions Apps Leave Room

REC

Launch

การโครงการนวัตกรรมในการศึกษา: ปัญหาและแนวทางการแก้ไขสำหรับพระคริสตธรรม

เนติ ฐิโชติกุล
เจ้าหน้าที่หน่วยงานคริสเตียนศึกษาและบรรณศาสตร์ สภาคริสตจักรในประเทศไทย

Science

Nati Khoochotikul

